คัมภีร์นิพพาน

วิธีการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

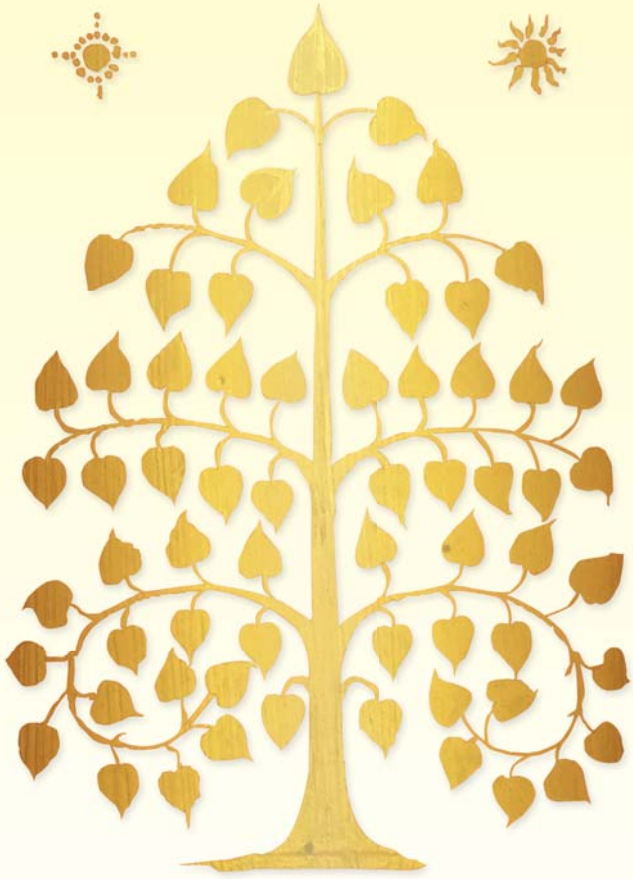

พลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ

โดย

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ปางสัพพัญญูเสวยวิมุติตสุข
และหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล
คนมีปัญญาบารมีหรือไม่มีจะพิสูจน์ได้
ด้วยหนังสือเล่มนี้

ปริศนาธรรมเตือนใจ

โดยเฉพาะระดับความรู้สึกของผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความหลุดพ้นจากกองทุกข์กองกิเลสนั้น หากท่านผู้ใดใครผู้หนึ่ง มีทิฐิเห็นว่า ตอนนี้เป็นรูปจึงจะถูก ตอนนี้เป็นนามจึงจะถูก หรือสิ่งนี้เป็นรูปจึงจะถูก สิ่งนี้เป็นนามจึงจะถูก

ถ้าท่านมีความเห็น เกาะเป็นสนิมดิ่งสุดโต่งตายตัว ลูบๆ คลำๆ อยู่เช่นนี้ ก็แปลว่า ท่านได้กลืนเอาตัวอวิชชา ความโง่เขลาอย่างน่าทุเรศ เข้าไปในจิตในใจ ในไส้ในพุงของท่านแล้ว ถึงแปดหมื่นสี่พันอธรรมขันธ์นั่นเอง

โดยเฉพาะระดับจิตของผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อความหลุดพ้นจากกองทุกข์กองกิเลสนั้น หากท่านผู้ใดใครผู้หนึ่ง มีทิฐิเห็นว่า อันนี้เป็นรูปจึงจะถูก อันนี้เป็นนามจึงจะถูก หรือสิ่งนี้เป็นรูปจึงจะถูก สิ่งนี้เป็นนามจึงจะถูก

หากท่านมีความเห็น เกาะเป็นสนิม ดิ่งลงสุดโต่งตายตัว ลูบๆ คลำๆ อยู่เช่นนี้ นั่นให้พึงรู้เถิดว่า ตัวถูกของท่านนั่นแหละ มันเป็นตัวสัสสตทิฏฐิ เป็นตัวอุปาทาน เป็นตัวอหังการ มมังการ ปรังการ เป็นอาตมันตัวตน เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มจิตเต็มใจ เต็มไส้เต็มพุงของท่านอย่างสง่าผ่าเผย เต็มภาคภูมิเลยทีเดียว

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

คัมภีร์นิพพาน
วิธีการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

พิมพ์ครั้งที่ ๑	พุทธศักราช ๒๕๔๐	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	พุทธศักราช ๒๕๔๐	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	พุทธศักราช ๒๕๕๕	จำนวน ๒,๖๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	พุทธศักราช ๒๕๖๒	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์จากต้นฉบับเดิม **‘คัมภีร์นิพพาน วิธีการตรัสรู้ของสัพพัญญู*’**
โดยหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล
พุทธศักราช ๒๕๔๐

จัดพิมพ์โดย คณะศิษย์หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล
รับฟังธรรมะที่ www.sawoklokudorn.com

ออกแบบ/พิมพ์ที่ วนิดาเพรส ๑๔/๒ เทศบาลตำบลสันผีเสื้อ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๓๐๐
โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๕๓๑๑ ๐๕๐๓-๔
๐๘ ๑๗๘๓ ๘๕๖๙

---

* หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล เทศนาธรรมไว้ เพื่อความเข้าใจของสาธุชน ให้เปลี่ยนคำว่า ‘สัพพัญญู’ เป็นคำว่า ‘พระพุทธเจ้า’

“อย่าเพิ่งติก่อนจบอ่าน อย่าเพิ่งค้านก่อนลองทำ”

สงวนลิขสิทธิ์

สงวนลิขสิทธิ์ ป้องกันการแอบอ้าง ที่จะทำให้พระพุทธศาสนาเสียหายเท่านั้น แต่ถ้าหากมีผู้ใจบุญต้องการพิมพ์แจกเป็นธรรมทานเผื่อแผ่แก่สัตว์โลก ผู้ยังมืดมนอนธการอยู่ ก็ขอให้ไปขออนุญาตจากหลวงพ่อสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล เสียก่อน ไม่อนุญาตการติดต่อขออนุญาตทางจดหมาย เพราะป้องกันการแอบอ้าง ถ้าเจ้าภาพท่านใดเคยเป็นศิษย์ และเคยรู้นิสัยใจคอเป็นที่ไว้วางใจกันได้แล้ว จะติดต่อขออนุญาตทางจดหมายหลวงพ่อก็ไม่ขัดข้อง

บุพภาค ข้อสังเกต

นิพพานไม่ใช่ของตกข้างถนน

มีข้อจำกัดพิเศษของหลวงพ่อโลกอุดร ธมฺมปาโล มีข้อสังเกตอยู่ว่า หลายปีที่ผ่านมานั้น คนที่ได้อ่านหนังสือของหลวงพ่อทั้ง ๒ เล่ม เช่น หยั่งลงกันมหาสมุทร และหนังสืออานุภาพฌานสายฟ้าผ่า และได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อในงานปริวาสต่างๆ และได้ฟังธรรมจากม้วนเทปของหลวงพ่อแล้วนำไปปฏิบัติตาม ทำไมไม่เกิดเป็นมรรคเป็นผลเข้าไปดับทุกข์ดับกิเลสได้เลย ท่านอย่าลืมว่าหนังสือและการฟังเทศน์และม้วนเทปนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติเท่านั้น ไม่ได้ละเอียดลออ เหมือนไปฟังหลวงพ่ออธิบายชี้แนะเป็นการส่วนตัวอยู่หลายๆ วัน และไม่เหมือนผู้เสียสละทุ่มเทชีวิต เข้าไปศึกษาและปฏิบัติแบบมอบกายถวายชีวิต อยู่กับหลวงพ่อเป็นเวลาหลายๆ วัน หลายๆ เดือน และหลวงพ่อยังไม่ได้สอบประวัติเป็นการส่วนตัว ว่าจะพอมีแนวโน้มบรรลุธรรมได้หรือไม่

และอย่าลืมว่า หลวงพ่อสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล* ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าใครยังมีมานะทิฐิ ถือตัว ถือสายโน้นสายนี้ ถือพรรษา ถือยศถาบรรดาศักดิ์อยู่ ก็อย่าหวังเลยชาตินี้จะประพฤติธรรมสำเร็จ ถ้าไม่ลดทิฐิมานะ เข้าไปกราบขอเอาบทกรรมฐานจากหลวงพ่อสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล เป็นการส่วนตัวเสียก่อน

---

* หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ท่านได้ละสังขาร เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔ สิริรวมอายุ ๖๒ ปี

ความจริงแล้วหลวงพ่อเป็นคนไม่ถือตัวอะไรเลย ไม่อยากให้พระเณรไปกราบด้วยซ้ำไป เพราะหลวงพ่อละอายแก่ใจว่า พระอมตธรรมอันวิเศษทำไมมาเกิดกับบักโกรกนาโถอย่างหลวงพ่อเช่นนี้

ทำไมพระอมตธรรมจึงไม่ไปบังเกิดกับพระเจ้าฟ้าเจ้าคุณผู้มียศถาบรรดาศักดิ์สูงๆ และทำไมหนอพระอมตธรรมจึงไม่ไปบังเกิดกับพระผู้มีชื่อเสียงโด่งดังก้องฟ้าเมืองไทย ท่านจะได้เผยแพร่พระอมตธรรมได้โดยง่าย

ฉะนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติไม่ทำตามอริยะประเพณีอันดีงามเสียก่อนคือยังไม่ได้เข้าไปกราบมอบกายถวายชีวิต ให้เป็นศิษย์กับอาจารย์ตามอริยะประเพณีต่อกันเสียก่อน จะนำแต่ธรรมะไปปฏิบัติสักกี่ร้อยชาติก็ไม่เห็นผลหรอก ถ้าใครลดทิฐิมานะไปกราบขอพระกรรมฐานเป็นการส่วนตัว และอยู่ปฏิบัติกับหลวงพ่อชั่วระยะหนึ่งเสียก่อน เมื่อผิดพลาดอะไรหลวงพ่อจะแก้ไขให้ได้ และมีวิบากกรรมเป็นมาอย่างไรหลวงพ่อจะได้แก้ไขให้ถูก บางองค์ท่านเอาจริงเอาจังท่านยอมตายคาที่จริงๆ ไปปฏิบัติอยู่กับหลวงพ่อไม่ถึง ๑๐ วันก็เห็นผล

อันนี้เป็นคติธรรมเตือนใจผู้มีบารมี
พระนิพพาน ไม่ใช่ไก่ย่างข้างถนน

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

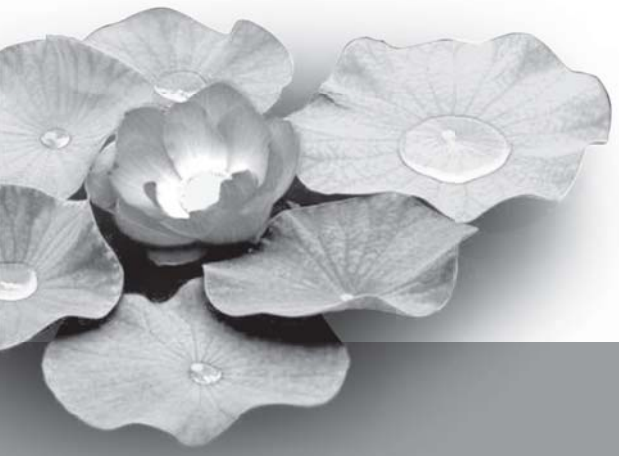

ความหมายหรือคำแปลบางศัพท์ในหนังสือเล่มนี้

ศัพท์	ความหมายหรือคำแปล
ปฏิจฺจสมุปบาท	สิ่งที่อาศัยกันเกิดขึ้นเป็นไป
นิโรธ	ความดับ
นิมมารกาย	กายที่มองเห็นทางใจ
โอปปาติกะ	สิ่งที่เกิดผุดขึ้นทางใจ
ธรรมารมณ์	อารมณ์ที่เกิดกับใจ
อุคคหนิมิต	นิมิตติดตา
ล่องหนเข้าไป	หายตัวเข้าไป
สัญญา	ความจำ
วิญญาณ	ธาตุรู้
อวิชชา	ความโง่เขลา
สัทธินทรีย์	ศรัทธาเป็นใหญ่ ไม่หวั่นไหว
วิริยินทรีย์	ความเพียรเป็นใหญ่ ไม่หวั่นไหว
สตินทรีย์	สติเป็นใหญ่ ไม่หวั่นไหว
ปัญญินทรีย์	ปัญญาเป็นใหญ่ ไม่หวั่นไหว
รูปราคะ	ยินดีในตัวตนเราเขา
อรูปราคะ	ยินดีในความคิด
ภพ	ที่เกิดของความคิด
ชาติ	การเกิดของความคิด
สังขาร	การคิดหรือความคิดหรือความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิด

หลวงปู่สาคโตกตุตฺโต

คำนำ

คำบรรยายบางสำนวนในหนังสือเล่มนี้ บางทีท่านผู้อ่านอาจจะเข้าใจไปว่าเป็นคำพูดที่หนักๆ คล้ายกับเป็นคำโอ้อวด หรือเป็นคำพูดยกตนข่มท่านในเชิงบรรยาย ขอรับรองว่า สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างอาตมานี้ไม่เคยมีทิฐิอันสามหาวลามก ไปข่มใครๆ ในโลกนี้เป็นอันขาด

แต่ถ้าหากมีผู้มาเหยียบย่ำพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์จนเกินไป หมายความว่า จะโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเพื่อความอยากโด่งอยากดัง หรือเพื่อทำเป็นสินค้าวาณิชก็แล้วแต่ ถ้ามาอธิบาย พระอมตธรรม คือ นิโรธธรรม และปฏิจฺจสมุปบาทของพระพุทธองค์ ทำให้ชาวพุทธหลงทิศหลงทางหลงฟ้าหลงดินจนเกินไปแล้ว จำเป็นก็ต้องมีการขอร้อง หรือเตือนสติกันนิดหน่อยเท่านั้นเอง

หนังสือเล่มนี้ อาตมาเรียบเรียงแต่งขึ้นมาเพื่ออุทิศบูชาและทดแทนพระคุณอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์ และเพื่อสืบต่อพระพุทธศาสนาในทางปฏิบัติให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อๆ ไป

เพราะก่อนบวช อาตมาได้ตั้งสัจจะอธิษฐานปฏิญาณตนเอาไว้ว่า ลูกบวชครั้งนี้ จะขอฝากชีวิตไว้กับพระพุทธศาสนาเป็นชาติที่สุดท้าย ลูกจะไม่ขอต่อภพต่อชาติให้มันยืดยาวกลับมาเวียนวนทนทุกข์คลุกเคล้าไปกับกิเลสตัณหาอุปาทานต่อไปอีกเป็นอันขาด พอกันทีเรื่องแสวงหาสมบัติพัสถานและกามสุขอันจอมปลอม ซึ่งมีธงไชยของมัน คือ ป่าช้าเท่านั้นเอง

หากลูกประพฤติพรหมจรรย์ให้รู้ยิ่งเห็นจริง จนเป็นที่รู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจ ๔ และ ปฏิจจสมุปบาท ให้กระจ่างแจ้งขึ้นในใจของตนได้แล้ว ก็ขอให้ลูกได้เผยแพร่พระสัจธรรมของพระพุทธองค์ ให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อๆ ไป

บัดนี้ อาตมาไม่รู้ว่าจะเอาพระธรรมอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์ไปแสดงไปเทศน์ให้ใครๆ ฟัง เพราะเมืองไทยของเราในยุคนี้สมัยนี้ ทั้งฝ่ายภิกษุสามเณร และฝ่ายอุบาสกอุบาสิกา ก็ล้วนแต่มีครูบาอาจารย์ของตนเองเป็นสายๆ อยู่แล้ว อาตมายังเคยนึกอยู่ในใจอยู่ว่า ถ้าเผื่อว่ามีพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ท่านเสด็จลงมาเมืองไทยของเราในยุคเช่นนี้ พระพุทธเจ้าองค์นั้นก็คงก้าวก่ายสายของเขาไม่ได้อย่างแน่นอน ข้อนี้แปลว่า จะผิดหรือถูกจะชั่วหรือดี จะสวรรค์หรืออเวจี ท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ของเรา เป็นสายของเรา เราจะกระเสือกกระสนดิ้นรนแสวงหาความพ้นทุกข์ให้มันเกินหน้าเกินตาครูบาอาจารย์ของเรา มันก็เท่ากับเนรคุณครูบาอาจารย์ของเราเท่านั้นเอง

ความคิดเช่นนี้พระพุทธองค์ทรงเรียกว่า สีลัพพตปรามาส คือลูบๆ คลำๆ ในตัวอาจารย์ หรือตามศีลพรตแบบอาจารย์ จัดเข้าอยู่ในจำพวกโมฆะบุรุษ คือบุรุษต้นกล้วย บุรุษเปล่า บุรุษปลอม เป็นบุรุษหาแก่นสารอะไรไม่ได้เลย

สำหรับอาตมาเอง ก็มีครูบาอาจารย์เหมือนกับพวกท่านนั่นแหละ แต่นิสัยใจคอของอาตมาผิดกับใครๆ ในโลกนี้ทั้งหมด เพราะอาตมาไม่ยอมนั่งดูดนมนอนดูดนมอยู่กับใครๆ โดยไร้เหตุผล และทำให้ตัวเองหลุดพ้นไปจากกองทุกข์ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

แต่พระคุณอันสูงสุดของพระอุปัชฌาย์และอาจารย์ผู้ได้เคยสั่งสอนอบรมมา อาตมาเคารพและกราบไหว้บูชาเหนือเศียรเกล้าตลอดมา แต่เมื่อเข้าไปพิสูจน์ทดลองหยั่งดูแล้ว ถ้าหากไม่ถึงวิมุตติหลุดพ้นไปจากกองทุกข์กองกิเลสได้แล้ว เราก็ไม่จำเป็นจะเอาชีวิตอันมีค่านี้ ไปนั่งดูดนมนอนดูดนมอยู่กับใครๆ เป็นอันขาด

ท่านผู้ใฝ่ความพ้นทุกข์จากกองกิเลสทั้งหลาย หากท่านสลัดความเห็นอันลูบๆ คลำๆ ออกได้แล้ว ท่านจงลองอ่านหนังสือเล่มนี้ดูเถิด หากท่านเป็นผู้มีสัจจะความจริงใจ กล้าปฏิญาณตนเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าอย่างเด็ดเดี่ยวจริงๆ และหากท่านผู้ตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่ว่าจะเอาชาตินี้เป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิดในโอฆะสงสารอันมืดมนอนธการนี้อย่างเด็ดเดี่ยวเอาเป็นเอาตายจริงๆ จังๆ แล้ว พระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์อยู่ในหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่พึ่งอันเกษมของท่านได้เป็นอย่างดี

โดยเฉพาะ ขอให้ท่านอ่านตอนบรรลุนิโรธธรรม และตอนบรรยายปฏิจจสมุปบาท และตอนสรุปท้ายเล่มให้เข้าใจในคำบรรยายทุกๆ ตัวอักษร หากท่านขัดข้องอย่างไร จะไปถามอาตมาเป็นส่วนตัว ก็ยินดีให้คำตอบตามที่ท่านต้องการทุกโอกาส

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

สารบัญ

เรื่อง **หน้า**

๑. จารึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนา.....๑
๒. ปริศนาธรรมพุทธาวิมุตติ ๒
๓. ธรรมวาทีอาญาประกาศิตพิชิตกิเลส ๓
๔. คำประกาศิตอันเฉียบขาด ๔
๕. จงดูฝูงคนที่โง่เขลา ที่ชอบอวดอุตริมนุสธรรม ๖
๖. นิพพาลของพวกเดียรถีย์อลัชชีขี้หมาแห้ง ๗
๗. คำขึ้นกรรมฐาน ๑๒
๘. คำแผ่เมตตา ๑๓
๙. ประวัติโดยสังเขป-ชีวิตปฏิบัติธรรม ๑๔
๑๐. สาวกโลกอุดรได้เป็นพระอรหันต์ (ปลอม) ๑๙
๑๑. เธอจะรักษาใจอย่างเดียวได้ไหม ๒๒
๑๒. อรกะศาสดา ๒๗
๑๓. ประวัติพระจักขุบาล ๒๘
๑๔. ตอนเราฝัน ๓๑
๑๕. หมายเหตุ-ย้ำหัวตาปู ๓๒
๑๖. วิธีเพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ๓๕

๑๗. ชฎิล ๓ พี่น้อง ๓๙
๑๘. พอใกล้เวลาห้าโมงเย็น ๔๐
๑๙. ขุนพลหน้าเก่าเจ้าเล่ห์ ๔๒
๒๐. เปิดศึกลงสู่สมรภูมิ ๔๓
๒๑. ดึกสงัดของคืนวันนั้น ๔๖
๒๒. สาวกโลกอุดรแผลงศรพุทธบันดาล ๔๙
๒๓. ตอนขาดสันตติดับลง ๕๓
๒๔. หยั่งเห็นด้วยญาณรอบที่หนึ่ง ๕๖
๒๕. ญาณหยั่งรู้รอบที่สอง ๕๘
๒๖. ญาณหยั่งรู้รอบที่สาม ๕๙
๒๗. ญาณหยั่งรู้รอบที่สี่ ๖๓
๒๘. เปรียบเทียบเหมือนสถานีโทรทัศน์ ๖๗
๒๙. ลมหายใจเข้าออกไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า ๖๙
๓๐. ไม้อ้อสองกำตั้งพิงกันอยู่ ๗๑
๓๑. นิพพานไม่ได้ดับลมหายใจ ๗๓
๓๒. สตินทรีย์ฌานเข้าไปล็อกสภาวะ ๗๕
๓๓. นิโรธสมาบัติเข้ายึดป้อมปราการ ๗๗
๓๔. กามคุณทั้งห้า มีใจเป็นที่หก ๘๐
๓๕. พระพุทธองค์ตรัสรู้ทางตาใน ๘๑
๓๖. ปัจจัตตังในพระพุทธศาสนา ๘๕
๓๗. ปฏิจจสมุปบาท ๘๘
๓๘. พระอรหันต์อะไรขี้ขลาดตาขาวถึงเพียงนี้ ๘๙
๓๙. ความจริงในปฏิจจสมุปบาทมีสองความจริง ๙๖
๔๐. ความจริงอย่างวิเศษ ๙๗
๔๑. นิทานเอกพระนันทะศากยะราชจนถึงตอนบรรลุพระอรหันต์ ๑๐๐

๔๒. เปรียบเทียบมหาสติปัฏฐานสูตร ๑๑๘
๔๓. บันลือสีหนาทอธิบายวงปฏิจจสมุปบาท ๑๒๕
๔๔. นามรูปไม่ใช่รูปนาม ๑๓๒
๔๕. ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เป็นชื่อของนิโรธธรรม ๑๓๗
๔๖. ปฏิจจสมุปบาทมีเพียง ๒ สัจจะ ๑๓๙
๔๘. คนที่ถึงฝั่งพระนิพพานมีน้อยเท่าเขาโค ๑๔๑
๔๙. จิตเดิม จิตแท้ เป็นศาสนาพราหมณ์ ๑๔๔
๕๐. สุดยอดความห่วงใย ๑๔๖
๕๑. พลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ เปรียบเหมือนยิงธนูตัดหัวงูเง่า ๑๔๙
๕๒. ๔ อริยภูมิ ๑๕๘
๕๓. สรุป ๑๖๙

วาทะธรรมบันลือสีหนาท

อัสสะ มัคเค ผะเล วากังขา อัตถิโส มัง ปุจฉะตุ

“ผู้ใดมีความสงสัยมรรค ผล นิพพานจงถามเราโดยตรงเถิด”

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

สำนักเพ่งฌานพลังปรมาณูมโนมยิทธิ

จารึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนา

ในแผ่นดินสยามนามประเทศไทย
ปีพุทธศักราช ๒๕๓๙
เฉลิมเถลิงราชย์ปีที่ ๕๐ ในหลวงรัชกาลที่ ๙
แห่งราชวงศ์จักรี กรุงรัตนโกสินทร์
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช
อาตมาภาพ สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล
ขอแสดง วาทะธรรม บันลือสีหนาท
ยอดพระธรรมกรรมฐาน “ปฏิจฺจสมุปบาท” และ
“พระนิโรธธรรม” ซึ่งหายสาบสูญ
ก่อนที่พระพุทธศาสนา จะเข้ามาเมืองไทย
เพื่อปกป้องพุทธคำสอนเป็นพุทธบูชา
ถวายเฉลิมพระเกียรติเป็นราชพลี
ขอถวายพระพร มหาบพิธ ผู้เป็นองค์พระศาสนูปถัมภก ศาสนาพุทธ
ขอจงทรงเจริญยิ่งยืนนาน
ด้วยพระนาม ‘พระอริยะมหาราช’
ขอจงทรงแผ่พระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมเป็นมิ่งขวัญ
แก่ปวงชนชาวไทย และพุทธศาสนิกชน ให้ร่มเย็นทั่วไป
ทั้งโลก จักรวาล ตลอดกาลนานเทอญฯ

ปริศนาธรรมพุทธาวิมุตติ

พระพุทธเจ้าของเรา
และพระอรหันต์ ทุกๆ พระองค์
ท่านได้ดับกองนามรูปในมโนทวาร
ให้ขาดสะบั้นไปในวิถีบัดดลนั่นเอง
จึงได้บรรลุเข้าถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ
คือเข้าถึงซึ่งพระนิพพานอันเป็นยอดพระอมตธรรม
เสวยวิมุตติศานติสุขไปชั่วนิรันดร
ฉะนั้น ในหนังสือเล่มนี้
ตอนบรรยายปฏิจจสมุปบาท
อาตมาจะบรรยายตีกองนามรูป
แบบเผาผลาญให้วินาศวอดวาย
ไปในวิถีบัดดลนั่นเอง

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ธรรมวาทีอาญาประกาศิตพิชิตกิเลส

เชื้อสายแห่งศากยะพุทธโอรส คือสาวกโลกอุตร ธมฺมปาโล จะบันลือสีหนาทประกาศให้ชาวพุทธทั้งโลกรับรู้ว่า การเรียนปริยัติธรรมรู้ตามสัญญาความจำได้หมายรู้ตั้งแต่ระดับนักธรรมตรี โท เอก จนถึงระดับมหาเปรียญ ๙ ประโยค การเรียนรู้อภิธรรม เรียนรู้เรื่องปล่อยวาง ตัวกูของกู เรียนรู้เรื่องปรัชญาบ้าบอคอแตก เรียนรู้เรื่องเพ่งลูกแก้วอยู่ในพุงขี้พุงเยี่ยว เรียนรู้เรื่องวิปัสสนากรรมฐาน การเรียนกำหนดรู้จักรู้จำที่ว่ามานี้ ยังถือว่ารู้ไปตามสมมุติบัญญัติเท่านั้น อันเป็นการเรียนรู้จักรู้จำแนวทางเบื้องต้นของพระพุทธศาสนาเท่านั้น

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ รวมทั้งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานด้วย เขาเป็นชื่อของศีลสมาธิปัญญาของมรรค ๘ เป็นการเรียนรู้จักรู้จำมรรค ๘ เท่านั้น ยังไม่ได้เป็นอริยมรรคในการเดินทางแต่อย่างใดเลย

นักปฏิบัติธรรมทั่วโลกยุคปัจจุบันนี้ จึงพากันหลงตายอยู่ในการเรียนรู้จักรู้จำ ไปตามสมมุติบัญญัติของมรรค ๘ เท่านั้น หลุดออกไปทางไหนไม่ได้เลย และเขาก็ไม่มีโอกาสหรือไม่มีความแยบคายว่า อริยมรรคสมังคีคืออะไร เป็นเช่นไรเลย จึงพากันหลงติดตายอยู่กับสมมุติอันเป็นบันไดธรรม เบื้องต้นเท่านั้น

เรื่องการบำเพ็ญเพียรเพ่งพลังฌานปรมาณู อยู่ที่จุดประสาทตาในตั้งแต่ปฐมฌานไปจนถึงสัญญาเวทยิตนิโรธฌานสมาบัติที่ ๙ อันเป็นพลังฌานดับปรมาณูในประสาทตาในนั่นเอง จึงเป็นยอดพระอมตธรรมเป็นน้ำอมฤต อันวิเศษสูงสุดในพระพุทธศาสนา

จาก สาวกโลกอุตร ธมฺมปาโล

คำประกาศิตอันเฉียบขาด

เชื้อสายแห่งศากยะบุตรพุทธโอรส คือ สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ผู้ปกป้องพุทธคำสอนถึง...ผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ใดก็ตามจะประพฤติตามแนวทางใดของสายพุทโธ สัมมาอรหัง ยุบหนอพองหนอ ไหวนิ่ง รูปนาม เพ่งลูกแก้ว ธรรมกาย สติปัฏฐาน ๔ ญาณ ๑๖ สายจิตเดิมจิตแท้ ปล่อยวาง ตัวกูของกู สายปรัชญาบ้าบอคอแตก สายเซ็น

หากท่านยังไม่อาจหยั่งรู้ว่า 'ใจ' เกิดอยู่ตรงไหน ท่านจะไม่มีวันเข้าถึงยอดพระอมตธรรมอันเป็น 'สมุจเฉทปหาน' ของสัพพัญญู แม้ท่านจะปฏิบัติธรรมกรรมฐานถือเคร่งครัดจนโลกสลายกายผุพัง ก็ไม่มีทางถึงมรรคผลนิพพานเป็นอันขาด

ถ้าท่านยังมีทิฐิมานะ ถือตน ไม่อาจปล่อยวางได้จริงอย่างที่สมอ้างอวดอุตริสอนธรรมเพื่อมรรคผลนิพพานแก่พุทธบริษัท ยังอวดดีถือดี จาบจ้วงบิดเบือนพุทธธรรมคำสอน ให้คนหลงผิดหลงทางเพื่อลาภสักการะก็ดีหรือรู้ไม่เท่าถึงการณ์ก็ดี หากท่านยังกลับใจไม่ได้ ท่านจงละสิกขาลาเพศออกไปทำไร่ไถนาเสียเถิด ดีกว่าจะทนตื๊อดื้อรั้นสอนธรรมะผิดๆ อย่าใช้ผ้าเหลืองและพุทธคำสอนของพุทธะ เป็นที่ทำมาหากินหลอกลวงโลกและตนเองเลย อันเป็นการทำลายพระศาสนาพุทธะคำสอน ซึ่งจะมีผลเป็นบาปเวรวิบากกรรมติดตัวท่านไปภายหน้ามิรู้จบอีกด้วย

ด้วยมุทิตาจิตจากเราสงเคราะห์แก่ท่าน จึงขอเตือนมายังภิกษุสามเณร โดยจำเพาะ หากท่านยังไม่รู้ยิ่งเห็นจริง ก็จงบวชเพียงเพื่อเรียนรู้เพียรปฏิบัติไปก่อน เพื่อรักษาศีล ๒๒๗ และภาวนาเล็กๆ น้อยๆ เพื่อรักษาศาสนสมบัติเป็นพุทธบริษัทที่ดี สืบต่ออายุพุทธศาสนาให้ยืนยาวคงอยู่เถิด หากมีใครมาถามทางถึงมรรคผลนิพพานต่อท่าน ท่านก็จงตอบแก่เขาไปตามจริงเพียงว่า ข้าพเจ้ายังไม่รู้แจ้งแทงตลอดความจริงเลย

นี่เป็นหนทางเดียว ที่จะทำให้ท่านหลุดพ้นหลีกจากบาปเวรวิบากกรรมที่ท่านก่อขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือเจตนานั้นแล

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

จงดูฝูงคนที่โง่เขลา ที่ชอบอวดอุตริมนุสธรรม

ในยุคบอดๆ เช่นปัจจุบันนี้ จะสังเกตเห็นได้อยู่เสมอว่าคนที่นอนเสพกามอยู่กับเมียทุกวี่ทุกวัน และผู้หญิงที่นอนเสพกามอยู่กับผัวทุกค่ำทุกคืน ยังอุตริมาสาธยายออกรายการธรรมทางวิทยุบ้าง ทางโทรทัศน์บ้าง ออกปาฐกถาสอนเรื่องปล่อยวางตัวกูของกู สอนเรื่องไม่ยึดมั่นถือมั่น สอนเรื่องเพ่งลูกแก้ววิเศษอยู่ในพุงขี้พุงเยี่ยว สอนเรื่องอภิธรรมแบบผิดๆ ถูกๆ สอนเรื่องสมถะและวิปัสสนากรรมฐานแบบลูบๆ คลำๆ และสอนเรื่องปรัชญาบ้าบอคอแตกอยู่เรื่อยๆ

แต่เรื่องเพ่งพลังฌานปรมาณูสมาบัติ อยู่ที่จุดประสาทตาในระหว่างนัยน์ตาทั้งสองข้าง นับตั้งแต่ปฐมฌานจนถึงสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติพลังฌานปรมาณูที่ ๙ ยังไม่มีภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาหน้าไหนทั้งแผ่นดินนี้กล้าแตะต้องเลย เพราะมันเกินวิสัยของคนบอด และมันเกินวิสัยของคนปลอมชนิดดอกบัวใต้น้ำนั่นเอง

ยุคปัจจุบันนี้ มีแต่เชื้อสายแห่งศากยะ พุทธโอรส คือ สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล คนเดียวเท่านั้น ที่กล้าบันลือสีหนาทประกาศพระอมตธรรมเรื่องเพ่งพลังฌานปรมาณูสายฟ้าผ่าอยู่ที่จุดประสาทตาใน ตั้งแต่ฌาน ๑ ถึงฌาน ๙ และเป็นอาจารย์สั่งสอนสานุศิษย์ เป็นองค์แรกในยุคปัจจุบันนี้

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

นิพพานของพวกเดียรถีย์อลัชชีขี้หมาแห้ง

พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ชาวไทยทั้งหลายในยุคที่มันบอดๆ อยู่เช่นนี้ ส่วนมากหรือเกือบๆ ทั้งหมดทั้งแผ่นดินนั่นแหละ เขามีอนุสัยฝังเข้ากระดูกดำอยู่อย่างหนึ่ง คือนักปฏิบัติเคารพนิพพาน เชิดชูบูชานิพพาน

อยากได้นิพพานปรารถนาถึงนิพพานด้วยกันทั้งนั้นแต่มีข้อจำกัดอย่างเด็ดขาด หรือมีข้อแม้อย่างเฉียบขาดอยู่ว่านิพพานนั้นต้องให้เราได้มาเปล่าๆ โดยไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรเลย จึงจะเอาและนิพพานนั้นต้องเป็นนิพพาน ประเภทให้เราเด่นคนเดียว ดังคนเดียวร่ำรวยที่สุดในโลกคนเดียว เราจึงจะเอา

บางพวกก็เข้าใจว่าพระนิพพานนั้น ต้องได้มาจากพระเจ้าฟ้าพระเจ้าคุณที่มียศถาบรรดาศักดิ์ อันสูงส่งเฉียดฟ้า จึงจะเอา

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานเกิดอยู่ที่เดียว คือเกิดอยู่กับพระผู้มีชื่อเสียงโด่งดังก้องฟ้าเมืองไทย เราจึงจะถือว่าเป็นนิพพาน เราจึงจะเอา

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องได้มาจากสายของเรา เราจึงจะเอา

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องได้กับอาจารย์ของเรา โดยเฉพาะเจาะจง เราจึงจะเอา

ถ้านิพพานไปเกิดกับพระที่ไม่มีสง่าราศี ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ เราไม่ถือว่าเป็นนิพพาน ใครจะบังอาจไปเอานิพพานมาจากพระที่หมดดีกรี พระไม่มีสง่าราศี พระไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ ใครไปเอานิพพานแบบไม่มีสาย ไม่มียี่ห้อมาให้เรา หัวเด็ดตีนขาดเราก็ไม่เอา ถึงจะเป็นนิพพานของ

พระพุทธเจ้าก็ตาม ถ้าไปเอานิพพานแบบไม่มียี่ห้อแบบไม่ใช่สายของเรามาให้ ให้ตายซะดีกว่าอยู่ อย่าหวังเลยที่เราจะเอา

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องเกิดอยู่สายพุทโธมุตโตทัย อันเป็นพุทธานุสสติ เป็นธรรมเบื้องต้นฝ่ายสมถะ กูจึงจะถือว่าเป็นนิพพาน กูจึงจะเอา ถ้านิพพานเป็นองค์ฌานสัญญาเวทยิตตนิโรธตามอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า กูไม่ถือว่าเป็นนิพพาน หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่เอา

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องเกิดอยู่สายยุบหนอพองหนอญาณ ๑๖ ของปลอม ที่เจ้าคุณอาสภะเถระจากประเทศพม่าแต่งขึ้นมากูจึงจะเอาเพราะ กูไม่ต้องการนิพพานอันมีชื่อว่า องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติตาม อริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า กูต้องการนิพพานของปลอม ของแท้กูไม่รู้จัก

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องเกิดอยู่กับสายรูปนาม ญาณ ๑๖ ของปลอม กูจึงจะเอาถ้านิพพานเป็นองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ตามอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า ให้กูตายซะดีกว่าอยู่ กูไม่เอาเด็ดขาด

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องเกิดอยู่กับสายเว่ยหล่าง ฮวงโป สายปล่อยวางตัวกูของกู สายทำงานด้วยจิตว่าง สายปรัชญาบ้าบอคอแตก กูจึงจะเอาถ้านิพพาน เป็นองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ตามอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า ให้กูตายเสียดีกว่าอยู่ หัวเด็ดตีนขาดกูก็ไม่เอาเพราะมันเกิน วิสัยของกู และเกินวิสัยปรัชญาบ้าบอคอแตกของพวกกู

บางพวกก็เข้าใจว่า นิพพานต้องเกิดอยู่กับสายสัมมาอรหังสายหมอ ทรงเจ้าเข้าผี ซึ่งไม่ใช่คำสอนของศาสดา กูจึงจะเอา ถ้านิพพานเป็นองค์ฌาน สัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติตามอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า กูสัมมาอรหังหรือ จะเอาให้กูตายเสียดีกว่าอยู่ ถ้าจะให้กูเอา

สรุปแล้วเมืองไทยในยุคปัจจุบันนี้ มีแต่นิพพาลกับนิพพาลทั้งนั้นเลย นี่แหละเขาเรียกว่า นิพพาลของพวกเดียรถีย์อลัชชีขี้หมาแห้ง จงจำเอาไว้

แต่นิสัยใจคอของหลวงพ่อสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล จึงผิดกับพระเณรทั้งหลายในยุคนี้ราวกับฟ้ากับดิน เพราะหลวงพ่อมันมีทุกข์ มีกิเลสเข้าเผาลนมาก จึงอธิษฐานจิตไว้ว่า ถึงภิกษุ สามเณรองค์นั้นจะต่ำต้อยสักเพียงใด จะเป็นหลวงตาเพิ่งบวชใหม่ ไม่มีสง่าราศี หรือเป็นสามเณรน้อยหัวขี้กลากก็ตาม ถ้าท่านบอกจุดบรรลุถึงนิพพานให้หลวงพ่อได้ หลวงพ่อก็จะคลานเข้าไปกราบแทบเท้าขอฝากตัวเป็นศิษย์ ขอเอาบทพระกรรมฐานจากท่านโดยความเคารพ นี่แหละ คือตัวลดมานะทิฐิของหลวงพ่อสาวกโลกอุดร

ธมฺมปาโล สาวกโลกอุดร ขอตัดสินความชี้ขาดว่า ชาวไทยทุกวันนี้ เขาชอบนิพพาล แบบของพวกเดียรถีย์อลัชชีขี้หมาแห้งหมดทั้งแผ่นดินไทย

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

คำกลอนประกอบการเทศน์เท่านั้น

ศาสดาตรางค์พุทธสุดวิเศษ
แต่ทุเรศเหตุพระเราไม่เอาไหน
เป็นทหารไม่แกล้วกล้าชะล่าใจ
หากำไรใฝ่ลาภยศหมดยางอาย
พระกลัวตายมันขายหน้าศาสนาอื่น
มีดาษดื่นศาสดาไม่เอาไหน
แต่ทหารเขาเปรื่องปราชญ์คาดกาลไกล
เขาฝังใจใฝ่การเมืองเรื่องนอกธรรม
แต่เวรกรรมซ้ำทหารวิญาณพุทธ
บวชเข้ามาไม่มีจุดดุจเรือรั่ว
เถรบ้ายศหมดปัญญาตามืดมัว
เห็นแก่ตัวมั่วโลกีย์อัปรีย์พาล
เหล่าทหารที่ไร้ยศก็หมดท่า
สาวกจริงต้องใจกล้าอย่ากลัวผิด
เรารู้ยิ่งสอนสิ่งดีไม่มีพิษ
มันเป็นสิทธิ์ของขุนพลคนสู้ตาย

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

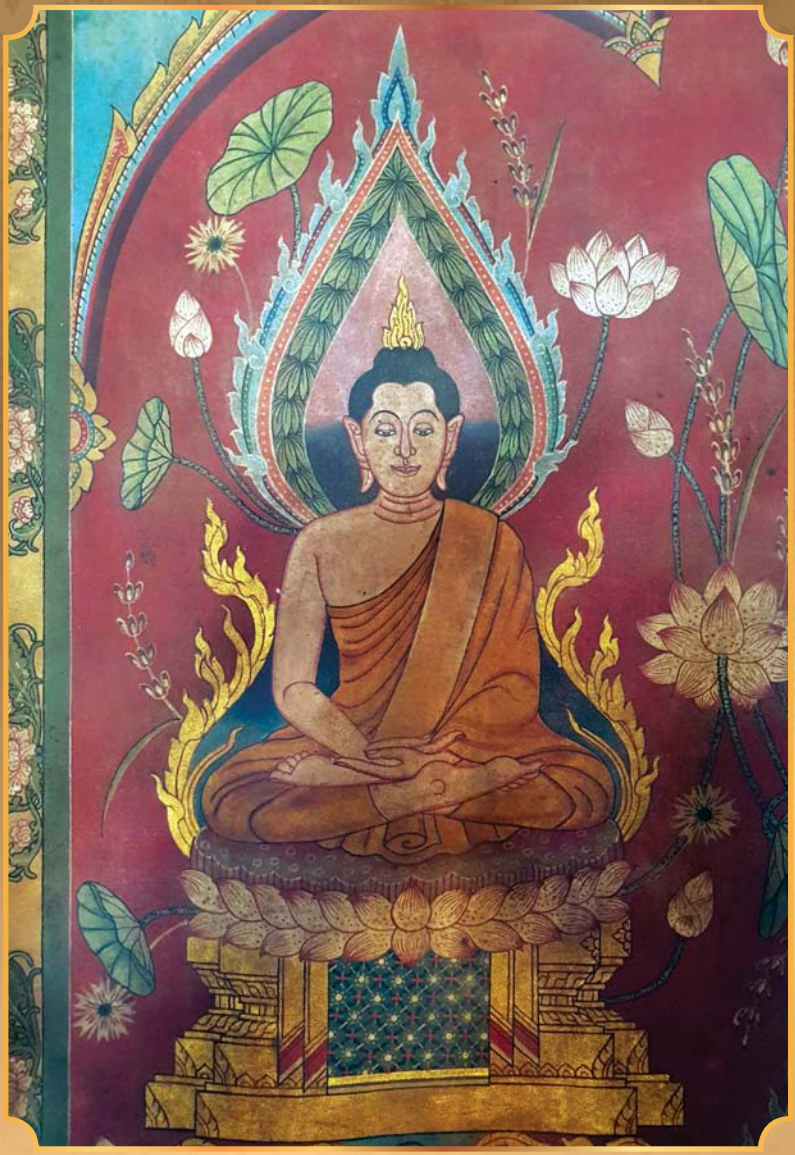

นิสีทติ ปลฺลงฺกํ อาภุชิตฺวา – นั่งขัดสมาธิ คู้บัลลังก์
อุชุ๎ กาย๎ ปณิธาย – ตั้งกายตรงมั่นคง
ปริมุ๎ขํ สตึ อุปฏฺฐเปตฺวา – ดำรงสติมั่นไว้กลางใบหน้า (กลางดั้งจมูกหัก)

คำขึ้นกรรมฐาน
(ก่อนนั่งกรรมฐาน)

พุทโธ เม นาโถ ธัมโม เม นาโถ สังโฆ เม นาโถ

คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณอุปัชฌาย์ อาจารย์ พระคุณอาจารย์เจ้า ผู้ให้กรรมฐาน

ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าจะได้เจริญวิปัสสนาเพ่งฌานกรรมฐาน เพื่อทำให้แจ้งในทุกข์นี้ เพื่อตัดขาดจากกระแสวังวนแห่งทุกข์ข้าพเจ้าจะเพ่งตั้งสติดูความคิด ดับความคิดทั้งอารมณ์อยู่ด้วยความไม่ประมาท

ขอเดชะ ด้วยกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำมาแล้ว ตั้งแต่อดีตชาติจะเป็นแสนชาติก็ดี หมื่นชาติก็ดี พันชาติก็ดี ร้อยชาติก็ดี สิบชาติก็ดี ปัจจุบันชาติก็ดี จำได้ก็ดี จำไม่ได้ก็ดี ขอมหากุศลส่วนนั้น จงรวมกันลงมาเป็นตบะ เดชะ เป็นพลวะปัจจัย เป็นนิสัยตามส่ง

ขอให้ข้าพเจ้า จงบังเกิดมีปัญญาญาณ มีปรจิตหยั่งรู้ เข้าสู่กระแสพระนิพพาน ณ กาลบัดนี้เทอญ

คำแผ่เมตตา

สัพเพสัตตา สะทาโหนตุ สุขะชีวิโน ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวราโหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพพะยาปัชฌาโหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆาโหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขีอัตตานังปะริหะรันตุ ขอจงมีความสุขกายสุขใจรักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งปวงเทอญ

กะตัง ปุญญะพะลัง มัยหัง สัพเพภาคี ภะวันตุเต

ขอปวงสัตว์ทั้งหลาย สัตว์บก สัตว์น้ำก็ดี สัตว์มีปีก ไม่มีปีกก็ดี สัตว์ ๒ เท้า ๔ เท้าก็ดี สัตว์เท้ามากเท้าน้อยก็ดี สัตว์เลื้อยคลานก็ดี ผีไม่มีญาติ ภูตผีปีศาจ เปรต อสูรกาย ผีกายทิพย์ กายหยาบ กายละเอียด โอปะปาติกะ สัมภะเวสี ผีบังบด ผีลับแล พระแม่ธรณี พระแม่คงคา ผีเจ้าที่เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าภูเจ้าผา เจ้าถ้ำเจ้าเหว ภูมะเทวดา รุกขะเทวดา วิหาระเทวดา อากาศเทวดา จอมปลวกเทวดา ปะฐะวีเทวดา เทพบุตรเทวดา พระอินทร์พระพรหม พระยายมบาล ท้าวโลกบาลทั้งสี่ เบื้องล่างตั้งแต่อเวจีมหานรก เบื้องบนถึงชั้นภะวัคคะพรหม ตลอดผู้มีพระคุณทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร บิดามารดา ปู่ย่าตายาย พี่ป้าน้าอา ลูกหลานญาติมิตร ที่ล่วงลับดับขันธ์ไปแล้ว ทั้งที่มีชีวิตอยู่ก็ดี จงเป็นผู้มีส่วนได้เสวยผลบุญ ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วในวันนี้ หากท่านตกทุกข์ ขอให้ท่านพ้นทุกข์ หากท่านมีความสุข ขอให้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ตลอดเท่าถึงมรรคผลนิพพาน ทุกๆ ท่านด้วยเทอญ

จาก สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ประวัติโดยสังเขป – ชีวิตปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อโลกอุดร เคยผ่านการประพฤติปฏิบัติธรรมมาแล้วทุกๆ วิธี เช่น พุทโธ สัมมาอรหัง แบบจิตว่าง ปล่อยวางตัวกูของกู และแบบรูปนามสายวัดเพลงวิปัสสนา และไปเข้ากรรมฐานวิธีพองยุบกับอาจารย์มหาพิมพ์ หรือพระครูสุคลคณารักษ์ วัดหนองริวหนัง บ้านหนองริวหนัง ตำบลโคกเครือ อำเภอหนองกรุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์ ออกจากอาจารย์มหาพิมพ์แล้ว ก็เดินธุดงค์ไปรอบประเทศไทยหวังไปตายเอาดาบหน้า

ชีวิตปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อโลกอุดร ธมฺมปาโล ที่วัดป่านาเบี้ย ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ไปอยู่ที่นั่น ๕ ปี

การปฏิบัติธรรมของอาตมา เป็นไปด้วยความลำบากอย่างแสนสาหัส สมัยอยู่เขาช่องลม กิเลสมันเผาลนอย่างหนัก พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า เหมือนเราจับปลาโยนขึ้นจากหนองน้ำ ปลานั้นมันก็จะกระเสือกกระสนถลันกลับคืนสู่หนองน้ำนั้นตามเดิม จิตของอาตมาตอนนั้นเหมือนกับปลามันใจจะขาดนั่นแหละ มันอยากจะกลับคืนสู่แม่น้ำกามตามเดิมของมัน คิดถึงเรื่องเก่าก่อนทีไรแทบใจจะขาดทุกที กำหนดอะไรก็ไม่ได้ผล พองหนอก็แล้ว ยุบหนอก็แล้ว พุทก็แล้ว โธก็แล้ว จะกำหนดยังไงก็สู้กิเลสมันไม่ไหว

ตอนนี้นึกได้นึกดีขึ้นมา เลยมาท่องอาการ ๓๒ ท่องเอาแต่ภาษาไทย คำบาลีไม่ต้องท่อง แล้วก็มาบริกรรมเพ่งสติไปตามจุดนั้นๆ เพ่งบริกรรมจุดละ ๗ คำ ตลอดไป ใช้เวลาเกือบ ๒ ชั่วโมงจึงจะจบ การบริกรรมก็ให้สมมุติถามมันดูไปในตัวทุกๆ จุด เช่น

บริกรรมธาตุดิน

ผม	ๆๆๆๆๆๆ	ผมแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ขน	ๆๆๆๆๆๆ	ขนแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เล็บ	ๆๆๆๆๆๆ	เล็บแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ฟัน	ๆๆๆๆๆๆ	ฟันแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
หนัง	ๆๆๆๆๆๆ	หนังแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เนื้อ	ๆๆๆๆๆๆ	เนื้อแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เอ็น	ๆๆๆๆๆๆ	เอ็นแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
กระดูก	ๆๆๆๆๆๆ	กระดูกแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เยื่อในกระดูก	ๆๆๆๆๆๆ	เยื่อในกระดูกแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ม้าม	ๆๆๆๆๆๆ	ม้ามแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
หัวใจ	ๆๆๆๆๆๆ	หัวใจแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ตับ	ๆๆๆๆๆๆ	ตับแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
พังผืด	ๆๆๆๆๆๆ	พังผืดแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ไต	ๆๆๆๆๆๆ	ไตแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ปอด	ๆๆๆๆๆๆ	ปอดแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ไส้ใหญ่	ๆๆๆๆๆๆ	ไส้ใหญ่แกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ไส้น้อย	ๆๆๆๆๆๆ	ไส้น้อยแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
อุจจาระใหม่	ๆๆๆๆๆๆ	อุจจาระใหม่แกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
อุจจาระเก่า	ๆๆๆๆๆๆ	อุจจาระเก่าแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เยื่อมันในสมอง	ๆๆๆๆๆๆ	เยื่อมันในสมองแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร

ธาตุน้ำ

ดี	ๆๆๆๆๆๆ	ดีแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เสลด	ๆๆๆๆๆๆ	เสลดแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
หนอง	ๆๆๆๆๆๆ	หนองแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เลือด	ๆๆๆๆๆๆ	เลือดแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เหงื่อ	ๆๆๆๆๆๆ	เหงื่อแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
มันข้น	ๆๆๆๆๆๆ	มันข้นแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
น้ำตา	ๆๆๆๆๆๆ	น้ำตาแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
เปลวมัน	ๆๆๆๆๆๆ	เปลวมันแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
น้ำลาย	ๆๆๆๆๆๆ	น้ำลายแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
น้ำมูก	ๆๆๆๆๆๆ	น้ำมูกแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
ไขข้อ	ๆๆๆๆๆๆ	ไขข้อแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร
น้ำเยี่ยว	ๆๆๆๆๆๆ	น้ำเยี่ยวแกเป็นอะไร แกเป็นของใคร

คำถามทั้งหมดมันไม่มีเสียงตอบใดๆ ลอดออกมาเลย มีแต่ความคิดอันโง่เขลามืดมนอนธการนั้นแหละ มันเข้าใจว่าเป็นเราเป็นตัวตนของเราแล้วก็ให้บริกรรมต่อไปอีก นึกในใจถามมันดูเหมือนกัน

ความคิดแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทตาแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทหูแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทจมูกแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทลิ้นแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทกายแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ
ประสาทหทัยแกเป็นอะไร	ๆๆๆๆๆๆ

จะถามยังไงสิ่งเหล่านี้มันก็ไม่มีเสียงตอบใดๆ ลอดออกมาเลย

ตอนนั้นถ้ามันคิดหนักๆ เข้า อาตมาก็บริกรรมกันตายไว้ก่อน คือ กันกิเลสมันกินตายไปเป็นวันๆ เท่านั้น ถ้ามันคิดก็เพ่งบริกรรมในใจเบาๆ ว่า

ธาตุคิด ๆๆๆๆๆๆ
ธาตุเห็น ๆๆๆๆๆๆ
ธาตุได้ยิน ๆๆๆๆๆๆ
ธาตุรู้กลิ่น ๆๆๆๆๆๆ
ธาตุรู้รส ๆๆๆๆๆๆ
ธาตุรู้ (ทางกาย) ๆๆๆๆๆๆ

เพื่อฝึกจิตให้มันเคยชิน ให้เห็นว่ามันเป็นสักแต่ว่าธาตุ สักแต่ว่าอายตนะเท่านั้นเอง ทั้งหมดที่บรรยายมานี้อาตมาตั้งใจทำอย่างไม่ขาดตอน การทำความเพียรเพื่อทำลายล้างวัฏฏะวนทนทุกข์นั้น จะทำแบบปล่อยๆ วางๆ ไม่ได้เป็นอันขาด ทำจากนาทีเป็นชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงเป็น ๑ วัน ๗ วัน เป็น ๑ สัปดาห์ ๔ สัปดาห์เป็น ๑ เดือน ๑๒ เดือนเป็น ๑ ปี เว้นแต่เวลาหลับนอนตามปกติของธาตุของขันธ์ ถ้าไม่ละความเพียรความพยายาม อาตมาคิดว่าคงไม่นานเกินรอหรอก ในที่สุดกิเลสทั้งหลายมันก็จะเบาบาง สภาวะของจิตก็จะไหลเข้าสู่จุดบรรลุในที่สุด

วิธีบรรยายมานี้ อาตมาทำสลับกับวิธีพองยุบ และทำสลับกับวิธีกำหนดรู้รูปนามมาก่อน เช่นกำหนดว่า

สีเป็นรูป	รู้เป็นนาม
เสียงเป็นรูป	รู้เป็นนาม
กลิ่นเป็นรูป	รู้เป็นนาม
รสเป็นรูป	รู้เป็นนาม
สิ่งที่มากระทบกายเป็นรูป	รู้เป็นนาม
คิดเป็นนาม	หัวใจเป็นรูป

อานาปานสติ

และกรรมฐานที่ขาดไม่ได้เลย ก็คือ อานาปานสติ คือ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก เอาสติไว้ปลายจมูกที่รูจมูกด้านใน หายใจออกก็กำหนดว่ารู้ หายใจเข้าก็กำหนดว่ารู้ หรือกำหนดว่าหายใจออกกำหนดว่าลม หายใจเข้าก็กำหนดว่าลม แล้วก็กำหนดปลงสังเวชว่า ลมภายนอกฉันใด ลมอยู่ปลายจมูกก็ฉันนั้น ลมพัดอยู่ตามยอดไม้ฉันใด ลมพัดเข้าออกอยู่ปลายจมูกก็ฉันนั้น ลมไม่ใช่คน คนไม่ใช่ลม ลมไม่ใช่สัตว์บุคคล สัตว์บุคคลไม่ใช่ลม ลมไม่มีชีวิต ชีวิตไม่มีในลม สักแต่ว่าเขาเป็นอย่างนั้นเท่านั้นเอง

การกำหนดลมหายใจเข้าออกนี้ มีอานิสงส์มากมายเลยทีเดียว สามารถระงับความฟุ้งซ่านรำคาญใจได้เป็นช่วงๆ พอสมควร เมื่อถึงสภาวะผ่อนลมเข้าออกให้ละเอียดได้แล้ว บางครั้งถึงกับแน่นิ่งไปเลยก็มี

ระยะอยู่เขาช่องลมนั้น การปฏิบัติธรรมก็เป็นไปอย่างล้มลุกคลุกคลาน และก็ได้เพ่งร่างกายของตนและผู้อื่น คือเพ่งตามจุดต่างๆ ในอาการ ๓๒ นั้น ให้เห็นเป็นซากศพหรือเป็นซากของธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นซากเป็นเศษเป็นเดน เป็นซากที่ไม่มีใครๆ เขาต้องการ เป็นอสุภกรรมฐานไปด้วย

สาวกโลกอุดรได้เป็นพระอรหันต์ (ปลอม)

ตอนนั้น เกิดความเบื่อหน่ายต่อสังขารร่างกายของตนเองและของผู้อื่นอย่างแรงกล้าสุดขีด อานิสงส์ของอสุภกรรมฐานให้ผลอย่างอัศจรรย์ เกิดปีติอิ่มอกอิ่มใจอย่างแรงกล้า นึกว่าตนเองสำเร็จเป็นพระอรหันต์ จึงได้ประคองอสุภกรรมฐานและกำหนดรู้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นแจ้งการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปของรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตลอดมา ระยะนั้นยังนึกว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์จริงๆ เพราะตัวกามราคะและปฏิฆะไม่มีวี่แววว่าจะโผล่มารบกวนอีกเลย

แต่ยังดีอยู่หน่อยหนึ่ง เพราะยังเฉลียวใจอยู่ว่า **เอ...ถ้าเราเป็นพระอรหันต์จริงๆ ทำไมเราจึงไม่รู้แจ้งแทงตลอดอริยสัจ ๔ ในใจของตนให้ได้ และเราก็ยังไม่รู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิจจสมุปบาท ที่มันหมุนเป็นกิเลสอยู่ที่ใจของตนให้กระจ่างแจ้งได้** หรือว่าพระอรหันต์ชนิดที่ไม่รู้ปฏิจจสมุปบาทก็มีเหมือนกัน ตอนนี้น่าสมเพชและน่าขำเอาเหลือเกิน แต่ก็ช่างเถอะรู้ไม่รู้ก็ช่าง ขอให้อาสวะกิเลสมันหมดไปก็พอ เรียกว่าเราได้เป็นพระอรหันต์ สิ้นอาสวะกิเลสเสียแล้วคราวนี้

จู่ๆ เมื่อปลายปี ๒๕๒๘

จู่ๆ เมื่อปลายปี ๒๕๒๘ ตอนออกธุดงค์ไปกิ่งอำเภอน้ำอูน จังหวัดสกลนคร พลาดท่าเสียทียังไงก็ไม่รู้ กิเลสตัวกามราคะและปฏิฆะเชื้อแห่งโกรธมันพากันไหลมาเทมาเท่าภูเขาเลากาทั้งโลกก็ไม่ปาน อสุภกรรมฐานเขาหมดอานิสงส์ลงเสียแล้ว จะกำหนดพิจารณาให้เห็นเป็นปฏิกูลโสโครกในอาการ ๓๒

อย่างไรก็ไม่ได้ผล และกำหนดรู้รูปนาม ให้เห็นเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีแต่เกิดกับดับไปเท่านั้นถึงจะทำอย่างไรก็เอาไม่อยู่เลย เรียกว่ากรรมฐานใดๆ ในโลกนี้ก็ไม่ได้ผลเลยแม้แต่นิดเดียว หลายปีที่ผ่านมามองเห็นตนเองและผู้อื่นเป็นสิ่งปฏิกูลโสโครก เป็นซากอสุภะน่าเบื่อหน่ายสะอิดสะเอียนไปหมดทั้งแผ่นดิน

ตอนนี้ มองเห็นสีกงสีกา สวยงามเป็นนางฟ้านางเทวดาไปหมดทั้งแผ่นดินเลย ระยะนี้ตัวกามราคะ ปฏิฆะ เผาลนแทบใจจะขาดตาย กำหนดรู้รูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็รอมร่อจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว กำหนดเท่าไหร่ กิเลส ตัณหา ราคะ มันก็กระหน่ำมาเท่านั้นเป็นร้อยเท่าพันทวี มีแต่หนอไปหนอมาจะเป็นบ้าตายให้ได้จริงๆ

ตอนนี้ น้ำตาของผู้พ่ายแพ้แห่งกิเลส ตัณหา ราคะ น้ำตาของสาวกผู้อาภัพอับโชคก็เริ่มไหลซึมอาบรดกระแสใจ โดยไม่มีวันเวลานาทีที่จะขาดสาย แต่ก็เก็บความรู้สึกภายในเอาไว้โดยไม่ให้ใครๆ เขารู้ด้วย เพราะอาตมาก็ไปอยู่องค์เดียว ก็เลยเก็บเอาไว้องค์เดียวเท่านั้นเอง

ในค่ำของคืนวันนั้น ณ สถานยอดเขาภูพานด่านแต้ ที่เขาเล่าลือกันว่าเป็นด่านผีกุมภัณฑ์ที่ดุร้ายที่สุดในเขตภูพาน ตอนนั้นผีกุมภัณฑ์มันก็ไม่ยักมากินกิเลสให้มันตายเสียบ้าง หรือว่าผีกุมภัณฑ์มันก็กลัวกิเลสเหมือนกันก็ไม่รู้ จึงไม่เห็นมันมาเยี่ยมยามถามข่าวกันเลย

นั่งอยู่ในกลดของคืนวันนั้น อาตมาได้นึกน้อมเอาพระคุณของบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง และได้นึกน้อมเอาพระพุทธคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา มาบูชาไว้ที่เหนือเศียรเกล้า และจงใจก้มกราบนมัสการนอบน้อมลงไป ต่อเบื้องหน้าโขดหินนั่นเอง

ตั้งสัจจะอธิษฐาน

อาตมาได้ตั้งสัจจะอธิษฐาน วิงวอนถึงบุญกุศลบารมีแต่ปางก่อนขึ้นว่า (เป็นภาษาอีสาน)

“ตั้งแต่ซาดก่อนกี้ หากพูข่าเคยได้สร้างสมอบรมบุญกุศลบารมีเอาไว้หากพูข่านี้ เคยได้กระทำทานไว้กับภิกษุสามเณรในศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ใด่องค์นึง ถึงผลทานส่วนนั้นสิทอเม็ดงาขาฮิ้นกะตามถ่อน ขอจงลงมาบันดลบันดาลให้เป็นแสงแก้วแสงทองป่องสว่าง จงมาชี้ซ่องป่องทาง ให้พูข่าเห็นทางปฏิบัติอันถืกต้อง ตามครรลองพระพุทธเจ้า ให้พูข่านี้ได้บรรลุเข่าสู่มรรค ผล นิพพาน ในปัจจุบันซาดนี้ ให้พูข่านี้ได้ทำลายล้างอาสวะมลทินสิ้นกิเลส ตัณหา ราคะ ในซาดนี้แน...ถ่อน

ขอกุศลบารมีแต่ปางก่อน อย่าปล่อยวางทอดถิ่มพูข่า...ถ่อน ใจจริงแล้วพูข่ายังบ่อทันได้อยากสึกไปเป็นเหยื่อ เป็นทาสรับใช้ ของกิเลส ตัณหา ราคะมันอีกต่อไป...สาธุ”

เธอจะรักษาใจอย่างเดียวได้ไหม

บาปบุญนั้นมีจริง ใครทำใครได้ ตื่นเช้าขึ้นมา ตอนออกเดินบิณฑบาต นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เพราะตัวเองก็เคยอ่านพระไตรปิฎกมาบ้าง นึกถึงพระดำรัสที่พระพุทธองค์ทรงตรัสกับภิกษุรูปหนึ่ง ที่มีความกระสันจะสึกอย่างแรงกล้า เพราะท่านยุ่งยากลำบากใจในการเล่าเรียนพระธรรมวินัย คือตอนเช้าก็เรียนพระวินัย ตอนบ่ายก็เรียนธรรมะ ตอนกลางคืนก็นั่งสมาธิภาวนา ท่านเกิดความยุ่งยากปั่นป่วนจิตใจ อยากจะสึกหนีไปให้มันพ้นๆ พอดีพระพุทธองค์ทรงทราบเหตุ จึงให้ภิกษุอื่นไปตามมาเฝ้า พระพุทธองค์จึงตรัสถามถึงสาเหตุที่อยากจะสึก ภิกษุรูปนั้นก็ตอบโดยตรงว่า ข้าพระพุทธเจ้าทนไม่ไหวเดี๋ยวเรียนโน่นเดี๋ยวเรียนนี่ ยุ่งยากลำบากใจเหลือเกิน พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า

“เธอจะรักษาอย่างเดียวได้ไหม”

ภิกษุนั้นก็ทูลตอบว่า ถ้าให้ทำอย่างเดียวก็คงจะทำได้

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า

“ต่อแต่นี้ไปให้เธอรักษาใจอย่างเดียวก็พอ”

ภิกษุรูปนั้นเมื่อรับโอวาทแล้วก็มาบริกรรม คือมาเพ่งอยู่ที่ใจ จนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในพระพุทธศาสนาของเรา

และนึกถึงเรื่อง สามเณรสอนกรรมฐานให้พระโปฐิละว่า มีจอมปลวกอยู่อันหนึ่ง มีรูอยู่ ๗ รู มีเหี้ยเข้าไปทางรูอันหนึ่ง ให้ท่านปิดรูทั้งห้านั้นเสีย แล้วมาบริกรรมอยู่ที่ใจ แล้วให้จับเอาตัวเหี้ยอยู่ในระหว่างทวารทั้งสองนั่นแล

เพ่งที่หัวใจด้านซ้ายจนออกแสง

เอ...มารักษาใจมาบริกรรมอยู่ที่ใจ อาตมาทำไม่ถูกเพราะไม่รู้ว่าใจมันอยู่ตรงไหนกันแน่ จึงลองเพ่งสติเข้าไปกำหนดดู แล้วก็เพ่งอยู่ที่หัวใจด้านซ้าย ลองเพ่งทำให้มันใสเหมือนแก้วอย่างเขาว่านั่นแหละ ถ้าเรานึกสร้างนิมิตให้มันใสมันก็ใส ถ้าเรานึกสร้างนิมิตให้มันมืดมันก็มืดไปตามความนึกเอาคิดเอาเท่านั้นเอง ผลสุดท้ายก็กันกิเลสอะไรไม่ได้ตามเคย กันได้ก็แต่เฉพาะเวลาเรานั่งเพ่งอยู่เท่านั้นเอง เมื่อเลิกเพ่งพวกกิเลสมันก็พากันรุมเข้ามาตามเดิม เพ่งหัวใจด้านซ้ายอยู่ตั้งหลายเดือน ก็ไม่เห็นผลคืบหน้าคืบหลังอะไรเลย เป็นอันว่า แพ้กิเลสซวยไปตามเดิม

เพ่งที่หน้าผาก

หลายวันต่อมา นึกได้นึกดีอย่างไรก็ไม่รู้ เลยลองมาเพ่งที่หน้าผากลองดู คือ เพ่งสติเข้าไปจดจ่ออยู่ที่ตรงหน้าผากเจ้าของนั่นแหละ ว่าความคิดมันคงเกิดจากสมองตรงหน้าผากนี้แหละ ว่างั้นเถอะ เพ่งวันแรกเพ่งนานไปหน่อย คือ เอาสติเพ่งเข้าไปที่หน้าผากเกือบสองชั่วโมง ตอนนั้นเกือบหัวสมองจะระเบิดแตกตาย วันนั้นตื่นเช้าขึ้นมาหัวสมองมึนงงหูตาลายทั่วไปหมด เอ๊ะ... เรานี้ชักจะบ้าใหญ่แล้วคราวนี้ ถ้าหัวสมองมันระเบิดแตกตายจริงๆ เราจะทำยังไง คิดไปคิดมาเลยตกใจ กลัวตนเองจะเป็นบ้าตายแต่ก็ยังทำอีก วันต่อๆ มาเพ่งประมาณ ๒๐-๓๐ นาทีก็พอ เวลานอกนั้น ก็ไปทำกรรมฐานอย่างอื่นที่เคยทำมาก่อน

ถึงจะเพ่งยังไง กิเลส ตัณหา ราคะ มันก็ไม่ยอมลดยอมละ แต่ก็ใช้วิธีเพ่งอยู่เช่นนี้ สลับกับกรรมฐานอย่างอื่นเรื่อยไป เพ่งไปเพ่งมาเพ่งวันละนิดละหน่อย ประสาทสมองก็หายมึนงง

จนถึง พุทธศักราช ๒๕๓๑ เพ่งที่กระบอกตา

จนถึง พ.ศ.๒๕๓๑ จวนจะเข้าพรรษา เหลืออยู่อีกสี่ห้าวันเท่านั้น ทีนี้จับได้พอลางๆ แล้ว เลยเปลี่ยนที่เพ่งเสียใหม่ แต่ก่อนเคยเพ่งตรงหน้าผาก ทีนี้มาเพ่งสติเข้าตรงกระบอกตาเสียเลย เป็นไงเป็นกัน เพ่งวันแรกเพ่งนานไปมาก คือเพ่งในราวเกือบสองชั่วโมง ตื่นเช้าขึ้นมาตาทั้งสองข้างแดงโร่ไปหมด เหมือนกับเป็นตาแดงเลยทีเดียว เลยตกใจ เอ๊ะ...เรานี้ชักจะบ้าใหญ่ไปแล้ว ครูบาอาจารย์ประเทศไหนเขาพากันทำอย่างนี้ เรานี้อุตริไม่เข้าเรื่องเผื่อเป็นบ้าขึ้นมาจริงๆ เราจะทำยังไง วันแรกที่อาตมาเพ่งนั้น ประสาทตา ประสาทสมองตึงเครียด มึนงง หูตาลายที่อไปหมดเลย เพราะเพ่งมากเกินไป

ถ้าอาตมาไม่ทำวิธีนี้ มันก็หมดวิธีที่จะทำเสียแล้ว วันต่อๆ มาก็เพ่งให้น้อยลง เพ่งประมาณยี่สิบถึงสามสิบนาทีก็เลิกเพ่ง อาตมาเพียรเพ่งอยู่เช่นนี้ถึงกลางพรรษา เพ่งต่อๆ มา ประสาทตา ประสาทสมองก็หายตึงเครียดมึนงงอยู่ในสภาพปกติเหมือนเดิม

วันต่อมา อาตมาขึ้นไปเที่ยวบนยอดเขาภูขี้เถ้า (เขาช่วงนั้นเขาเรียกดอยอ่างข้าวเจ้า) ขึ้นไปเดินเล่นตามหน้าผาตามโขดหิน ทำใจเบิกบานให้สดชื่นไปตามธรรมชาติ เดินไปเดินมาก็ไปเจอขอนไม้ขนาดใหญ่ที่มันนอนขวางทางอยู่ อาตมาพินิจพิเคราะห์ดูรอยที่เขาเลื่อยไม้ขอนนั้น มีรอยที่เขาเลื่อยอยู่ตั้งห้าหกแห่ง แต่รอยอื่นๆ นั้นไม่มีรอยขาด มีขาดอยู่รอยเดียวเท่านั้นเอง อาตมาเลยนึกน้อมเข้ามาเปรียบเทียบใส่ใจดู การเลื่อยหลายที่หลายแห่งไม้ขอนใหญ่นั้นก็จะไม่มีทางขาดได้เลย เพราะการเลื่อยโดดโน่นโดดนี่ เลื่อยไปเลื่อยมามันก็เหนื่อยหรือหมดกำลังไปเท่านั้นเอง แต่ถ้าเขาเลื่อยเจาะจงลงที่เดียว อย่างไม่ท้อถอยไม้ขอนใหญ่นั้นก็จะขาดได้โดยง่าย

อาตมาเลยนึกน้อมเข้ามาใส่ใจเปรียบเทียบกับพระกรรมฐานดู เดี๋ยวนี้เรากำหนดวกวนไปตามตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อย่างไม่มีจุดมีที่ให้แน่นอน เราแทบจะเป็นบ้าประสาทตายอยู่แล้ว ก็ไม่ได้ผลอะไรเลย

อย่างเก่ง *ก็เพียงรู้จักรู้จำ รู้ไปตามสมมุติบัญญัติของรูปนาม รู้การเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไปของรูปธาตุ นามธาตุ ของรูปขันธ์ นามขันธ์ เท่านั้นเอง* รู้อย่างนี้มันก็เป็นการรู้ไปตามก้นสภาวะ หรือรู้ไปตามหลังสภาวะ หรือรู้ไปตามก้นตามหลังของอารมณ์รูปนามเท่านั้นเอง และมันก็ไม่ผิดอะไรกับรู้ไปตามสัญญาความจำเหมือนกับเราท่องสวดมนต์สวดพรเท่านั้นเอง ความรู้เพียงระดับนี้เราก็เคยได้ฟังพวกชาวบ้านทั่วทุกภาค เขาวิพากษ์วิจารณ์สนทนาถกเถียงกัน เรื่องรูปนาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จนหูเราจะอื้อแตกตายอยู่แล้ว

ที่คนยุคนี้เขาคุยโอ้อวดว่าเขารู้แจ้ง รู้แจ้งนั้นมันแจ้งอยู่ที่ริมฝีปากเท่านั้นเอง ***(ความรู้แจ้งแทงตลอดในสัจจะทั้ง ๔ และปฏิจฺจสมุปบาท ที่จะเข้าไปตัดภพตัดชาติลงได้นั้น เขาเกิดมีเฉพาะอยู่ในปลายห้วงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เกิดอยู่ที่อื่น ๆ ไม่มีเลยเป็นอันขาด)***

ถ้าเป็นความรู้เกิดอยู่ที่อื่นๆ ต่อให้เขารู้หมดเกลี้ยงทั้งสามโลก คือ มนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก ก็ตามที หรือมาตรแม้นเขาจะรู้ขึ้นไปให้ทะลุยอดฟ้าฝั่งข้างโน้นก็ตามเถิด

ถ้าเป็นความรู้ระดับเพียงแค่นี้ มันก็ไม่มีทางเกิดญาณวิมุตติหลุดพ้นจากกองทุกข์กองกิเลสไปได้เลย เมื่อไม่มีทางหลุดพ้นจากกองทุกข์กองกิเลสไปได้ เราก็ไม่จำเป็นต้องบวชเข้ามานุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ซึ่งเป็นธงไชยของพระอรหันต์ให้เสื่อมเสียเลย ถึงเราเป็นชาวบ้านธรรมดา เราก็เรียนรู้จักรู้จำได้ดีเหมือนกัน

ทางด้านความรู้สึกส่วนลึกอย่างเก่งอย่างดี ก็ทำให้เราเกิดสังเวชสลดใจเบื่อหน่ายเป็นชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นเอง ถ้ารู้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็รู้อย่างระยิบระยับอย่างพยับแดด มันเป็นการรู้อย่างกะปริบกะปรอย ข้อนี้แปลว่ามันนึกมันคิดให้เป็นอนัตตาธาตุเป็นสิ่งว่างเปล่า นึกให้เห็นว่าไม่ใช่สัตว์บุคคล

ตัวตนเราเขา นึกให้มันเห็นอยู่ในห้วงของความนึกเอาคิดเอาเท่านั้นเอง แต่เปล่าหรอกสิ่งเหล่านี้เขาไม่ได้เป็นไปตามที่เรานึกเอาคิดเอา หรือนึกรู้คิดรู้แต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น ตรงกันข้ามเขาก็เป็นตัวเป็นตนของเรา เป็นเราอยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่ง ตามอำนาจตัวอวิชชาพามืดบอดนั้นเอง รู้อย่างนี้มันก็เป็นอาการรู้ของสัญญาการรู้จักรู้จำ รู้ไปตามจินตนาการที่เราเคยศึกษาเรียนรู้มาหรือเคยได้ยินได้ฟังมาเท่านั้นเอง

รู้อย่างนี้ รู้ชนิดนี้ มันก็เท่ากับรู้เสือเห็นเสือ แต่เราไม่มีทางหลุดพ้นหนีออกจากเสือไปได้เลย มีแต่เสือคือกิเลสมันคาบคอกินทุกๆ วัน

ระยะนี้ เราก็เลิกคำบริกรรมมาตั้งสองสามปีแล้ว เพียงแต่ตั้งสติให้รู้เท่าทันกับอารมณ์ในทวารทั้งหก และพิจารณาให้เห็นการเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไปของรูปธาตุ นามธาตุ เพื่อยกเพื่อปลงให้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ตลอดมา ถึงจะทำอย่างไรก็ไม่ได้ทำให้เราเป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอด นอกเหนือยิ่งขึ้นไปกว่านี้ได้เลย ตอนนี้แปลว่า ยังไม่มีเกราะ คือ วิมุตติญาณอันวิเศษ เพื่อป้องกันไม่ให้น้ำกิเลสมันท่วมตายได้เลย

อรกะศาสดา

ขณะนั้น อุปมาอุทาหรณ์พุทธภาษิตอันแสนจะยากเย็น ก็ได้เตือนอาตมาขึ้นว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนภิกษุไว้ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องนี้ได้เคยมีมาแล้ว มีศาสดาเจ้าลัทธิคนหนึ่งชื่ออรกะ เป็นคนปราศจากความกำหนัดยินดีในกามคุณ และสาวกของอรกะศาสดานั้นมีหลายร้อยคน อรกะศาสดานั้นแสดงธรรมแก่สาวกได้เฉพาะอนิจจลักษณะ และทุกขลักษณะเท่านั้น ส่วนอนัตตาธาตุเป็นของลี้ลับสอนไม่ได้เลย”

แม้...ขนาดอรกะศาสดาพร้อมทั้งสาวก เป็นผู้ไม่มีความกำหนัดยินดี ไม่มีตัณหากามราคะในกามคุณทั้งหลาย ยังไม่มีปัญญารู้แจ้งแทงตลอดในอนัตตาธาตุได้เลย อันตัวเรานี้จะขนาดไหนกันแน่ และตอนนี้เราก็ยังไม่ขนาดอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว

พอเกิดธรรมะวิตกมาถึงตอนนี้ รู้สึกว่าโลกทั้งโลกมันมืดมิดไปทันที หัวใจเหี่ยวแห้ง มองไปอนาคตเบื้องหน้า มีแต่ความมืดมนอนธการไปหมด แต่ด้วยความตั้งสัจจะปณิธานเอาไว้ว่า จะขอฝากชีวิตไว้กับพระพุทธศาสนาเป็นชาติที่สุดท้าย เพียงชาติเดียวนี้เท่านั้น จะผิดถูกอย่างไรก็ขอให้แล้วแต่ปุเรชาติวาสนาบุญกุศลบารมีอันเก่าก่อน เขาจะติดตามอุปถัมภ์ค้ำชูเอาเถิด

ประวัติพระจักขุบาล

หลายวันต่อมา พลันก็นึกถึงเรื่องราวของภิกษุสงฆ์ครั้งพุทธกาล นึกถึงประวัติของท่านพระจักขุบาล ท่านได้บำเพ็ญเพียรอย่างแรงกล้า จนตาของท่านแตกทั้งสองข้าง จึงได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ในตอนท่านตาแตกนั้นเอง

อือ...ท่านพระจักขุบาล ท่านคงเพ่งสติเข้าไปที่ดวงตา หรือเพ่งดั้งจมูกหักเป็นแน่แท้ ท่านคงเพ่งหนักจนเกินไป จนไม่มีเวลาจะพักผ่อนหลับนอน เพราะท่านอธิษฐานไม่นอนตลอดพรรษา ถ้าลำพังตาของท่านเป็นโรคอย่างอื่น คงไม่สัปดนอุตริปาฏิหาริย์มาแตกเอาพร้อมๆ กัน กับตอนบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธเช่นนี้เลย และก็คงไม่แตกพร้อมๆ กันทั้งสองข้างอย่างนี้ โดยเด็ดขาด หรืออาจจะเป็นด้วยบุพกรรมของท่าน และประกอบกับท่านเป็นโรคตาเรื้อรังมาก่อน จึงได้มาแตกเอาตอนบรรลุธรรมพอดี

เรื่องพระจักขุบาลตาแตกนี้ อาตมาจะขอพูดเอาไว้ตอนนี้เสียเลย คือตามความเป็นจริงแล้ว ตาของท่านพระจักขุบาลจะแตกพอดีกับตอนบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น เป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด ถ้าตาของท่านแตกตอนนั้น ก็เป็นอันว่าท่านไม่ได้บรรลุอะไรเลยเป็นอันขาด ถ้าแตกก็คงจะแตกอยู่ระหว่างสภาวะองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธทรงสภาวะแก่กล้าอย่างสุดขีด คือต้องเลย ๓๐ นาที หรือหนึ่งชั่วโมงขึ้นไปตาถึงจะแตกได้ เพราะสภาวะองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธได้ทรงสภาวะแก่กล้าสุดขีดอยู่ในระหว่างนั้น

ตัวอย่างที่บรรยายผ่านมานี้แหละ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่าสัตว์ที่จะแหวกว่ายให้หลุดรอดออกจากตาข่าย คือบ่วงกามโอฆะไปได้นั้นมีน้อยเท่าเขาโค ส่วนสัตว์ที่จมปลักติดอยู่ในตาข่าย คือบ่วงกามโอฆะนั้น มีมากเท่าขนโค

และสัตว์ผู้ที่จะเพียบพร้อมด้วยกุศลบารมี หรือมีอุปนิสัยอันแก่กล้ามาบำเพ็ญเพียร เพื่อกระทำตนให้หลุดรอดไปจากตาข่าย คือดินแดนแห่งบ่วงกามโอฆะนั้น ย่อมเป็นของหาได้โดยยากอย่างยิ่ง และก็เป็นสิ่งที่กระทำได้โดยยากอย่างยิ่งทีเดียว ดังเรื่องพระจักขุบาลนี้เป็นตัวอย่าง

ตาในหรือใจ

เมื่อธรรมะวิจัยเกิดขึ้นดังนี้แล้ว อาตมาจึงแน่ใจว่า ท่านพระจักขุบาลท่านคงเพ่งสติเข้าไปที่กระบอกตา หรือที่ดั้งจมูกหักอย่างแน่นอน เพราะตาในหรือใจ จะเกิดจากประสาทส่วนสมอง หรือที่ท่านสมมุติเรียกว่าหทัยประสาทก็ตาม ถ้าสิ่งใดให้สำเร็จความนึกความคิดได้แล้ว ท่านก็เรียกว่าหทัยประสาทเหมือนกัน

และตาในหรือใจ มันก็อาศัยจำเอานิมิตจากตานอกนี้เอง แต่มันทำงานกันคนละวิถีเท่านั้น คือตานอกต้องมองผ่านแสงสว่างออกไปเห็นจึงจะเห็น ส่วนตาในนั้นไม่เกี่ยวกับแสงสว่างจากภายนอกว่าจะมีหรือไม่มีก็ตาม คือตาในมันอาศัยจำเอา เก็บเอามาคิดจึงจะเห็น ข้อนี้แปลว่าตาในมันเก็บมันจำเอานิมิตจากปัจจุบันอารมณ์ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย คือมันเก็บมันจำเอารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ตามธรรมชาติแห่งความจำของมัน หรือตามประสีประสาของมัน แล้วถ่ายทอดเข้าไปถึงประสาทสมอง หรือหทัยประสาทที่เลยลูกนัยน์ตา หรือเลยกระบอกตาเข้าไป หรืออยู่แถวข้างๆ กระบอกตา หรือในส่วนใดส่วนหนึ่งในประสาทสมอง ที่ท่านสมมุติเรียกว่าหทัยวัตถุนั่นแหละ และตาเนื้อหรือตานอกนั้นมันเป็นปัจจุบันอารมณ์ ส่วนตาในนั้นมันเลยวิถีปัจจุบันอารมณ์ไปแล้ว และก็ไม่ได้เกี่ยวกับประสาทตานอกเลย

เมื่อเลยวิถีปัจจุบันอารมณ์ไปแล้ว ท่านเรียกว่า สัญญาเจตสิก หรือใจสัญญา ใจความจำ จำเอานิมิตปัจจุบันอารมณ์ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย คือมันจำเอารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ อันน่ายินดียินร้าย มาเก็บผนึกไว้เป็น

อนุสัยให้นอนเนื่อง ติดอยู่ในก้นบึ้งส่วนลึกๆ ของความรู้สึก มาผนึกกันเข้าเป็นดีเป็นชั่ว เป็นอัตตาตัวตน เป็นคนเป็นสัตว์ เป็นเราเป็นเขา เป็นกิเลสตัณหาอุปาทานพาให้เกิดสังขารคือความคิดเวียนวนเป็นมลทิน ติดจำเจอยู่ก้นบึ้งส่วนลึกๆ ของความรู้สึกนั้นเอง ต่อไปก็เกิดเป็นฟืนเป็นไฟลุกไหม้เผาผลาญราญลนตัวคนผู้คิด คือสันดานของตนนั่นเองให้ทนทุกข์เวทนาพามืดบอดไปตลอดกาล

ขอยกตัวอย่างให้ดูเช่น ตอนเรานั่งอยู่กับเพื่อนหรือตอนเราไหว้พระสวดมนต์ บางครั้งปัจจุบันอารมณ์ทางตานอกไม่รู้พระรู้เณรว่าเท่าไหร่ด้วยซ้ำไป เพราะตอนนั้นตาในมันไปเที่ยวหาอยู่หากินตรงไหนก็ไม่รู้ จะหลับตาหรือลืมตามันก็ยังเห็นบุคคลและสถานที่ ที่มันเคยไปหาอยู่หากินมาแล้วเช่นเดิมนั่นเอง

ตอนเราฝัน

หรือตอนเราฝัน จนบางคนเข้าใจว่าเป็นกายทิพย์ ความฝันนั่นแหละเป็นกายไปเกิดมาเกิด เพราะตอนเราฝันนั้น มันก็ยังเห็นโน่นเห็นนี่ เห็นเราเห็นเขาตามความจำเจ ตามความเคยชิน ตามประสีประสาอันป้ำๆ เป๋อๆ ของธาตุของขันธ์เท่านั้น ***แท้ที่จริงมันไม่ใช่เรื่องของคน มันเป็นเรื่องที่สมมุติ ตามประสีประสาของธาตุ ๆ ขันธ์ ๆ เท่านั้นเอง***

เราจะสังเกตได้อีกวิธีหนึ่ง คือเมื่อตอนเราหลับตาหรือตอนกลางคืนมืดๆ นั้น เมื่อเราคิดไปถึงใครหรือคิดเรื่องใดก็แล้วแต่ จะสังเกตได้ว่า นัยน์ตาของเรามันยังดิ้นไปดิ้นมา กลิ้งไปกลิ้งมา หรือลอกๆ แลกๆ ไปมาไม่หยุดหย่อน

แต่สำหรับพระผู้ที่ผ่านการบรรลุนิโรธธรรมมาแล้ว นัยน์ตาของท่านจะนอนอยู่ในอาการสงบ ไม่ดิ้นรนอะไรเลยเป็นอันขาด ทั้งกลางวันและกลางคืนอีกด้วย

ที่บรรยายแนวความคิดมาโดยย่อๆ นี้ ตามความเป็นจริงแล้วใจเขาไม่ได้ออกไปเที่ยวที่ไหนๆ หรอกนะ เป็นแต่มันคิดปรุงแต่ง สร้างเรื่องสร้างราว สร้างสวรรค์วิมานอยู่ในกระแสของความนึกเอาคิดเอาอยู่ในใจของมันนั่นเอง

หมายเหตุ – ย้ำหัวตาปู

ส่วนรูปหัวใจที่มันแขวนติดอยู่ด้านซ้ายของทรวงอกนั้น มันเป็นหัวใจหรือหทัยวัตถุของศาสนาพราหมณ์เขาต่างหาก และมันก็ไม่มีส่วนรับรู้อะไรกับความนึกคิดใดๆ ทั้งสิ้น เป็นแต่ว่ามันเกี่ยวโยงกันทางร่างกาย หรือสายเส้นสายเอ็น หรือสายเลือดสายลมมันเกี่ยวโยงไปถึงกันเท่านั้นเอง คือเป็นแต่ว่า รูปหัวใจที่ติดอยู่ด้านซ้ายนั้น มันเป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกายเท่านั้นเอง แต่ถ้าระบบการทำงานของหัวใจไม่เป็นไปตามปกติก็อาจจะทำให้ประสาทส่วนต่างๆ ของร่างกายนี้ปรวนแปรไปด้วย และด้วยบาปกรรมของความโง่เขลาในอวิชชา ฐานะที่ความคิดความเข้าใจมันอวดอุตริไปแบกเอาไปยึดเอาส่วนต่างๆ ของร่างกายนี้ว่าเป็นของมัน ก็อาจจะทำให้ประสาทหทัยในส่วนสมองนั้นเกิดกลุ้มจิตกลุ้มใจ แปรปรวนวิปลาสไปด้วยเหมือนกัน

หรือบางครั้งได้รับความกระทบกระเทือน ทำให้เสียงแปร๊บๆ ปร๊าบๆ อยู่ที่หัวใจด้านซ้าย นั่นมันก็เป็นไปตามธรรมชาติของเส้นเลือดเส้นลมหรือสายฉีดเลือดฉีดลมของหัวใจด้านซ้าย มันได้รับความกระทบกระเทือนไปตามประสีประสาของธาตุของขันธ์ ตามธรรมชาติธรรมดาของมันเท่านั้นเอง

และเรื่องนี้ไม่อยากจะบรรยายให้มันเปลืองหน้ากระดาษเลย จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจเถิด แต่อาตมาบรรยาย..เพื่อให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่จะเป็นพุทธโอรสของพระพุทธองค์โดยตรงเท่านั้น คือให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีกุศลบารมีหรือมีอุปนิสัยอินทรีย์อันแก่กล้า ที่จะเดินทางเข้าสู่มรรค ผล นิพพาน ตามเยี่ยงอย่างของพระพุทธองค์จริงๆ เท่านั้น

ส่วนผู้ที่งมงายสอนกันตามหนังสือ หรือเข้าใจว่า ความคิดมันเกิดจากหัวใจด้านซ้ายนั้น ตลอดพระผู้ไม่ขวนขวายอะไรเลย ก็ให้ท่านอยู่ดีมีสุขไปตามทางของท่านเถิด

และหากท่านผู้ใดจะมีความคิดเห็นขัดแย้งกับอาตมา ก็ขอให้ท่านไปแปลพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตรให้เข้าใจความหมายทุกๆ ตัวอักษรเสียก่อนด้วย หากท่านยังมีทิฐิขัดแย้งต่อไป ก็แปลว่าท่านเป็นสัพพัญญูโดยตรงเสียแล้ว หรือแปลว่าท่านเป็นคนละศาสนากับพระพุทธเจ้าของเราไปเสียแล้ว

ทั้งนี้ บอกไปตามธรรมชาติความเป็นจริงของธาตุของขันธ์ คือชี้แจงแสดงธรรมออกไปอย่างหมดเปลือกสิ้นเชิง โดยไม่มีการปิดบังอำพรางหรือผิดพลาดแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าใครมีความเห็นไม่ตรงไม่ตามความเป็นจริง ก็แปลว่า ท่านมีความเห็นตรงไปตามความเป็นปลอม โดยไม่ต้องสงสัยเลยเท่านั้นเอง

เมื่อเกิดธรรมะวิจัยถึงเรื่องพระจักขุบาลขึ้นดังนี้แล้ว อาตมาชักกล้าๆ กลัวๆ เหมือนกัน แต่ก็จนด้วยเกล้าหมดทางเลือกเสียแล้ว เพราะกรรมฐานใดๆ ในโลกปัจจุบันนี้ เราก็ทดลองอย่างเอาจริงเอาจังผ่านมาทุกๆ วิธีแล้ว มีแต่นึกในใจขึ้นว่า ถ้าบุญวาสนาเรามีก็คงไม่ตาแตกถึงขนาดนั้น และเราก็ได้ฝึกฝนวิธีเพ่งอย่างนี้มาแล้วตั้งสามปีเศษๆ จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว แตกเป็นแตก ตายเป็นตาย บ้าเป็นบ้าละคราวนี้

“..ในโลกครั้งพุทธกาลและปัจจุบันนี้
ไม่มีหรอกที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้
ด้วยการทำแต่วิปัสสนาอย่างเดียว

คือเมื่อผ่านวิปัสสนาไปแล้ว
ต้องมาเพ่งพลังฌานสมาบัติ
อย่างอุกฤษฏ์ตั้งแต่
ปฐมฌานจนถึงสัญญาเวทยิตนิโรธฌานสมาบัติที่ ๙
จึงจะได้เป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลส

ส่วนการบำเพ็ญวิปัสสนาล้วนๆ นั้น
อย่าฝันลมๆ แล้งๆ เลย
ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลส..”

วิธีเพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า

ตอนนี้กรรมฐานอย่างอื่น เพียงประคองไว้ให้เป็นไปตามปกติเท่านั้น ขณะนี้มุ่งแต่บากบั่น **เพียรเพ่งฌานสติปรมาณูเข้าไปเพียงจุดเดียว คือ เพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูจี้ไปอยู่ตรงดั้งจมูกหักหรือกึ่งกลางระหว่างนัยน์ตาทั้งสองข้างนั่นเอง มันคิดอยู่ลึกอยู่ตื้นก็ให้เพ่งเข้าไปจุดนั้นรับรองประสาทสมองไม่มีอันตรายหรอก อย่าให้ลูกนัยน์ตาทั้งสองข้างดิ้นไปดิ้นมาเป็นอันขาด ทำให้เหมือนตรึงลูกนัยน์ตาหรือขึงลูกนัยน์ตาแรง ๆ ยิ่งดี รับรองลูกตาไม่เป็นอันตรายใด ๆ หรอกนะ เพราะมันเป็นวิธีสะกดอารมณ์ให้มีสมาธิมั่นคงเบื้องต้นเท่านั้น แล้วขบฟันล่างบนเข้าหากัน ผู้ที่มีฟันยังเต็มปากอยู่ขบฟันให้แน่นเท่าใดยิ่งดี**

เมื่อครั้งอาตมาปฏิบัติอยู่นั้น ฟันขบกันเข้าจนรู้สึกเหมือนจมลงไปในเหงือกทุกซี่ เพราะขบฟันเพ่งสู้กับอารมณ์ จนยางตายไหลออกทุกขุมขน แม้อากาศจะหนาวเหน็บต่ำกว่าศูนย์องศา จนถึงลบ ๕ ลบ ๖ องศาก็ตาม อาการภายในกลับรู้สึกร้อนจนเหงื่อกายแตกซุ่มโชก ประหนึ่งยางตายไหลออก กระนั้น ตอนขณะปฏิบัติฟันทุกซี่ของอาตมามันคลอนเหมือนจะหลุดออกได้ เจ็บมากบ้างน้อยบ้าง ดูดฟันจั๊บ ๆ ก็ไม่ได้มันเจ็บระบมไปหมด แต่พอปฏิบัติผ่านพ้นไปแล้ว ผลของฌานสมาบัติจะทำหน้าที่ประสานให้ดีดังเดิมเอง ทุกวันนี้อาตมาขบเคี้ยวเม็ดมะขามคั่วก็ยังได้ ฟันมันกลับแน่นเปรี๊ยะยังกะหนุ่ม ๆ ตอนวัย ๒๐ แน่ะ ท่านผู้ปฏิบัติอย่าได้ตกใจหวั่นไหวกับเรื่องฟันเจ็บฟันคลอนเลย จากวิธีเพ่งฌานนี้ผู้มีบารมีเขาไม่กลัวเรื่องจิ๊บจ๊อยเรื่องขี้ผงขี้ฟันอย่างนี้หรอก จะมีก็แต่คนปัญญาทรามคนอ่อนแอ คนไม่มีความเพียร

เท่านั้นที่จะกลัวตาย กลัวเจ็บ กลัวปวด คือคนไม่มีบารมีนั่นแหละจึงกลัวโน่นกลัวนี่ ชอบหวาดระแวงอยู่เรื่อย คนที่มีความเพียรแก่กล้าด้วยบารมี จนถึงที่สุดแล้วขอให้เห็นทางพ้นทุกข์เถอะ ถึงจะตายท่านก็ยอมตายคาที่

การเพ่งสติวิธีนี้ ท่านเรียกว่า เพ่งฌาน
หรือเพียรเพ่งสติของตน ให้เป็นพลังฌาน
ฌานแปลว่า 'เพ่ง' ข้อนี้หมายความว่า
ให้เพ่งสติไว้จำเพาะตรงกลางใบหน้านั่นเอง

นักปฏิบัติธรรมกรรมฐานทั่วโลกในยุคปัจจุบันนี้ ยังไม่เคยและยังไม่รู้วิธีอันแยบยลเฉียบขาดเช่นนี้ จึงต่างพากันปฏิบัติฝึกสมาธิแบบงูๆ ปลาๆ หรือแบบลูบๆ คลำๆ เขาจึงไม่บรรลุธรรมพิเศษอันใดได้เลย ส่วนมากก็พากันบรรลุปรัชญาบ้าบอคอแตกกันทั้งโลก คือ บรรลุแบบนักประพันธ์ นักแต่งหนังสือ บรรลุเป็นนักเทศน์นักสอน บรรลุเป็นนักพูดเจ้าคารมมีคำคม เพื่อเถียงเอาชนะคู่ต่อสู้ หรือเอาชนะคนอื่นๆ ด้วยชั้นเชิงแนวปรัชญาอันเหนือเมฆเท่านั้น นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายทั่วโลกในยุคนี้ เขาพากันใช้พลังงานปรมาณูจากธาตุดิน น้ำ ลม ไฟในตัวเขาให้สูญสิ้นไปเปล่าๆ อย่างเช่น เขากำหนดวกไปวนมาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เริ่มกำหนดตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งแก่ตายเข้าโลงก็ยังไม่เห็นผลบรรลุได้ กำหนดอย่างไม่มีขอบเขตหยุดยั้ง กำหนดให้ติดอยู่กับสมมุติบัญญัติเพลิดเพลินอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย และคนส่วนใหญ่ส่วนมากมักคิดเรื่อยเปื่อยติดไปกับอารมณ์ตะพึดตะพือ พลังของปรมาณูจึงสูญหายไปเปล่าๆ ทีนี้ให้เราหักหรือหันกำลังของสตินทรีย์ฌานปรมาณูเพ่งกลับมาปิดทวารทั้ง ๙ เอาไว้ หมายถึงการเพ่งฌานสติปรมาณูมาปักไว้ตรงดั้งจมูกหัก

อย่าให้มันคิดเรื่อยเปื่อยไปตามอารมณ์เหมือนแต่ก่อน กดมันบังคับมันไว้จนสุดฤทธิ์สุดกำลัง เอาชีวิตเป็นเดิมพันตายเป็นตายหรือจะอย่างไรก็ช่างหัวมัน เพราะเราเคยตามใจมันมานานแล้ว หากมันจะขยับจะคิดก็เพ่งตัดเอาไว้ เพ่งบังคับแน่วแน่ตัดเอาไว้ จะนานกี่วัน กี่เดือน กี่ปีก็ช่างหัวมัน หากทำติดต่อกันรับรองคงไม่เกิน ๗ ปีเป็นเกณฑ์อย่างช้าที่สุด เฉพาะผู้มีตบะอันแก่กล้าอาจใช้เวลาเพียง ๙ วัน ๑๐ วัน หรือ ๒-๓ เดือน ก็จะได้บรรลุถึงขั้นพระอรหันตผลได้

ให้เราเพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูต่อสู้กับความคิดปรุงแต่ง เวลามันไม่คิดปรุงแต่งก็ปักฌานสติปรมาณูไว้ตรงดั้งจมูกหักตลอดเวลาทุกนาที ถ้าเราเพียรเพ่งฌานสติปรมาณูนานๆ เข้า พลังงานอันมหาศาลของธาตุปรมาณูจะรวมพลังกันเข้าไม่กระจัดกระจายเหมือนแต่ก่อน เมื่อพลังปรมาณูที่มีพลังมหาศาลรวมพลังกันเข้าที่จุดหทัยประสาทแล้ว เมื่อพลังปรมาณูแก่กล้าสุดขีดแล้ว ก็จะเกิดเป็นพลังปรมาณูมโนมยิทธิ เป็นตบะพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าอันคมเฉียบขาด ดุจดาบสายฟ้าที่ถูกชักออกจากฝัก ดุจดังธนูอาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่ง พุ่งทะยานเข้าหาเป้าอย่างแม่นยำและไม่มีระหว่างคั่น พลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าจะพุ่งเข้าสู่เป้ามโนทวารทะยานเข้าตัดกิเลสให้เป็นสมุจเฉทปหาน ลงได้โดยเด็ดขาด อย่างไม่ต้องสงสัยเลย

ส่วนลิ้นจงพยายามอย่าให้ลิ้นนั้นเคลื่อนดิ้นไปดิ้นมาเป็นอันขาด หากมันดุกดิกไม่ยอมหยุดนิ่ง นั่นเป็นเพราะมันนึกพูดไปกับอารมณ์อยู่ที่ลิ้น หรือนึกวิตกวิจารณ์อยู่ที่ลิ้น ก็ให้ยกลิ้นขึ้นกดเพดานบนจะกดให้แน่นๆ แรงๆ ยิ่งดี ถ้ามันนึกพูดไปกับอารมณ์ตรงลิ้น อาการนึกพูดวิตกวิจารณ์อยู่ที่ลิ้นมันจะดับเร็วอยู่หรอก เมื่อลิ้นหมดปฏิกิริยาหยุดนึกพูดแล้ว ก็ให้รีบเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ขึ้นไปปักไว้ที่ตรงดั้งจมูกหักตามเดิม

อาตมาเพียรเพ่งโดยวิธีนี้

อาตมาเพียรเพ่งโดยวิธีเช่นนี้จนตลอดออกพรรษา จนกระทั่งถึงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๑

วันนั้นรู้สึกสดชื่นเป็นพิเศษ อากาศของอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ก็เริ่มหนาวเยือกเย็นขึ้นมาแล้ว อาตมารีบสรงน้ำตั้งแต่บ่ายสองโมงเป็นประจำ ตอนจะสรงน้ำในวันนั้นบังเอิญยังไงก็ไม่รู้ อาตมาได้แหงนหน้าขึ้นไปดูดวงตะวันแพล็บเดียวเท่านั้นแหละสายตาที่อไปหมดเลยตอนนั้น เลยนึกย้อนไปถึงพุทธกาลคือนึกให้รู้ตามอนุพุทธประวัตินั่นแหละ ว่านักบวชสมัยก่อนพุทธกาลโดยมากพากันออกบวชเป็นฤาษีชีไพร ตั้งตนเป็นศาสดาอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร และก็มีการบวงสรวงบูชายัญและมีการเพ่งกองไฟกันแทบทั้งนั้น คือเพ่งไฟเพื่อทำให้ตนมีตบะแก่กล้า เพื่อให้ตบะอันแก่กล้านั้นร้อนขึ้นไปถึงเทวโลกพรหมโลก เผื่อให้เทพเจ้าเบื้องบนสรวงสวรรค์เสด็จลงมาประทานพระอมตธรรมให้ตนตามปรารถนา

อาตมาเลยนึกน้อมเข้ามาใส่ใจดูว่า ฤาษีชีไพรเหล่านั้นท่านพากันย่างไฟเพ่งไฟเป็นประจำเพ่งเป็น ๑๐ ปี ๒๐ ปี หรือเพ่งจนแก่ตายไปก็มี สายตานอกและสายตาในของท่านคงคมกล้าเอาการ เพราะสายตาที่สู้กับเปลวไฟแสงไฟโดยไม่มีการกะพริบตานั้น คงเป็นสายตานอกและสายตาในที่คมกล้าที่สุด และคงเป็นสายตาในที่ควรแก่การงานเบื้องสูง โดยไม่ติดขัดหรือขัดข้องอะไรเลย

ชฎิล ๓ พี่น้อง

ยกตัวอย่างเช่น ชฎิล ๓ พี่น้อง พร้อมบริวาร รวมเป็น ๑,๐๐๓ องค์ ชฎิลทั้งสามพี่น้องพร้อมบริวารนี้ ก็มีข้อวัตรปฏิบัติบูชายัญและเพ่งไฟเป็นประจำ แม้ตอนกลางวันแสงแดดจะกล้าสักปานใด ท่านก็พากันนั่งรอบกองไฟเพ่งไฟกันทั้งนั้น แต่ท่านเหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีบารมีชนิดดอกบัวพ้นน้ำ เพราะถูกคัดเลือกมาแล้วจากหัวหน้าชฎิล เมื่อพระพุทธองค์ทรงแสดงบทพระธรรมอาทิตตปริยายสูตร เพื่อฟอกจิตของชฎิลสามพี่น้องพร้อมบริวารให้สะอาดปราศจากกามมลทินแล้ว พระพุทธองค์คงตรัสบอกให้เพ่งฌานสติจี้จุดเข้าไปตรงความคิดนั่นแล คือเพ่งฌานสติจี้จุดเข้าไปตรงสังขารปรุงใจให้คิด ที่มันคิดวับๆ แวมๆ อยู่นั่นแล ด้วยอานุภาพของสายตาในคือสตินทรีย์ฌานอันคมกล้าสุดขีดอยู่แล้ว ชฎิลทั้งสามพี่น้องพร้อมบริวาร จึงได้บรรลุถึงสัญญาเวทยิตนิโรธพร้อมๆ กัน ในวิถีบัดดลนั่นเอง

นี่แหละคือสายตาใน พร้อมที่จะเพ่งเข้าไปตัดภพตัดชาติ คือสังขารการปรุงใจให้คิด ให้ขาดกระเด็นในทันทีทันใดนั่นเอง และเป็นสายตาในพร้อมที่จะเกิดธรรมจักษุปัญญาวิชชาญาณขึ้นในบัดดลนั่นเอง

พอใกล้เวลาห้าโมงเย็น

พอใกล้เวลาจะห้าโมงเย็น ก็เริ่มเตรียมตัวเข้าห้องกรรมฐาน นึกถึงธรรมวิจัย ข้ออุปมาอุทาหรณ์ตอนกลางวันนั้นแล้ว ยิ่งเพิ่มกำลังใจให้มีความเชื่อมั่นขึ้นไปอีก วันนี้ถึงจะเป็นจะตายยังไงก็ยอมทั้งนั้น สำรวจดูอายุอานามของตนเองก็แก่มากแล้ว อายุตอนนี้ก็ ๔๙ ปีพอดี ถึงจะตายวันนี้หรือตายวันพรุ่งนี้ก็คงมีค่าเท่ากัน เราจะมัวกลัวบ้ากลัวตายอยู่มันจะสำเร็จอะไรได้ คนปัญญาทราม คนไม่มีความเพียร คนอ่อนแอ คนหวงแหนชีวิต ย่อมตกเป็นทาสของกิเลส ตัณหา ราคะ อย่างไม่มีชาติจะสงบจบสิ้นลงได้เลย

ชาติแล้วชาติเล่า เรานี้เกิดมาเพื่อสังเวยกิเลส ตัณหา ราคะ และเอาร่างกายอันกว้างศอกยาววาหนาคืบนี้ มาสังเวยบำบวงป่าช้าทุกภพทุกชาติตลอดไป โลกอันไม่มีประมาณกัปประมาณกัลป์นี้ มีแต่ครองทุกข์อย่างมหันต์จนหลงลืมภพชาติแห่งอนันตกาล มาตรว่าจะเอาเศษกระดูกแห่งร่างกายเรานี้มารวมกันเข้า คงกองพะเนินเทินทึกมหึมาคงสูงใหญ่ยิ่งกว่าภูเขาเลากาเป็นแสนเท่า อันป่าช้าเขามีไว้สำหรับเผามวลมนุษย์เราจะสุดแสนเสน่ห์หาป่าช้าอยู่ทำไม เมื่อธรรมะวิตกมาถึงตอนนี้ โดยไม่มีการฟังเสียงนกเสียงกาใดๆ อีกแล้ว ได้เวลาห้าโมงเย็นก็รีบเข้ากลด นั่งขัดสมาธิเพ่งทันที

ยมฺหิ ฌานญฺจ ปญฺญา จ ส เว นิพฺพานสนฺติเก.
ฌานและปัญญามีในผู้ใด ผู้นั้นปฏิบัติใกล้นิพพาน
เต ฌายิโน สาตติกา นิจฺจํ ทฬฺหปรกฺกมา
ผุสนฺติ ธีรา นิพฺพานํ โยคกฺเขมํ อนุตฺตรํ.
ธีระเหล่านั้น เข้าฌาน มีเพียรติดต่อ
มีความบากบั่นเป็นนิจ ย่อมถูกต้องพระนิพพาน
อันเกษมจากโยคะ หาธรรมอื่น ยิ่งกว่ามิได้ฯ

ต่อไปนี้ขอพูดเป็นสำนวนบ้าง เพื่อง่ายแก่การอ่าน และการเข้าใจที่ถูกต้องพอได้เวลาห้าโมงเย็นของวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช พระพุทธศาสนายุคกาลล่วงไปแล้วได้ ๒๕๓๑ ปี วันนี้ตรงกับวันแรม ๓ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีมะโรง

วันนี้...เป็นวันเสี่ยงบารมีของสาวกผู้อาภัพอับโชค

วันนี้...เป็นวันเสี่ยงบารมีของสาวกผู้เกิดมาสุดท้ายภายหลัง

วันนี้...เป็นวันเปิดศึกชิงบัลลังก์ ระหว่างสองขุนพลผู้ยิ่งใหญ่ในพิภพจักรวาล

ขุนพลหน้าเก่าเจ้าเล่ห์

ขุนพลหน้าเก่าเจ้าเล่ห์ ผู้ครองภพครองชาติมาแล้วเป็นอนันตกาล จนนับประมาณแห่งภพชาติไม่ได้นั้น มันชื่อ..อวิชชาพาโง่ มันเป็นเอกอัครสาวกของเทพเจ้าผู้มีนามว่าสะวัตตีพญามาร มันมีกองพลสมุนคู่พระทัย หรือมีกองทัพอันแสนยานุภาพมากมายก่ายกองเหลือจะพรรณนา เช่น สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ และกิเลส ตัณหา อาสวะอนุสัย ทั่วทั้งพิภพแผ่นดินหมดทั้งโคตรทั้งโขยง รวมเข้าเป็นกองทัพบันลือโลกอันแสนยานุภาพของมัน

กับขุนพลหน้าใหม่ ผู้ท้าชิงตำแหน่ง ซึ่งประกาศตนเองเป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งมีนามกระเดื่องดินแดนพุทธจักร มีสมญานามก้องพิภพโลกันต์ มีพระปัญญินทรีย์ฌานอันแก่กล้า อย่างเอาเป็นเอาตาย มอบกายถวายชีวิตหวังจะถล่มบัลลังก์ช่วงชิงตำแหน่งให้ได้ มีสมุนเอกคู่ใจล้วนเป็นขุนพลระดับแนวหน้าเข้าร่วมกองทัพ คือ สัทธินทรีย์ วิริยินทรีย์ สตินทรีย์ สมาธินทรีย์ เข้าร่วมพลังแห่งกองพล หวังจะพิชิตป้อมปราการของพญาสะวัตตีมารให้ราบคาบลงให้ได้

จุดสมรภูมิ คือ สังขารการคิด หรือสังขารการปรุงใจให้คิดนั่นเอง ขอให้ท่านผู้อ่านทำความเข้าใจว่า ถ้าเรียกว่าสังขารการปรุงแต่งใจแล้วก็พึงรู้เถิดว่านั่นมันเป็นชื่อแทนของอวิชชาโดยตรงทีเดียว เพราะมันเป็นผลอันล่องหนมาจากอวิชชาโดยตรงนั่นเอง และมันเองก็ผนึกกันเข้าอยู่จุดเดียวกันนั่นแหละ

เปิดศึกลงสู่สมรภูมิ

พอเปิดศึกลงสู่สมรภูมิ เฒ่าอวิชชาหน้าเก่าเจ้าเล่ห์จนเคยตัว โดยมันไม่คำนึงถึงกติกงกติกาอะไรเลย มันก็เผ่นเข้าคว้าบัลลังก์ไปครองภพครองชาติตามเดิม โดยมิได้รอช้าเหมือนกันฝ่ายปัญญินทรีย์ฌาน หรือปัญญาพลังฌานอันแก่กล้าก็แผลงศรคือพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้า พุ่งเข้าถล่มทลายบัลลังก์ทันที ระหว่างนั้นสองขุนพลพยายามต่อสู้กันอย่างใจจดใจจ่อ

บางครั้งเผลอแพล็บเดียวเท่านั้นแหละ เฒ่าอวิชชาหน้าโง่มันก็ไปคว้าเอารูปภาพที่ลามกจกหาบแต่ปางไหนก็ไม่รู้มาให้เราดูเพลินไปเลย กว่าจะรู้สึกตัวเกือบพลาดท่ามันจนได้ไอ้นี่เหลือฝีเหลือรับประทานจริงๆ บางทีเผลอแพล็บเดียวมันพาเราคิดไปรอบจักรวาลก็มี กว่าจะรู้ตัวมันพาเราไปคว้าเอานางฟ้านางเทวดามาเป็นฝูงๆ ก็มี บางทีมันพาเราไปดูเรื่องราวที่เคยเจ็บแสบน้ำใจ และเคยอาฆาตมาดร้ายตั้งแต่ก่อนๆ จนทำให้เราเกือบเกิดปฏิฆะโทสะไปเลยก็มี

ฝ่ายปัญญินทรีย์ฌานหรือปัญญาพลังฌานปรมาณูผู้กล้าหาญชาญชัยก็มิได้ย่อท้อหวั่นไหวใดๆ ทั้งสิ้น พยายามใช้ความรอบคอบอย่างหนัก ถ้ามันส่งนิมิตหรือรูปภาพอันลามกจกหาบมาให้เราดู ก็รีบเพ่งพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้า อันเคลือบด้วยอสุภกรรมฐานพุ่งเข้าเผาผลาญให้มันเป็นจุณวอดวายไปอย่าได้รอช้า

ถ้ามันส่งรถเก๋งคันงามๆ ตึกรามบ้านช่องใหญ่โตหรูหรา โรงแรมราคาร้อยล้าน โรงหนัง โรงละคร ไร่นาสาโทมาประเคนให้เรา ก็รีบเพ่งอานุภาพของพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้า ที่เคลือบด้วยธาตุกรรมฐาน เพ่งเข้าเผาผลาญอย่าให้มันเหลือต่อไปอีกเลย

ถ้ามันส่งเรื่องที่เคยเจ็บแสบน้ำใจ หรือเรื่องอาฆาตมาดร้ายมาก่อกวน เราก็รีบเพ่งพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้าอันเคลือบด้วยธาตุกรรมฐานพุ่งเข้าถล่มทลายมันทันที

อ้าว...เผลอแพล็บเดียวง่วงอีกแล้ว ทีนี้มันขาดอะไร โอ้..มันขาดสัมปชาโน ความรู้สึกตัวทั่วพร้อมนี้เอง ต่อไปนี้เราต้องทำความรู้สึกตัวอยู่เสมอ เราต้องทำความตื่นตัวตื่นใจอยู่ตลอดเวลา

ทีนี้มันขาดอะไรอีก อือ...มันขาดโยนิโสมนสิการ มันขาดความแยบคายนี่เอง ถึงได้พลาดท่าเสียทีเจ้าอวิชชาหน้าโง่มันอยู่ตลอดเวลา

ในสภาวะเช่นนี้ จะขออธิบายถึงพระพุทธภาษิต ที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

“เราเรียกมหาภูตรูปทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง จิตดวงหนึ่งเกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไป ทั้งกลางวันและกลางคืน บุคคลผู้ไม่ได้สดับเรื่องจิต หรือเรื่องมโน หรือเรื่องวิญญาณจากสัตบุรุษให้รู้เห็นอย่างแจ่มแจ้งแล้ว จะไม่เกิดความรู้จะไม่เกิดความเบื่อหน่ายคลายกำหนัดได้เลย”

พระพุทธภาษิตนี้ ก็บ่งบอกโดยชัดอยู่แล้วว่า จิตมันเกิดคิดขึ้นมาทีละหนึ่งครั้ง หรือหนึ่งดวง หรือหนึ่งสภาวะเท่านั้น มันจะเกิดซ้อนๆ กัน หรือพร้อมๆ กัน ทีละหลายๆ ครั้ง หรือทีละหลายๆ ดวง หรือทีละหลายๆ สภาวะนั้นไม่ได้เป็นอันขาด คือ สภาวะหนึ่งเกิดขึ้นแล้วดับไปเสียก่อน ดวงอื่น หรือสภาวะอื่น หรือดวงหลังๆ หรือสภาวะหลังๆ จึงจะเกิดใหม่ขึ้นมาได้

แต่การเกิดของจิตมันเร็วมาก จนไม่มีเครื่องมือใดๆ ในโลกนี้จะไปจับมันทันได้ นอกจากพระท่านผู้ผ่านการบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธธรรมมาแล้วเท่านั้น จึงจะเกิดมีวิชชาญาณไปจับจิตมันทัน นอกนั้นไม่มีเลยเป็นอันขาด

ฉะนั้น สรรพสัตว์น้อยใหญ่ทุกหย่อมหญ้าฟ้าดินนี้ จึงมองเห็นจิตว่าเป็นดวงๆ หรือเป็นสายๆ หรือเป็นตัวๆ หรือเป็นตนๆ หนักๆ เข้าก็พากันเหมาเอาสภาวะรู้ของจิต และเหมาเอาอารมณ์ของจิตว่าเป็นกายทิพย์กายละเอียดเป็นกายไปเกิดมาเกิดไปซะเลย เรียกว่าเขาพากันนับถือแบบอัญญสัตถุทเทส คือนับถือคำสอนนอกพระพุทธศาสนา และมีทิฐิความเห็นพากันสอนแบบศาสนาอื่นๆ ไปหมดเลย เมื่อเขารู้ว่าจิตมันเป็นเช่นนี้ บุคคลผู้รู้นั่นแหละจึงมืดบอดไปตลอดกาล

เปรียบเทียบเจตสิก

จะเปรียบเทียบเจตสิกเครื่องประกอบจิตให้ดู เช่น ความโกรธเกิดขึ้นเมตตาก็หายไป เมื่อเมตตาเกิดขึ้นความโกรธก็หายไป เมื่อโลภะเกิดขึ้นความมักน้อยก็หายไป เมื่อความมักน้อยเกิดขึ้นความโลภก็หายไป เมื่อความใคร่เกิดขึ้นอุเบกขาวางเฉยก็หายไป เมื่ออุเบกขาเกิดขึ้นความใคร่ก็หายไป และการคิดทั้งสมมุติว่าดีและชั่วนั้น มันก็เป็นสภาวะของจิตอันเดียวกัน และก็มีความหมายตกอยู่ในกฎอันเดียวกัน คือ เกิดขึ้นแล้วก็ต้องดับไปเหมือนกันหมด เราจะพอใจหรือไปบังคับบัญชาให้มันเป็นของเราตั้งแต่ฝ่ายดีๆ ก็ไม่ได้ ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายชั่วมันก็ไม่ได้เป็นของเรา และมันก็ไม่ได้เป็นของเขาทั้งสิ้น และมันก็ไม่ได้เป็นของมันอีกด้วย จะว่ามีก็ไม่ได้ จะว่าไม่มีก็ไม่ถูก ควรจะกล่าวแต่เพียงว่า สักแต่ว่าเมื่อสิ่งหนึ่งมี สิ่งหนึ่งจึงมีเท่านั้นเอง

ดึกสงัดของคืนวันนั้น

ดึกสงัดของคืนวันนั้น ราวกับฟ้าดินเขาเป็นใจให้อาตมาเป็นอย่างดี นานๆ จะได้ยินเสียงนกมันร้องสักทีหนึ่ง เพราะสถานที่สำนักสงฆ์ที่ไปพักปฏิบัติธรรมจำพรรษานั้นอยู่ติดเชิงดอยอ่างข้าวจ้าว ตีนเขาดอยอ่างข้าวจ้าวนั้นเป็นป่าช้าเก่าแก่ของชาวบ้านนาเบี้ยมาแต่ดึกดำบรรพ์ หมู่บ้านก็ราวๆ ๓๐ กว่าหลังคาเรือน การบิณฑบาตขบฉันก็พอทรงตัวอยู่ได้

การทำความเพียรวันนี้ ไม่ได้กำหนดเวลานาทีอะไรเลย ระหว่างทำการเพ่งอยู่นั้น ก็ไม่รู้เลยว่าผลจะลงเอยเป็นประการใด เพราะกรรมฐานที่ใช้วิธีเพ่งอย่างนี้ ไม่มีใครๆ ในโลกปัจจุบันเขาทำกันเลย แต่อาตมาหมดที่พึ่งหมดหนทางเลือกเสียแล้ว จึงตัดสินใจทำเช่นนี้

ในคืนวันนั้นรู้สึกว่าสติปัญญาคล่องแคล่วเป็นพิเศษ สายตาในและหัวสมองก็ปลอดโปร่งเป็นพิเศษ จะเพ่งนานๆ เท่าไหร่ก็ไม่รู้สึกตึงเครียดหรือมึนงงแต่ประการใดๆ เลย

ดึกสงัดแล้ว ประมาณก็ในราวสี่ทุ่มเศษๆ (ตอนนั้นนาฬิกาปลุกเรือนเล็กๆ ก็วางอยู่ข้างๆ นั่นแหละ แต่ไม่มีโอกาสบีบไฟฉายดูมันเลย)

ตอนนั้นอินทรีย์ของสติปัญญาก็แก่กล้าขึ้นทุกขณะ เรียกว่าแก่กล้าจนจะถึงสุดขีดอยู่แล้ว ขณะนั้นแทบจะไม่มีการเผลอเอาทีเดียว ระหว่างนั้นความคิดปรุงแต่งกับสติก็ต่อสู้กันอย่างใจจดใจจ่ออย่างไม่มีลดละ **มีแต่เพ่งสติเข้าไปอย่างเดียวเท่านั้นนะ ไม่มีการกำหนดรู้หรือพิจารณาใดๆ ทั้งสิ้น**

พอพลังฌานสติปรมาณูพุ่งเข้าไป

พอฌานสติอันแก่กล้าพุ่งเข้าไป ความคิดก็หายไป เมื่อสติเผลอการปรุงคิดก็เกิดขึ้น เมื่อการปรุงคิดเกิดขึ้นสติก็หายไป เมื่อสติเกิดขึ้นการปรุงคิดก็หายไป สลับกันไปสลับกันมาอยู่เช่นนี้อย่างถี่ยิบ

ขอทำความเข้าใจกับท่านผู้อ่านว่า อาตมาไม่มีเจตนาจะเพ่งอะไรให้มันดับลงแต่ประการใดเลย เพราะอาตมามันโง่ไม่รู้ว่าอะไรมันจะดับหรอก เพียงแต่เพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูเข้าไปตรงดั้งจมูกหักเท่านั้นเพ่งอย่างถี่ยิบ เพราะอาตมาอยากรู้ว่าที่เกิดของใจมันอยู่ตรงไหนเท่านั้นเอง จึงเพ่งฌานสติบังคับกดไว้ อยากให้ใจมันตอบออกมาว่า อะไรเป็นมรรคเป็นผลเป็นนิพพาน อยากให้ใจมันบอกว่าปฏิบัติอย่างไร วิธีไหนจึงจะถึงโสดา สกทา อนาคามี และพระอรหันต์ แต่วิธีเพ่งมันรุนแรงมาก บางครั้งหูดับตับไหม้ไปเลย และไม่รู้ว่ากี่พันครั้งกี่หมื่นครั้งที่เส้นเอ็นประสาทที่อยู่ในหัวสมองมันลั่นเปรี๊ยะๆ เหมือนกับฟ้าผ่าหัวจะแตกออกมาเป็นผุยผง ตาก็เหมือนจะแตก หูก็จะดับ ฟันทุกซี่ก็จะหลุดให้หมด ฟันคลอนทุกซี่ เจ็บก็เจ็บตอนเพ่งหากตามันถึงกับอุตริแตกออกจริงๆ และหูมันจะดับ ถึงฟันมันจะร่วงก็ช่างหัวมันมันเป็นเรื่องจิ๊บจ๊อยเรื่องขี้ผง มันเป็นเรื่องขี้ฟันของอาตมา เพราะทุกข์ของกองกิเลสมันเผาลน มันยิ่งทุกข์ทรมานทรกรรมยิ่งกว่านี้ตั้งหลายล้านเท่าจะไปคำนึงมันทำไมกับเรื่องเจ็บปวดเพียงแค่นี้ เรื่องกลัวมันเป็นเรื่องของคนไม่มีบารมีต่างหาก

บางครั้งเพ่งเข้าไปอย่างสุดฟัดสุดเหวี่ยง เส้นประสาทเส้นเอ็นมันลั่นเปรี๊ยะ สะเทือนไปทั่วทุกขุมขนทั้งร่างกาย ตอนอาการเช่นนี้ก็ขาดสันตติดับลงทั้งสองฝ่ายเหมือนกัน คือฝ่ายสังขารการปรุงคิดไปกับอารมณ์ก็ดับลง พร้อมกับฝ่ายสติปัญญาก็ดับลงด้วยเช่นกัน ดับลงอย่างนี้ไม่รู้ว่ากี่พันครั้ง เมื่อดับแล้วหัวสมองก็ตึงเปรี๊ยะอยู่เช่นนั้นแหละหัวสมองตึงเปรี๊ยะอยู่ครั้งละหนึ่งชั่วโมงก็มี สองชั่วโมงก็มี มารู้ทีหลังว่าดับ

ชนิดนี้มันดับแบบที่อ ๆ คือดับไม่ถูกจุดตาในอยู่ในหทัยประสาท จึงไม่เกิดมีอานุภาพอันใดที่จะสัมฤทธิ์ผลให้เข้าถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธได้เลย เมื่อได้สติก็รีบเพ่งเข้าไปอีกทันที เพราะตอนขณะนั้นอาตมาอยากรู้ว่าใจมันเกิดอยู่ตรงไหนกันแน่ จึงบากบั่นเพียรเพ่งถึงขนาดนี้

สาวกโลกอุดรแผลงศรพุทธบันดาล

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า ทุกข์จากกองกิเลสทั้งหลายมันมาจากเหตุอาตมาเลยคิดเอาแบบโง่ๆ เลยว่า ใจมันเป็นต้นเหตุให้เกิดกิเลสเผาลนอาตมาจึงยิ่งบากบั่นเพียรเพ่งหนักขึ้น อย่างมอบกายถวายชีวิตเลยทีเดียว ***ถ้าเราหาสมุฏฐาน หรือหาที่เกิดของใจไม่เห็น แม้เราจะปฏิบัติธรรมสักแสนชาติล้านชาติก็ตาม อย่าหวังเลยว่าจะดับทุกข์กองกิเลสมันลงได้*** เพราะกิเลสแสนห้าตัณหาล้านแปดมันเกิดอยู่ที่ใจนั่นเอง อาตมาคิดเอาสุ่มเอาแบบโง่ๆ เช่นนี้แหละ แต่มีภาษิตของพระอัสสชิองค์อรหันต์ สอนพระสารีบุตรตอนเป็นปริพาชก รองรับไว้ว่า

เย ธมฺมา เหตุปฺปภวา
เตสํ เหตุ์ ตถาคโต(อาห)
เตสญฺจ โย นิโรโธ จ
เอวฺ วาที มหาสมโณ

แปลความว่า

ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ
เมื่อเหตุดับ ผลย่อมดับ
พระศาสดาของเราตรัสสอนอย่างนี้

เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว อาตมาจึงตีความปริศนาธรรมข้อนี้ได้อย่างถ่องแท้ **คือกิเลสทั้งแสนห้าตัณหาล้านแปดมันเกิดจากใจ เมื่อใจมันดับเป็นสัญญาเวทยิตนิโรธ กิเลสมันก็ต้องดับ มันจะหนีไปไหนพ้น**

เมื่ออาตมาเพียรเพ่งทำอย่างไม่หยุดหย่อน เรื่องกิจนิมนต์จึงปิดตายมาหลายปีแล้ว ตอนนี้อานุภาพของสตินทรีย์ฌานปรมาณูสายฟ้าผ่ากำลังจะแก่กล้าถึงที่สุดอยู่แล้ว การคิดครั้งสุดท้ายในคืนวันนั้น เฒ่าอวิชชาจอมโง่เขลามันอุตริพาเราไปดูนางกามนอนเปลือยร่างอันโสโครกน่าสะอิดสะเอียนที่เราเคยเจ็บแสบน้ำใจทำให้เกิดอาฆาตมาดร้ายกันมาแต่ปางก่อน ตอนนี้มันยิ่งคุความแค้นคลั่ง คิดมากจวนเจียนโลกทั้งโลกจะแตกระเบิดแหลกลาญอยู่แล้ว เผลอแว็บเดียวเท่านั้นแหละ ใจมันคิดวกกลับไปกาพสินธุ์บ้านเกิดเมืองนอนโน่น เห็นรูปภาพตัวตนของเราจริงๆ เป็นภาพสะท้อนไปแสดงบทรักจู๋ๆ จี๋ๆ โรมรันพันตูกับนางกามร่างเปลือยอันโสโครกตามเดิม ความคิดคราวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนๆ มันคิดจนหายวับไปทั้งตัวเลย ร่างกายไม่ได้อยู่วัดป่านาเบี้ยเสียแล้ว คล้ายๆ มันหอบไปทั้งโขยงหมดทั้งตัวเลย

ตอนเช่นนี้แหละ พระพุทธองค์ทรงตรัสเรียกว่าเป็นการเกิดพลัง *“มโนมยิทธิ” เหมือนถอดดาบออกจากฝัก* เมื่อได้สติ สติพลังปรมาณูมโนมยิทธิตัวนี้ไม่ใช่สติระลึกได้อยู่ตรงดั้งจมูกหัก เรียกว่า *เป็นทศนิยมเป็นภาพสะท้อน* เป็นอภิญญาของพลังฌานสติปรมาณูหลุดหายจาก “หทัยประสาท” ไปหมดเลย เรียกว่า ได้สติพลังฌานปรมาณูสายฟ้าผ่า อยู่กลางเวหาเลยทีเดียว เพียงไม่ถึงเสี้ยววินาทีฝ่ายปัญญาพลังฌานปรมาณูอันแก่กล้าสุดขีด *ก็แผลงศรพุทธบันดาล* นั่นคือ พลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าดุจลูกศรอาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่ง พุ่งเข้าถล่มทลายบัลลังก์ทันที ในวิถีจุดเดียวกันนั้นเอง ยอดปราสาททองของขุนพลพญามาร คือป้อมปราการของกิเลสวงปฏิจฺจสมุปบาทของกองนามรูปซึ่งอยู่ที่ประสาทตาใน ก็ได้ขาดสันตติความสืบต่อลงในบัดดลนั้นเอง ตอนนี้ท่านผู้อ่านทั้งหลายคงยังไม่เข้าใจหรอกว่าการขาด “สันตติ” ความสืบต่อ ของกอง “นามรูป” อะไรกัน ตอนนี้ไปคนละโลกเสียแล้วกับศัพท์บัญญัติ

ใครหนอ...ในแผ่นดินนี้ จะเป็นผู้มีวาสนา

(พอเขียนมาถึงตอนนี้ชักระอาใจ ถ้าไม่ได้ตั้งสัจจะปฏิญาณตนเอาไว้ก่อน จะไม่เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเลยเพราะเมื่อเขียนขึ้นมาแล้ว ตัวเองก็เป็นพระหลวงพ่อหลวงตาเป็นพระป่าพระดอย ไม่รู้จักสังคมอันทันสมัย จึงไม่รู้ว่าจะไปหาเงินที่ไหนไปจ้างเขาพิมพ์ และเมื่อพิมพ์ออกมาแล้วก็ไม่รู้ว่า ใครหนอ...ในแผ่นดินนี้จะเป็นผู้มีวาสนาบุญญาธิการยอมเชื่อยอมทำตามนี้ ดีไม่ดีก็หาว่าอาตมาเป็นบ้าเสียสติไปเท่านั้นเอง จับมันสึกไปเสียเลย เรื่องนี้ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะของแท้ของจริงย่อมเป็นสิ่งที่ไม่ตาย ธรรมดาการที่จะเผยแพร่ของดีของวิเศษอันสูงสุดของพระพุทธเจ้า เพื่อให้ผู้ปฏิบัติได้รู้ยิ่งเห็นจริงตามนั้น ก็ต้องมีการระมัดระวังต้องเป็นธรรมดาตามยุคตามสมัยของมัน

กระผมทำประโยชน์ต่อชาวพุทธของเราทั่วโลก เพื่อให้ชาวพุทธของเราได้ดื่มกินรสแห่งพระอมตธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา หรือเพื่อชี้ช่องทางในการปฏิบัติ ให้พระพุทธศาสนาของเราเจริญรุ่งเรืองสืบต่อๆ ไป)

บรรยายต่อไป เพื่อความเข้าใจได้โดยง่ายมากขึ้น จะขอเรียกสภาวะเช่นนี้ว่า ขาดสันตติความสืบต่อของความคิด หรือขาดสันตติความสืบต่อของสังขารการปรุงคิดนั่นเอง ส่วนคำว่า ขาดสันตติของนามรูปนั้น เพื่อไม่ให้สับสนจะอธิบายให้เข้าใจตอนบรรยายปฏิจจสมุปบาทในตอนข้างหน้า

สภาวะอันมีนามว่า สังสารวัฏ

สภาวะอันมีนามว่า สังสารวัฏแห่งการปรุงใจให้คิด มาขาดสันตติความสืบต่อด่วนดับลงอย่างกะทันหันเช่นนี้ อาตมาไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อนเลย เพิ่งมารู้มาเห็นเอาตอนนั้นเอง เรียกว่าเพิ่งมารู้มาเห็นสิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อนเลย แต่ไม่มีการตกตะลึงแต่ประการใดๆ เลย เพราะตอนนั้นความแก่กล้าของอินทรีย์ได้ถึงสุดขีดเสียแล้ว จึงไม่มีการสะทกสะท้านหรือหวั่นไหวไปมาใดๆ ทั้งสิ้น

สภาวะเช่นนี้ อาตมาก็อธิบายเป็นตัวหนังสือไม่ถูก เพราะเขาไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายใดๆ พอจะหยิบออกมาพูดมาอธิบายเป็นตัวหนังสือได้ นี้แหละท่านเรียกว่าเป็น “ปัจจัตตัง” คือ รู้ได้เฉพาะผู้ปฏิบัติรู้ปฏิบัติเห็นเท่านั้น คนอื่นจะรู้ด้วยเห็นด้วยก็ไม่ได้ จะอธิบายให้ฟังก็ไม่รู้ว่าจะพูดจะเขียนอย่างไร ท่านผู้ฟังจึงจะเชื่อ จึงจะเข้าใจได้ดี เพราะสภาวะเช่นนี้ได้เลยสมมุติบัญญัติไปเสียแล้ว และสภาวะเช่นนี้จะพออธิบายได้ พูดได้เขียนได้ ก็พอเป็นลางๆ เป็นเงาๆ เท่านั้นเอง

ตอนขาดสันตติดับลง

ตอนขาดสันตติดับลงทรงตัวอยู่นั้น ไม่มีลักษณะของการนึกคิดนึกรู้ ไม่มีลักษณะของการพิจารณาใดๆ เลย ไม่มีอาการหรือการกระทำชนิดที่นึกให้รู้ คิดให้รู้ ไม่มีจุติและอุบัติ ไม่มีการมาการไป ไม่มีการเข้าการออกของทุกข์ของสุข หรือของอะไรทั้งนั้น ไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายใดๆ ทั้งสิ้น

ในขณะสภาวะแห่งความดับ หรือสภาวะแห่งองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เปล่งรัศมีทรงสภาวะอยู่เช่นนั้นประมาณเกือบชั่วโมง สภาวะนั้นจึงค่อย ๆ คลายออกหน่อยเดียว จึงเกิดปัญญาชนิดหยั่งรู้ได้ทันทีเลยว่า สภาวะเช่นนี้เขาคืออะไร จึงได้เพ่งปัญญาเข้าพินิจดู จะเรียกว่าพิจารณาเลยทีเดียวก็ไม่ได้ เพราะสภาวะเช่นนี้เขาไม่มีสภาวะเสียแล้ว ท่านจึงได้เรียกว่า หยั่งเข้าไปรู้หยั่งเข้าไปเห็นด้วยญาณอันละเอียดนั่นแหละ

ถ้าจะเรียกว่าพิจารณา ก็ต้องสมมุติเรียกว่า พิจารณาในญาณอันละเอียดนั่นแหละ เพราะการพิจารณาในขั้นหยาบๆ นั้น ถ้าไม่ผ่านวิชชาญาณในองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธมาโดยเฉพาะแล้ว ส่วนมากยังอยู่ในขั้นจินตนาการ คือนึกรู้คิดรู้เอาเอง หรือนึกรู้คิดรู้ไปตามตัวหนังสือ หรือนึกรู้คิดรู้ตามที่ได้ยินได้ฟังมา หรือคำนวณเอาเอง ลงความเห็นเอาเอง ยังประกอบด้วยลักษณะของความดำริที่มีวิจิกิจฉาอยู่ทั้งนั้น

ส่วนคำว่าญาณอันละเอียด

ส่วนคำว่าญาณอันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพนั้น ไม่มีอาการของวิจิกิจฉาความลังเลสงสัยแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น จึงมีการหยั่งเข้าไปรู้ หยั่งเข้าไปเห็นได้โดยแยบคาย โดยไม่มีการผิดพลาดแต่ประการใดๆ โดยเด็ดขาด ลักษณะที่หยั่งรู้หยั่งเห็นโดยแยบคายอย่างไม่มีการผิดพลาดนี้แหละ พระพุทธองค์ท่านทรงเรียกว่า หยั่งรู้หยั่งเห็นด้วยญาณ นี้เอง

ระหว่าง หรือขณะที่สภาวะแห่งความดับ หรือสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธลดรัศมีลงหน่อยเดียวนั้น ก็ไม่มีอะไรเข้าไปปรุงแต่งใดๆ นะ ข้อนี้หมายความว่า ไม่มีอารมณ์ภายนอกใดๆ เข้าไปรบกวนทั้งสิ้น

สภาวะเช่นนี้ถ้าจะเรียกว่าเป็นสังขาร ก็ต้องเรียกว่าเป็นวิสังขารนั้นแหละ คือวิสังขารนี้เป็นวิสังขารฝ่ายตัด คือตัดภพตัดชาตินั่นเอง หรือเป็นวิสังขารการหยั่งเข้าไปตัด คือตัดวงจรของปฏิจจสมุปบาท ไม่ให้มันหมุนไปเป็นทุกข์เป็นกิเลสนั่นเอง

คำว่าวิสังขารนี้ ไม่ได้เป็นสังขารฝ่ายต่อภพต่อชาติเหมือนการปรุงให้คิดไปกับอารมณ์ที่น่ารักน่าใคร่ หรือน่ายินดียินร้าย

ขอให้ทำความเข้าใจว่า สังขารการคิดด้วยอำนาจอวิชชาพาโง่นั้นเป็นสังขารหรือเป็นความคิดที่เทิดทูนบูชาอารมณ์ไว้เหนือเศียรเกล้าอย่างไม่ต้องสงสัยเลย หรือเป็นสังขารคือความคิดน้อมนมัสการกราบไหว้บูชาอารมณ์ ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หรือจนกว่าแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จะสลายไปเป็นที่สุด

ช่วงนี้ขอฝากแนวความคิด

เป็นคำสอนเฉพาะภิกษุสามเณร ผู้ที่กำลังดิ้นรนเสาะแสวงหาความพ้นทุกข์เท่านั้น (ผู้ไม่ปฏิบัติไม่เกี่ยว)

คือสังขารการคิดชนิดต่อภพต่อชาตินี้เปรียบเหมือนกระโถน หรือโถส้วมนั้นเอง ใจโถส้วมชนิดนี้ย่อมเป็นที่ถ่ายรดของกามคุณกามโทษทั้งห้า ไปตลอดกัปตลอดกัลป์อย่างไม่ต้องสงสัยใดๆ เลย

คือถ้าเรารักเขาชอบเขาคิดถึงเขา แปลว่าเขาถ่ายรดใจโถส้วมของเราเสียแล้ว ถ้าโกรธเขาเกลียดเขาชังเขา ก็แปลว่าเขาถ่ายรดใจโถส้วมของเราเหมือนกัน ถ้าเราเกิดปีติภูมิใจยินดีลำพองผยองขน อยู่ในทรวดทรงรูปกายของตนเองและของผู้อื่น ก็แปลว่าเราภูมิใจยินดีลำพองผยองขนอยู่ในใจโถส้วมของเรานั่นเอง ถ้าเรายินดีเห่อเหิมเกริมใจไปกับเครื่องประดับประดา เช่น สวมใส่แว่นตาราคาแพงเดินวางมาดโก้เก๋ตามถนนหนทาง เหมือนฆราวาส ก็แปลว่าสิ่งเหล่านั้นมันถ่ายรดใจโถส้วมของเราอย่างเต็มแปล้เลยทีเดียว

บรรยายต่อไป ส่วนวิสังขารเป็นปัญญาหรือญาณหรือวิชชาญาณที่มีอานุภาพยิ่ง ไม่ตกอยู่ใต้แอกของอารมณ์ใดๆ เป็นอันขาด และเป็นวิสังขารที่มีอานุภาพยิ่งที่จะหยั่งหรือแทงทะลุเข้าไปให้รู้แจ้งแทงตลอด ให้เห็นตามความเป็นจริงโดยแยบคาย ให้หมดความสงสัยเลยทีเดียว และเป็นวิสังขารที่มีอานุภาพยิ่งที่จะแทงทะลุเข้าไปทำลาย หรือเผาภพเผาชาติให้พินาศมอดไหม้ไปในบัดดลนั้นเอง

หยั่งเห็นด้วยญาณรอบที่หนึ่ง

ทันใดนั้นเอง วิชชาญาณอันละเอียดเขาก็หยั่งรู้ขึ้นมาว่า...

สภาวะเช่นนี้ คือการขาดสันตติความสืบต่อของความคิดนั่นเอง และความดับชนิดที่ขาดสันตติความสืบต่อ แล้วทรงสภาวะเปล่งรัศมีให้เรารู้เราเห็นอยู่นาน ๆ เกือบชั่วโมงนี้แหละเป็น...นิโรธธรรม คือการดับความคิดอันเป็นตัวสมุทัย...เหตุพาใจให้เป็นทุกข์นั่นแล แล้วก็เกิดวิชชาญาณหยั่งรู้ขึ้นมาว่าทุกข์มันคืออะไร

แท้ที่จริงกองทุกข์ทั้งมวล มันก็อยู่ที่สนิมของความรู้สึกอันลึก ๆ ที่ฝังอยู่ก้นบึ้งของใจอุปาทานและวัฏสงสารการทุกข์ทั้งมวล มันก็เกิดจากพิภพก้นบึ้งของการเข้าใจอันมืดดำล้ำลึกของความโง่เขลานี้เอง

แล้วใจอุปาทาน มันก็เข้าใจไปว่า กายเป็นตัวเป็นตนของเรา เราจึงทุกข์กาย แล้วมันก็เข้าใจเหมาเอาอีกว่า ความคิดเป็นตัวเป็นตนของเรา เราเป็นผู้คิดเราจึงทุกข์ใจ

แล้วมันก็เหมาเอาอีกว่า ความคิดเป็นตัวเป็นตน ติดอยู่กับกายของเรา กายของเราเป็นฆานสัญญา เป็นกลุ่มเป็นก้อนเป็นแท่งทึบ เป็นตัวตนติดอยู่กับใจนั่นแล แล้วมันก็เห็นเป็นคนเป็นสัตว์ เป็นผู้เป็นคนที่มีชีวิตจิตใจ มันเข้าใจผิดด้วยอำนาจของสมุทัยใจตัณหา มันจึงพาให้เป็นมหันตะคิดมหันตะทุกข์ อย่างไม่มีภพชาติจะสงบจบสิ้นลงได้เลย

ทุกข์มันเป็นผลมาจากอันใด แล้วสาวเข้าไปหาเหตุ เหตุพาใจให้เป็นทุกข์ก็คือสมุทัย สมุทัยก็คือวิถีการเกิดของปฏิจจสมุปบาท คือ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา มาผนึกกันเข้ากลายเป็น

สมุทัยกำลังแปด แล้วรวมพลังเป็นตัณหาพาให้อยากคิด คิดจนหลงฟ้าหลงดินไปกับความคิด ตัณหาพาให้คิดอยากเสพกามสุขกามารมณ์ คิดอยากเป็นนั่นเป็นนี่ คิดอยากโด่งอยากดังอยากดี ของไม่ดีไม่งามไม่อยากเห็น คิดเลือกเฟ้นเอาแต่ยอดๆ ของดีๆ งามๆ ทั้งนั้นเลย

การคิดชนิดเป็นสมุทัย ทำใจให้หลงฟ้าหลงดินนี้แหละ มันพาใจให้เป็นทุกข์ การขาด การดับความคิดอันเป็นตัวตัณหาสมุทัยนี้แหละ คือนิโรธธรรม ความดับทุกข์ หรือดับความคิดนั่นเอง เพราะเมื่อเหตุคือความคิดดับไปแล้ว ผลก็ย่อมสลายไปทันทีอย่างไม่ต้องสงสัยเลย

มรรคก็คือ มรรคสมังคี ของพลังฌานสติปัญญา ที่เพ่งเข้าไปทำลายเผาผลาญความคิดนั่นแล เช่น

๑. มีความเห็นถูก	๒. มีความดำริถูก
๓. พูดถูก	๔. ทำการงานถูก
๕. เลี้ยงชีวิตถูก	๖. เพียรถูก
๗. ระลึกถูก	๘. ตั้งใจถูก

อริยมรรคทั้งแปดองค์ ผนึกรวมกันเข้าเป็นอริยมรรคสมังคี มีอานุภาพกลายเป็นพลังฌานสติ พุ่งทะยานเข้าประหารกิเลสนั่นแล

ญาณหยั่งรู้รอบที่สอง

แล้วก็หยั่งรู้ด้วยวิชชาญาณในรอบที่สองต่อไปอีกว่า การเข้าใจผิดคิดว่าเป็นอุปาทาน การคิดแส่ไปหาอารมณ์ที่น่ายินดียินร้าย มีความมั่นหมายว่าเป็นเราเป็นเขา มีความเข้าใจไปตามอำนาจอุปาทานอวิชชา พาให้มองเห็นว่าเราเป็นทุกข์ เขาเป็นทุกข์ มันจึงเป็นมหันตะคิด มหันตะทุกข์

ก็ทุกข์นี้แหละ..เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้

ตัณหาสมุทัย ความอยาก ที่ฝังอยู่ในสันดานของความคิด ความอยากคิด คิดอย่างไม่รู้ฟ้ารู้ดิน มันคิดอยากเสพกามสุขกามารมณ์ คิดอยากเป็นนั่นเป็นนี่ คิดอยากดังอยากเด่นอยากดี คิดอยากมี อยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งดีๆ งามๆ จึงอยากเห็น ของเก่าๆ เหม็นๆ ไม่อยากพบ ความคิดชนิดนี้เป็น***ความคิดสมุทัย..เหตุพาใจให้เป็นทุกข์..เป็นสิ่งที่ควรกำหนดละ***

นิโรธ การดับความคิด เมื่อความคิดดับ กิเลสมันจะมาจากไหน

“ยังกิญจิ สมุทยธัมมัง สัพพันตัง นิโรธธัมมัง”

ความคิดมันเกิดขึ้นเป็นธรรมดา แล้วมันก็ดับไปเป็นธรรมดา

ก็**ความดับของความคิดนี้แหละ..เป็นสภาพที่ควรทำให้แจ้ง** และรู้แจ้งแทงตลอด

มรรค ระหว่างทำการเพ่งอยู่นั้น อย่าได้วิตกหวั่นไหว ***จงทำใจให้เป็นหนึ่ง ให้เข้าถึงอริยมรรคสมังคี จงมีความเพียรอันแก่กล้า จงตั้งหน้าเพ่งอย่างถูกต้อง ผองเท่าเข้าสู่นิโรธธรรม*** อันเป็นแดนสงบนั่นเทอญ

ญาณหยั่งรู้รอบที่สาม

แล้วก็หยั่งรู้ด้วยวิชชาญาณในรอบที่สามต่อไปอีกว่า การทุกข์กายทุกข์ใจทั้งมวล หรือกระแสอัน**มหันตะทุกข์ อันเป็นผลมาจากความคิด**ที่มันอุตริแส่ไปหาอารมณ์ที่น่ายินดียินร้าย **เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้ หรือเพ่งเข้าไปรู้ ญาณก็ได้หยั่งรู้แล้ว**

สมุทัย ความอยากคิด ความอยากที่หลงใหลอยู่ในความคิด คิดอย่างไม่กลัวพระกลัวเณร มันคิดอยากเสพกามสุขกามารมณ์ มันคิดอยากเป็นเทพไท้เทวา มันคิดอยากมีหน้ามีตา มันคิดอยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์ มันคิดรักในความเด่นความดังจนเหลือที่ สิ่งที่ไม่ดีไม่งามข้าไม่อยากเห็น สิ่งเน่าๆ เหม็นๆ ข้าไม่อยากพบ ความคิดชนิดนี้แหละมันเป็นตัวสมุทัย.. เหตุพาใจให้เป็นทุกข์ **เป็นสิ่งที่ควรกำหนดละ ญาณก็ได้ละแล้วทุกๆ ความคิด**

นิโรธ ความดับทุกข์ หรือดับความคิด ต่อแต่นี้ไปเราไม่ต้องไปถามใครๆ ทั้งสิ้น จะเป็นโลกนี้หรือโลกใดๆ ก็ตาม เราไม่ต้องไปเชื่อใครๆ อีกแล้ว **ความคิดเขาขาดสันตติความคิดสืบต่อลงเสียแล้ว และความดับคือองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เขาก็เปล่งรัศมีทรงสภาวะให้เรารู้เราเห็นอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอดอยู่แล้ว**ตั้งเกือบชั่วโมง องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธได้เผยความลี้ลับปรากฏออกมาให้เราเห็นประจักษ์อย่างเด่นชัดเสียแล้ว

แต่ก่อนความคิดมันเกิดๆ ดับๆ เพราะวิถีการเกิดดับของความคิดมันเร็วมากจนเราดูเรารู้ไม่ทัน จนเราจับต้นชนปลายไม่ถูก นึกว่ามันเป็นตัวเป็นตน เป็นคนเป็นสัตว์ เป็นเราเป็นเขา นึกว่าความคิดเจ้ามีชีวิตจิตใจเป็น

ผู้เป็นคน นึกว่าความคิดเจ้าเป็นผู้เป็นคนที่มีชีวิตจิตใจ มันเกิดสืบต่อกันอย่างไม่หยุดยั้งจนถี่ยิบ จนเรามองไม่รู้ดูไม่เห็นของเงื่อนปมอันแสนจะยุ่งเหยิงนี้เลย

บัดนี้ สังสารวัฏ การเวียนว่ายตายเกิด ของความปรุงใจให้คิด หรือของความคิด ชนิดอย่างเป็นจอมบรมโง่นี้ มันได้สิ้นชาติขาดภพลงเสียแล้ว สังสารวัฏ การเวียนวนของภพชาติอันก่อน ๆ หรือความปรุงใจให้คิด หรือความคิดอันก่อน ๆ มันคงไม่มีโอกาสหวนกลับคืนมาต่อภพต่อชาติกันขึ้นอีกอย่างแน่นอน คราวนี้มันคงลืมภพลืมชาติอันเก่า ๆ ก่อน ๆ ของมันอย่างไม่ต้องสงสัยใด ๆ เลย

วาระนี้ ถึงคราวแล้ว ถึงจุดอวสานการสิ้นภพสิ้นชาติของสังสารวัฏอันยาวนาน ที่วิ่งเวียนวนทนทุกข์ คลุกเคล้ามากับสายน้ำตาแห่งกิเลสตัณหาและป่าช้าอันศิวิไลซ์

ทุกกัปทุกกัลป์ ทุกภพทุกชาติที่ผ่านมา สายน้ำตาของข้าได้หลั่งไหลลงท่วมท้นอาบภพอาบชาติ ภพแล้วภพเล่า ชาติแล้วชาติเล่า จนรวมกันเข้าเป็นห้วงมหรรณพ กลายเป็นพิภพทะเลหลวง บ่วงกามมะโคตร สมโภชกันขึ้นเป็นวัฏฏะกาม แบกหามข้าให้สุขสันต์หรรษาไปกับป่าช้าตลอดกาลนี้นะหรือคือวิมานกามสวรรค์มหันตะทุกข์ อย่างแสนสาหัสฉกาจฉกรรจ์จนนับประมาณกาลแห่งภพชาติไม่ได้เลย

บัดนี้ สายสัมพันธ์แห่งวัฏฏะกิเลสอันเวียนวนทนทุกข์ คือยอดมงกุฎทองของขุนพลพญามาร มันได้ขาดสะบั้นพังทลายลงเสียแล้ว ด้วยอานุภาพขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ ซึ่งเป็นแนวทางธรรมะโอสถ เป็นยอดพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุด ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นศาสดาเอกของโลก

ก่อนพุทธศก ๔๕ ปี สมเด็จพ่อของเรา ได้ทำลายบัลลังก์กองทัพพญามาร ให้แตกพ่ายราบคาบอยู่ ณ ควงไม้มหาโพธิ์นั้น สมเด็จพ่อของเราเปล่งพระอุทานออกมาอย่างไร สาวกผู้มีชัยคราวนี้ จะขอนอบน้อมเอาปฐมพุทธอุทานนั้นมารำลึกไว้ด้วยว่า

“โอ้...เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงเอ๋ย
แท้ที่จริง...เจ้าก็เกิดจากความคิดอันเป็นจอมบรมโง่นี้เอง
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าจะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด
สิ้นสุดกันที พอกันที สังสารวัฏอันแสนจะจอมปลอม”

เสียงพระดำรัสที่พระพุทธองค์ทรงตรัสกับโจรองคุลีมาล ดังก้องขึ้นมาว่า **“เราหยุดเสียแล้ว แต่เธอนั่นแหละยังไม่หยุด” (คือยังไม่ได้หยุดคิดหรือความคิดมันยังไม่ดับนั่นเอง)** ทันใดนั้น ดาบอันเปื้อนด้วยเลือดกระเด็นหลุดออกจากมือขององคุลีมาลทันที

นี่แหละคือการหยุดลงแห่งสังสารวัฏอย่างแท้จริง

และพระพุทธองค์ได้ทรงตรัสว่า **“เราไม่ได้กล่าวว่า คนจะพ้นทุกข์ได้เพราะการไม่รู้ไม่เห็น แต่เรากล่าวว่า คนจะพ้นทุกข์ได้ เพราะการรู้การเห็นอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอดเท่านั้นเอง”**

ข้อนี้เปรียบเหมือนเราที่ไม่รู้เสือเห็นเสือ ที่มันหมอบอยู่พุ่มไม้ข้างทางนั่นแหละ ถ้าเราไม่รู้ไม่เห็นว่ามีเสือหมอบอยู่ที่นั่น เราก็ไม่ได้หลีกมัน เมื่อไม่มีการหลีก เสือมันก็กระโจนออกมาตะครุบคอกินเท่านั้นเอง

ข้อนี้ฉันใด เมื่อเราไม่รู้ไม่เห็นว่ากิเลสมันมีสมุฏฐานมาจากอะไร เมื่อเราไม่รู้ไม่เห็นตามความเป็นจริง ก็มีแต่กิเลสเท่านั้นเอง มันจะตะครุบคอเรากินเป็นเหยื่อของมัน อย่างไม่มีชาติจะสงบจบสิ้นลงได้เลย

แต่ถ้าเรารู้เห็น สมุฏฐานการเกิดของมันอย่างแท้จริงแล้ว เราก็จะได้ทำลายมันให้พินาศสิ้นซากไป เราก็จะอยู่อย่างเป็นผู้เบิกบานถึงแดนศานติสุขปราศจากกิเลสมลทินตลอดชั่วฟ้าดินสลาย

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา

ดังพระพุทธภาษิตที่ตรัสไว้ว่า **“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นเห็นธรรม” การเห็นแจ้งรู้แจ้งแทงตลอดในองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธนี่แหละคือเห็นพระพุทธองค์อย่างแท้จริง** นี่แหละคือการทำนิโรธให้แจ่มแจ้งแทงตลอดอย่างไม่มีที่ปิดที่บังใดๆ ทั้งสิ้น ญาณก็ได้หยั่งรู้หยั่งเห็นโดยแจ่มแจ้งแทงตลอด โดยสิ้นความสงสัยแล้วทุกประการ

อริยมรรคอันวิเศษสูงสุด อันเป็นปฏิปทาสัมมาปฏิบัติ เพื่อให้ถึงซึ่งความดับทุกข์ คือนิโรธธรรมนั้น ญาณก็ได้ทำให้ยิ่งแล้วเจริญให้ยิ่งแล้วจนเข้าสู่ถึงนิโรธธรรมความดับทุกข์ และจนรู้แจ้งแทงตลอดในนิโรธธรรมจนสิ้นความสงสัยทุกประการ

บัดนี้ ขุนพลแก้วแนวทางสมังคี เสร็จศึกปราบไพรีหมู่มารมวลทุกข์จึงผ่องแผ้วเบิกบานศานติสุข ลาสั่งทุกข์ชั่วฟ้าดินมลาย

ที่บรรยายมานี้ เป็นการหยั่งรู้อริยสัจ ๔ สามชั้น อาตมาสมมุติเรียกว่า **วิสุทธิญาณ** คือหยั่งรู้หยั่งเห็นด้วยวิชชาญาณ อันบริสุทธิ์หมดจดนั่นเอง รวมเรียกเป็น**อาสวักขยญาณ คือญาณทำลายอาสวะให้สิ้นไป**

ญาณหยั่งรู้รอบที่สี่

ต่อไปเป็น**ญาณหยั่งรู้ในคำรบที่สี่** เป็นญาณทบทวนรวบยอด เป็นญาณสลัดออกหรือสลัดทิ้ง จะขอบรรยายโดยย่อๆ พอเข้าใจ หรือให้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น การอธิบายมากๆ ถ้าจำไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์อันใดเลย

อริยสัจ ๔ อันวิเศษสูงสุดหล้าฟ้าล้นแผ่นดินนี้ อาตมาจะจี้จุดโดยเนื้อๆ โดยแก่นๆ เพื่อให้เข้าถึงแก่นแท้ของอริยสัจ ๔ โดยไม่มีใจลังเลสงสัยใดๆ เลย

อริยสัจ ๔ ไม่ได้เกิดอยู่ที่อื่นเลย

อริยสัจทั้ง ๔ นี้ เขาไม่ได้ไปเกิดอยู่ที่อื่นเลย เขาเกิดๆ ตายๆ อยู่ที่ใจหรือความคิดจุดเดียวเท่านั้นเอง คือตัวความคิดนั่นแลเป็นตัวสมุทัย เมื่อคิดแส่ไปหาความยินดียินร้ายมันก็เป็นทุกข์ ดับไอ้ตัวความคิดอันเป็นตัวสมุทัย นั่นแล เรียกว่าดับความทุกข์ เป็นนิโรธธรรม การเพียรเพ่งพลังฌานสติเข้าไปประหารความคิดนั่นแล คืออริยมรรคสมังคี

และการเสียสละที่ยวดยิ่งนั้น ก็คือ การเสียสละความคิดนั้นแล เป็นการเสียสละที่ยวดยิ่งในโลกทั้งสาม ตอนนี้เป็นญาณทบทวน

ต่อไปเป็น**วิมุติญาณ** โดยสั้นๆ คือ การทุกข์กายทุกข์ใจ ก็ไม่ใช่เราทุกข์ เขาทุกข์

ความทุกข์นั้นมีอยู่ *แต่ผู้ทุกข์หามีไม่*
สมุทัย คือความคิดอันพาใจให้เป็นทุกข์นั้นมีอยู่
แต่ผู้คิดหามีไม่
นิโรธ ความดับทุกข์ หรือการดับความคิดนั้นมีอยู่
แต่ผู้ดับหามีไม่
อริยมรรคสมังคี การเพียรเพ่งสติพลังฌานนั้นมีอยู่
แต่ผู้เพียรเพ่งหามีไม่

อริยสัจทั้ง ๔ เขาเป็นอนัตตาธาตุ ปราศจากเจ้าของ และปราศจากตัวตน ปราศจากคน ปราศจากสัตว์

อริยสัจทั้ง ๔ เขาเป็นสุญญตาธาตุ ปราศจากการมี การเป็น ปราศจากสิ่งที่มีชีวิตจิตใจด้วยประการทั้งปวง

การหยั่งรู้ในคำรบที่สี่นี้ อาตมาสมมุติเรียกว่า **วิมุตติญาณ** เป็นญาณสลัดทิ้ง สลัดออก คลายออก ให้หลุดพ้นเป็นสมุจเฉทปหาน สำรอกกิเลสให้ขาดกระเด็นในญาณนี้ หรือเป็นนิสสรณะวิมุตติคือหลุดพ้นด้วยการสลัดออกไป คลายออกไปนั่นเอง

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า ญาณทำกิจในอริยสัจ ๔ ย่อมเกิดขึ้นและทำกิจ ๔ อย่างในวิถีหรือขณะเดียวกันนั่นเอง เปรียบเหมือนการจุดประทีปย่อมประกอบด้วยกิจ ๔ อย่างเหมือนกัน คือ

๑. ส่องแสงสว่าง **๒. ทำลายความมืด**
๓. ทำน้ำมันให้หมดไป **๔. ทำไส้ให้หมดไป**

นี้เป็นคำเปรียบเทียบ จะอธิบายให้เข้าใจตามตัวเลย คือ อริยมรรคที่จบกิจในอริยสัจ ๔ ก็เหมือนกัน คือ

๑. เกิดวิชชาญาณหยั่งเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอด

๒. ทำลายอวิชชาความโง่เขลาให้สิ้นไป

๓. ทำลายอาสวะอนุสัยให้สิ้นไป

๔. ทำลายสมุฏฐานของอาสวะกิเลสให้พินาศไป

ต่อไป เมื่อบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธแล้ว ท่านจะกระทำธาตุขันธ์ของท่านไว้อย่างไร ตอนนี้อาตมาจะขอน้อมนำเอาภาษิตตอนหนึ่งของท่านพระสารีบุตร ที่ท่านตอบพระมหาโกฐิตะมาลงไว้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ต่อไป ท่านพระสารีบุตรได้กล่าวกับพระมหาโกฐิตะว่า

“ดูก่อนโกฐิตะ ภิกษุผู้ได้สดับแล้ว ผู้ยังศึกษาอยู่ และภิกษุผู้เป็นโสดาบัน ภิกษุผู้เป็นสกทาคามี ภิกษุผู้เป็นอนาคามี และภิกษุผู้เป็นพระอรหันต์ ก็ควรกระทำอุปาทานขันธ์ห้าเหล่านี้นั่นแล ไว้ในใจโดยแยบคาย..

โดยความเป็นของไม่เที่ยง

เป็นทุกข์

เป็นดังโรค

เป็นดังหัวฝี

เป็นดังลูกศร

เป็นความคับแค้น

เป็นของอาพาธ

เป็นของปรวนแปร

เป็นของทรุดโทรม

เป็นของสูญ

เป็นของไม่ใช่ตัวตน

ดูก่อนท่านโกฐิตะ กิจที่จะพึงทำให้ยิ่งขึ้นไป หรือการสั่งสมกิจที่ทำแล้วย่อมไม่มีแก่พระอรหันต์ และถึงแม้ธรรมเหล่านี้ ภิกษุผู้เป็นพระอรหันต์เจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ก็เป็นไปเพื่ออยู่สุขในปัจจุบัน และเพื่อสติสัมปชัญญะเท่านั้น

และดังพระพุทธองค์ได้ตรัสพุทธภาษิตส่วนหนึ่งไว้ว่า

“ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุเป็นผู้เพ่งพินิจ โดยวิธีสามประการเป็นอย่างไร ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมเพ่งพินิจ

โดยความเป็นธาตุ ให้เห็นสักแต่ว่า เป็นธรรมดาของดิน น้ำ ไฟ ลม สักแต่ว่า เขาเป็นอย่างนั้นเท่านั้นเอง ประการหนึ่ง

โดยความสักแต่ว่าเป็นอายตนะ เท่านั้น ประการหนึ่ง

โดยความเป็นปฏิจจสมุปบาท คือสักแต่ว่า สิ่งที่อาศัยกันเกิดขึ้นเป็นไปเท่านั้น ประการหนึ่ง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้เพ่งพินิจโดยวิธีสามประการนี้ เราเรียกว่ายอดบุรุษ ผู้เสร็จกิจอยู่จบพรหมจรรย์ ในธรรมวินัยนี้”

เปรียบเทียบเหมือนสถานีโทรทัศน์

ต่อไปจะขอเปรียบเทียบ ให้ผู้อ่านเข้าใจในสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ ให้ถูกต้องยิ่งขึ้น คือเปรียบเทียบด้วยเครื่องส่ง หรือสถานีถ่ายทอดวิทยุและโทรทัศน์ หรือเปรียบเทียบกับเครื่องฉายหนังก็ได้

สมมุติว่า สถานีถ่ายทอดวิทยุ และสถานีถ่ายทอดโทรทัศน์ มันเกิดชำรุดเสียหาย หรือเขาไม่ถ่ายทอดเสียเลย พวกที่มีเครื่องรับวิทยุและมีเครื่องรับโทรทัศน์นั้น ถึงจะมีเป็นหมื่นๆ เครื่องก็ตามเถิด อาตมาขอรับรองว่าเครื่องรับเหล่านั้นมันก็จะต้องตั้งอยู่โด่ๆ ไปตามประสีประสาของมัน อย่างไม่มีความหมายใดๆ เลยเท่านั้นเอง

และเครื่องฉายหนังก็เหมือนกัน สมมุติว่าเรากำลังดูหนังเพลินๆ อยู่ ถ้าเกิดเครื่องฉายมันดับปุ๊บลงทันที ก็แปลว่า เราต้องดูจอผ้าอันว่างเปล่าเท่านั้นเอง

ฉันใดก็ฉันนั้น เมื่อสถานีใจหรือสถานีความคิดมันดับไป บรรดานักจัดรายการที่มีชื่อเสียงในทางเต้นกินรำกินทั้งหลาย คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มันจะอวดอุตริล่องหนเข้ามาปรุงแต่ง หรือมาถ่ายทอดรายการที่ไหนได้ เพราะสถานีใจมันดับไป หรือสถานีใจมันถูกเผาให้พินาศวอดวายไปเสียแล้ว

และทางตา หู จมูก ลิ้น กาย อันเป็นเครือข่ายเครื่องรับอารมณ์ มันก็ต้องตั้งอยู่โด่ๆ ไปตามยถากรรมของมันเท่านั้นเอง

หลายปีที่ผ่านมา สมัยที่อาตมายังมีน้ำตาอันนองหน้า ได้ท่องเที่ยวแสวงหาครูบาอาจารย์อยู่นั้น เคยได้ยินเกจิอาจารย์สมัยใหม่ทั้งหลาย พากันพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า คนไม่คิดก็มีแต่คนตายเท่านั้นเอง

พระนิโรธธรรม ก็คือการดับความคิดนี้เอง เมื่อความคิดดับแล้ว ไม่มีการคิดไปคิดมา เป็นชั่วโมง บางครั้งเป็นหลายๆ ชั่วโมงก็มี ก็ไม่เห็นอาตมาตาย

ขอให้ท่านทำความเข้าใจว่า การเป็นอยู่ของวัตถุ ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่ประกอบกันเข้า ที่สมมุติว่าเป็นร่างกายนี้ กับการปรุงใจให้คิดหรือการคิดไปต่างๆ นานา อยู่ในส่วนมันสมองนี้ เพียงแต่ว่ามันอาศัยกันเป็นไปเท่านั้น มันไม่ได้เป็นตัวเดียวกัน หรือเป็นแท่งเดียวกันชนิดติดกันเลย หรือมันไม่ได้เป็นของตายตัวติดอยู่กับร่างกายนี้เลย เพียงแต่ว่า สิ่งหนึ่งมีสิ่งหนึ่งจึงมี ถ้าสิ่งหนึ่งหมดไป สิ่งหนึ่งก็หมดไปเช่นกัน จะว่ามีเลยทีเดียวก็ไม่ได้ จะว่าไม่มีเลยทีเดียวก็ไม่ถูก

ส่วนคำที่ชาวโลกเขาพากันพูดว่า คนขาดใจตายนั้น มันหมายถึงลมหายใจเข้าออก ทั้งชนิดหยาบและละเอียดดับขาดไป คนถึงจะตายได้ หรือก้อนวัตถุหัวใจด้านซ้าย อันเป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกายนี้ มันชำรุดทรุดโทรม หรือหยุดการทำงานเท่านั้น คนถึงจะตายได้

แต่..ถ้าความคิด หรือการคิดอยู่ในส่วนมันสมองนี้มันดับไป ขาดไป เรียกว่าความคิดใดๆ ก็ไม่มีเลยนั้น ส่วนลมหายใจเข้าออกทางร่างกายเขาก็ระรวยๆ อยู่อย่างละเอียดแผ่วเบาตามธรรมดา ตามประสีประสาของเขานั่นแหละ

ลมหายใจเข้าออกไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า

เรื่องการหายใจหรือไม่หายใจนี้ สมเด็จพ่อของเราได้เพียรพยายามกลั้นลมหายใจเข้าออก จนกระทั่งลมทะลักออกตามขุมขนตามผิวหนัง พระองค์เร่งความเพียรอย่างแก่กล้า กลั้นใจไว้ไม่ยอมหายใจใดๆ เลย พระองค์เพียรพยายามจะให้ตรัสรู้โดยวิธีที่ไม่หายใจเลยนี้แหละอยู่ตั้งหกปี แต่ก็ไม่สำเร็จมรรค ผล นิพพาน หรือตรัสรู้ใดๆ เลย

เพราะลมเขาไม่ใช่ความคิด ความคิดก็ไม่ใช่ลม อันลมหายใจเข้าออกเขาเป็นเพียงสิ่งสมมุติเรียกว่าเป็นลมเท่านั้นเอง เขาไม่รู้ประสีประสาอันใดเลย เขาเป็นอนัตตาธาตุ ไม่มีใครๆ ในโลกนี้ หรือโลกใดๆ จะไปบังคับบัญชาให้เขาสำเร็จเป็นดีเป็นชั่ว หรือให้สำเร็จมรรค ผล นิพพานอะไรได้เลย

เพราะลมพัดไปพัดมาอยู่บนยอดไม้ใบหญ้าฉันใด ลมพัดอยู่ปลายจมูกหรือพัดอยู่ในท้องในไส้ ก็ฉันนั้นแล

ถ้าการดับลม หรือการไม่หายใจเป็นพระพุทธเจ้าได้ คนที่ตายไปแล้วก็ต้องเป็นพระพุทธเจ้าไปหมดเท่านั้นเอง

แล้วก็ไม่ต้องมีมรรคแปดมรรคเก้าอะไรกันหรอก เพียงแต่กลั้นลมหายใจไว้ ไม่ต้องหายใจสักหกเจ็ดวัน ก็ได้เป็นพระพุทธเจ้าไปเลยเท่านั้นเอง หรือเพียงแต่กลั้นใจตายไปเลย ก็ได้เป็นพระอรหันต์ฟรีๆ ไปเท่านั้นเอง

แต่อย่าลืมว่า เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว หรือเมื่อพระองค์ดับความคิดลงได้แล้วนั่นเอง พระองค์ได้เสวยวิมุตติสุขอยู่ตั้งสี่สิบเก้าวัน พระองค์ก็หายใจเข้าออกเป็นธรรมดาสามัญ เหมือนกับพวกเราๆ นี้เอง

ฉะนั้น ขอร้องเถิด คณาจารย์ใหญ่ๆ ทั้งหลาย อย่าได้เข้าใจหรือแปลความหมายขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ อันวิเศษสูงสุดล้นฟ้าล้นแผ่นดินของสมเด็จพ่อของเรา ไปปะปนกับรูปธรรมนามธรรมเลย มันจะเป็นบาปอันมหันต์ติดสอยห้อยตามท่านไปโดยไม่รู้ตัว เพราะนิโรธไม่ใช่รูปธรรมนามธรรม และรูปธรรมนามธรรมก็ไม่ใช่นิโรธ

ไม้อ้อสองกำตั้งพิงกันอยู่

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า “เปรียบเหมือนไม้อ้อสองกำพิงกันอยู่ ถ้าดึงกำหนึ่งออกแล้ว อีกกำหนึ่งก็ต้องล้มไป” ปริศนาธรรมข้อนี้ก็บ่งบอกอยู่อย่างเด่นชัดอยู่แล้วว่า ถ้าดึงสังขารการปรุงใจออกไปแล้ว วิญญาณมันก็ไม่มีการรู้ เมื่อไม่มีการรู้ ก็ไม่มีการคิด เพราะสังขารการปรุงใจให้คิดนี้แหละมันเป็นอัตตาตัวตนอย่างภาคภูมิเลยทีเดียว ถ้าไม่มีการคิดเกิดขึ้นแล้ว กิเลส ตัณหา อุปาทาน มันจะมาจากไหน มันก็ต้องเอวังไปเท่านั้นเอง

ปริศนาธรรมข้อนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงมุ่งหมายเอากายกับใจเลย แต่พระองค์ทรงมุ่งหมายเอาสภาพการปรุงแต่งกับใจเท่านั้น คือ เมื่อสังขารการปรุงแต่งออกไปแล้ว ใจมันก็ไม่ได้คิด เมื่อไม่มีการคิดก็ไม่เห็นพระพุทธองค์ท่านปรินิพพานในตอนตรัสรู้นั้นเลย พระองค์อยู่ต่อมาอีกตั้ง ๔๕ ปีจึงปรินิพพาน ข้อนี้หมายความว่า เมื่อพระพุทธองค์ออกจากสภาวะสัญญาเวทยิตนิโรธ หรือออกจากอนุปาทิเสสนิพพานธาตุนั้นแล้ว พระองค์ก็เสวยวิมุตติสุขไปตามวิสุทธิขันธ์ หรือเสวยวิมุตติสุขอยู่ในอุปาทิเสสนิพพาน หรือสอุปาทิเสสนิพพานตลอดมา และพระอรหันต์ทุกๆ พระองค์ก็เช่นเดียวกัน

แต่ท่านอย่าเข้าใจว่า ฌานนิโรธสมาบัติ หรือสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น คือการนั่งตายแบบไม่หายใจเข้าออกใดๆ ตั้งเจ็ดวันสิบวันนะ เพราะการเข้าใจแบบปรัมปราเช่นนั้น มันเป็นการเข้าใจของเถรส่องบาตร **คำว่านิโรธสมาบัติหรือสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น ก็คือการเข้าฌานแบบดับความคิดอย่างเดียวเท่านั้น** ท่านจะดับได้หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้าชั่วโมง หรือเจ็ดวันสิบวันก็แล้วแต่ความแก่กล้าของอินทรีย์แต่ละท่าน

เมื่อพระอริยเจ้าเข้านิโรธสมาบัติ หรือเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น คือเมื่อถึงจุดดับความคิดลงได้แล้วนั้น ท่านจะไม่คำนึงถึงลมหายใจ หรือไม่มีความคิดใด ๆ ไปเกี่ยวกับเบญจขันธ์ กับรูปธรรมนามธรรม ใด ๆ เลยทั้งสิ้น

เพราะนิโรธกับนิพพาน ก็เป็นศัพท์เดียวกัน และนิพพานก็หมายเอาการดับความคิดนี้เอง และไม่มีจุติอุบัติของความคิดใด ๆ ทั้งสิ้น

นิพพานไม่ได้ดับลมหายใจ

และนิพพานก็ไม่ได้แปลว่า หรือไม่ได้หมายความว่าดับลมหายใจแบบคนตายแต่อย่างใดเลย ส่วนนิพพานที่ตายไปเลยนั้น ท่านเรียกว่า ***ดับขันธ์ปรินิพพานธาตุ*** เพราะไม่มีเบญจขันธ์ทรงตัวอยู่ต่อไป

และพระอริยเจ้าที่เข้าสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น ท่านก็เรียกว่าอนุปาทิเสสนิพพานธาตุเหมือนกัน เพราะเป็นสภาวะหรือลักษณะไม่เสวยเบญจขันธ์คล้ายคลึงกันนั่นแล เป็นแต่ว่าท่านยังไม่ตายไปเลยจริงๆ เท่านั้นเอง

ส่วนพระอริยเจ้าผู้ทรงสภาวะไปตามวิสุทธิขันธ์ คือ ***ตอนที่ท่านไม่เข้านิโรธสมาบัตินั้น ท่านเรียกว่าอุปาทิเสสนิพพานธาตุ หรือเรียกว่าสอุปาทิเสสนิพพานธาตุ นั่นแล***

ขอให้ทำความเข้าใจว่า ที่จะเรียกว่า ***องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธต้องมีการขาดสันตติความสืบต่อของการปรุงใจ ให้ความคิดดับลงทรงตัวให้เรารู้เราเห็นอย่างน้อยๆ ตั้งแต่ ๓๐ นาทีขึ้นไป หรือเป็นชั่วโมงหรือมากกว่านั้นแล้วแต่ความแก่กล้า หรือยิ่งหย่อนของอินทรีย์*** ของแต่ละท่าน แต่สำหรับพระสารีบุตรนั้น ท่านทรงไว้ได้เป็นวันๆ คืนๆ เลยทีเดียว

ส่วนการกำหนดให้เป็นการเกิดดับ เป็นสันตติสืบต่อของรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ชนิดวนๆ เวียนๆ เกิดๆ ดับๆ ไปๆ มาๆ อยู่นั้น พระพุทธองค์ท่านไม่ได้ทรงเรียกว่า นิโรธธรรมอย่างรู้แจ้งแทงตลอดแต่ประการใดๆ เลย นั่นมันเป็นนิโรธแบบลุ่มๆ ดอนๆ แบบผลุบๆ โผล่ๆ ถ้าเป็น

นิพพานก็มีแต่พาลไปพาลมา มีแต่โรธไปโรธมา ทำให้เราปวดเศียรเวียนหัว ดีไม่ดีก็เข้าโรงพยาบาลไปเท่านั้นเอง โรธชนิดนั้น จะเรียกได้แค่เจริญสติปัญญาปฏิปทาสัมมาปฏิบัติเท่านั้นเอง คือยังเป็นผู้เจริญตามทางมรรคาปฏิปทาเท่านั้นเอง

พูดตรงๆ เลยว่า ถ้าสภาพการปรุงใจให้คิด ไม่ขาดสันตติดับลง ทรงสภาพอยู่ ให้เรารู้เราเห็นอยู่นานๆ เป็นชั่วโมงหรือมากกว่านั้น เราจะเกิดวิชชาญาณชนิดที่จะหยั่งเข้าไปให้รู้ยิ่งเห็นจริง ให้รู้แจ้งแทงตลอด ของสัจจะทั้ง ๔ และปฏิจฺจสมุปบาทอันล้ำลึกที่ลี้ลับอยู่ในใจของเราได้อย่างไรกัน (อาตมายังมองไม่เห็นทางเลย) ยกตัวอย่างให้ดู เช่นเสียงเกิดทางหู ทำให้เราสนใจ เรากำลังพิจารณาให้เห็นว่า มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ยังพิจารณาไม่ทันไร รูปสวยๆ ก็มาทางตาอีกแล้ว เดี๋ยวก็เกิดความพอใจอีกแล้ว เลยกำหนดพิจารณาไม่ทันยุ่งเหยิงไปหมด ตกลงไม่ได้อะไรเลย กลุ้มใจเปล่าๆ

สตินทรีย์ฌานเข้าไปล็อกสภาวะ

ขอพูดภาษาชาวบ้านอีกทีว่า เราไม่มีสตินทรีย์ฌานอันแก่กล้า เข้าไปล็อกสภาวะของการปรุงใจให้หยุดชะงักลงได้ แต่พระผู้ท่านผ่านการบรรลุนิโรธธรรมมาแล้ว ท่านมีสตินทรีย์อันแก่กล้า เข้าไปล็อกสภาวะอันกำลังปรุงคิดอยู่นั้นให้ชะงักหยุดลงดับลงขาดลงได้อย่างทันทีทันใดนั้นเอง ท่านจะล็อกให้สภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ ทรงสภาพอยู่ได้หนึ่งหรือสองสามชั่วโมงก็แล้วแต่ท่านจะปรารถนา ฉะนั้นท่านจึงมีวิชชาญาณอันแก่กล้าบังเกิดขึ้นในปลายห้วงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เข้าไปหยั่งให้รู้ยิ่งเห็นจริงให้แจ้งแทงตลอดในสภาวะใจ อย่างไม่ผิดพลาดแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น

นี้แหละคือสุดยอดของพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุด ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา จะสรรหาสิ่งใดๆ ในโลกนี้ ตลอดเทวโลก พรหมโลก มาเสมอเหมือนไม่ได้เลย

ทุกวันนี้ อาตมายังอุทานถึงความวิเศษเสมอว่า ธรรมะอะไรจึงวิเศษถึงขนาดนี้ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นของวิเศษขนาดนี้มาก่อนเลย นี่แหละท่านเรียกว่าวิเศษเกินวิเศษจริง ๆ จะคิดก็ได้ ไม่คิดก็ได้ แต่ก่อนไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย บางวันคิดหนักๆ เข้าจนหน้ามืดไปเลยก็มี คิดกลุ้มจิตกลุ้มใจ บางครั้งแทบหัวกระหมองจะระเบิดแตกตายก็มี บุญโขที่ไม่เป็นโรคประสาทกินตายไปเสียก่อน ปัจจุบันนี้ไม่รู้ว่าความคิดชนิดนั้น มันหายหน้าหายตากันไปไหนเสียหมด หรือมันคงรู้ตัวของมันดี ถ้ามันขืนมาเพ่นพ่านอีกเหมือนแต่ก่อน มันคงเจ็บตัวเป็นแน่

แต่ก่อนเจ้ามนินทรีย์ มันเป็นใหญ่ในความคิด

แต่ก่อนเจ้ามนินทรีย์ มันเป็นใหญ่ในความคิด มันคิดตะพึดตะพือ คิดอย่างไม่เกรงฟ้าเกรงดินใดๆ ทั้งสิ้น ขนาดนอนหลับ มันยังอุตริคิดไปแบบป้ำๆ เป๋อๆ อย่างสะบั้นหั่นแหลก เล่นเอาเรารอมร่อจะเป็นบ้าประสาทตาย เพราะความคิดอันโง่นี้เอง ถ้าพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์มาช่วยไว้ไม่ทัน ป่านนี้คงเข้าโรงพยาบาลโรคประสาท โรงไหนไปแล้วก็ไม่รู้

นิโรธสมาบัติเข้ายึดป้อมปราการ

แต่บัดนี้ นิโรธสมาบัติอันแก่กล้า เขาได้เข้ายึดป้อมปราการแห่งความคิดไว้ได้เสียแล้ว สภาวะของความปรุงคิดจึงตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองของนิโรธสมาบัติ อย่างไม่ต้องสงสัยเลย เจ้ามนินทรีย์ผู้ทรงไว้ซึ่งความคิดทั้งหลายเอ๋ย ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เจ้าจะมาเป็นใหญ่ในความคิดไม่ได้อีกแล้ว เจ้าจะอุตริมาคิดตะพึดตะพือแบบไม่เกรงพระเกรงเณร เหมือนแต่ก่อนไม่ได้เป็นอันขาด

นิโรธสมาบัติไม่ได้เป็นตัวตน

เมื่อสภาวะคืนเข้าสู่สภาวะปกติธรรมดาแล้ว หรือขณะเราเดินไปเดินมาอยู่ตามวัดวาอาราม หรือเราไปไหนมาไหนตามกิจอันควรของสมณะก็ไม่มีการปรุงแต่งให้เกิดกิเลส ตัณหา ราคะ แต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น เป็นแต่ว่า เขาทรงไว้ตามความรู้สึกโดยธรรมดาธรรมชาติ อันประคองธาตุประคองขันธ์เท่านั้น และหลังจากนั้นเป็นต้นมา หากเพื่ออยู่สุขในปัจจุบัน และเพื่อสติสัมปชัญญะ อาตมาก็เข้าอยู่ในนิโรธสมาบัตินั่นแหละตลอดมา ครั้งละหนึ่งชั่วโมงบ้าง สองชั่วโมงบ้าง สี่ชั่วโมงบ้าง ตามความสมดุลของร่างกาย แต่ท่านผู้อ่านอย่าเข้าใจไปว่า สภาวะนิโรธสมาบัติเป็นตัวเป็นตน หรือเป็นสถานที่ที่ใดที่หนึ่งนะ แต่พระภิกษุผู้ท่านผ่านนิโรธสมาบัติมาแล้ว ท่านก็ไม่รู้สึกว่ามีการเข้าอยู่ หรือออกจากฌานนิโรธสมาบัติแต่ประการใดๆ เลย

ไม่ได้อธิบายทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย

เท่าที่บรรยายมานี้ บางท่านอาจจะสงสัยไปว่า ไม่ได้อธิบายไปถึงทวารทั้งห้า คือตา หู จมูก ลิ้น กายเลย ถูกแล้ว อาตมาไม่ได้อธิบายไปถึงนั่น และเรื่องการกำหนดรู้จักรู้จำ การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และทั้งที่เป็นรูปนามขันธ์ห้า ในรูปแบบของอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าหายใจออกก็เหมือนกัน อาตมาผ่านมาแล้วทุกๆ วิธี บางครั้งทำอานาปานสติจนแน่นิ่งไปเลยก็มี และอาตมากำหนดพิจารณายกขึ้นสู่ไตรลักษณ์ อย่างเอาเป็นเอาตายมาแล้วตั้งหลายปี ยิ่งยกเท่าไหร่ก็ยิ่งจมเท่านั้น เมื่อเราสลัด คือปล่อยวางรูปนามไม่ได้ ก็เท่ากับเราไม่ยอมปล่อยวางเสียนั่นเอง อาตมาทำวิธีนี้มาตั้งหลายปี ก็ไม่เห็นสำเร็จมรรค ผล นิพพานอะไรได้เลย เพราะกรรมฐานทุกๆ ประเภท ทุกๆ จริต เขาเป็นแต่เบื้องบาทของวิปัสสนาพาดิ่งตรงเข้าสู่จุดบรรลุถึงสัญญาเวทยิตนิโรธเท่านั้นเอง พูดตรงๆ เลยว่า ทุกๆ กรรมฐานยังเป็นกรรมฐานที่กำลังเดินทางอยู่เท่านั้นเอง แต่สำหรับที่เราจะให้บรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธได้นั้น ถ้าเราไม่รู้จุดไม่รู้วิธีที่จะเพ่งเข้าไป คือเราไม่รู้วิธีที่จะเพ่งสติให้เป็นกำลังฌานได้ เราก็ทำไม่ถูกเท่านั้นเอง

แต่ท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งเหมาเอาว่า อาตมามีความคิดเห็นขัดแย้งกับอานาปานสติกรรมฐาน และการกำหนดรู้เรื่องรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจนะ แต่สำหรับพื้นฐานของวิปัสสนาแล้ว ก็ต้องควรกำหนดให้รู้จักรู้จำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าปัญญาทึบๆ ปึกๆ หนาๆ เช่นอาตมานี้ ก็ไม่ควรกำหนดให้เกินสามสี่พรรษา ถ้าผู้มีปัญญาดีมีความจำแม่น ก็ควรกำหนดให้รู้จักรู้จำเรื่องธาตุสี่ ขันธ์ห้า อายตนะสิบสอง ธาตุสิบแปด อินทรีย์ยี่สิบสอง อริยสัจสี่ สติปัฏฐานสี่ สัมมัปธานสี่ อิทธิบาทสี่ อินทรีย์ห้า พละห้า โพชฌงค์เจ็ด ตามศัพท์บัญญัติตามสมมุติบัญญัติให้รู้จักรู้จำอย่างแม่นยำ ก็ควรกำหนดไม่เกินหนึ่งหรือสองพรรษาก็เพียงพอแล้ว

หากท่านมีความประสงค์ อยากจะพ้นทุกข์จากกิเลสทางใจ อย่างจริงๆ จังๆ แล้ว ก็จงมาเพ่งสติเหมือนวิธีอาตมา ลองทำดูเถิดเพราะการจะบรรลุเข้าสู่องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ มีวิธีเดียวเท่านี้ ถ้าดับการปรุงแต่งลงไม่ได้เมื่อใด ก็อย่าหวังเลยที่จะบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ

เพราะการปฏิบัติอย่างอื่นนั้น ก็เป็นแต่เพียงพื้นฐานหรือเป็นแต่เพียงมรรคาปฏิปทา พาดิ่งตรงไปสู่จุดบรรลุเท่านั้น จุดบรรลุมีจุดเดียวหรือวิธีเดียวคือดับการปรุงแต่งใจลงให้ได้เมื่อใด ก็บรรลุเข้าสู่องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธเมื่อนั้น ส่วนการปฏิบัติเพื่อให้ใจสงบจากนิวรณ์ธรรมนั้น ก็ให้แล้วแต่จริตของแต่ละท่านเถิด

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า “ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้า” ถ้าเราดับตัวใหญ่ๆ ดับตัวหัวหน้าคือใจลงได้แล้ว ลูกน้องมันจะหนีไปไหนพ้น คือ เมื่อป้อมปราการใหญ่ของใจมันพังพินาศไปเสียแล้ว ระดับพลทหารหางแถวถ้ามันไม่แตกกระเจิงหนี มันก็ต้องยอมเข้ามาศิโรราบกราบตีนหรือไม่มันก็ต้องผูกคอตายไปเท่านั้นเอง

ส่วนรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือทุกตารางเม็ดงาของร่างกายตนเองและผู้อื่น ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันไปในทางยินดียินร้าย อันสมมุติว่าเป็นคนเป็นสัตว์ เป็นเราเป็นเขานี้ มันเป็นเพียงสายใยหรือสายสะพานการท่องเที่ยว ให้เวียนเกิดของกระแสใจเท่านั้น ถ้าเราดับการปรุงใจให้คิดลงได้เมื่อใด สายสะพานมันจะไปไหนรอด สายสะพานอันไม่มีกระแสความพอใจไปท่องเที่ยว มันจะอุตริล่องหนเข้ามาปรุงใจได้อย่างไรกัน มันก็ต้องอยู่โด่งๆ ไปตามปกติธรรมดาธรรมชาติของมันเท่านั้นเอง

กามคุณทั้งห้า มีใจเป็นที่หก

กามคุณทั้งห้าซึ่งมีใจเป็นที่หก มันจะวิเศษวิโสขึ้นมาได้ มันก็เพราะอวิชชาความโง่เขลา เข้าปรุงใจให้คิดไปถึงมันนี้เอง ถ้าเราดับอวิชชาความโง่เขลาพาปรุงใจให้คิดไปถึงมันลงได้อย่างเด็ดขาดเมื่อใดแล้ว มาตรแม้นจะเป็นกามทิพย์กามเทพวิเศษวิโสเลอเลิศประเสริฐฟ้าสักปานใดก็ตามเถิด มันจะเกิดมีความหมายใดๆ ขึ้นมาไม่ได้เลยเป็นอันขาด ข้อนี้แปลว่า กามคุณทั้งห้าถ้าไม่มีความพอใจเข้าไปผูกพันเป็นที่หก กามทั้งห้ามันก็เป็นห้าอยู่อย่างเดิมของมันนั่นเอง มันจะอุตริล่องหนมาเป็นกามคุณกามโทษขึ้นมาในใจก็ไม่ได้เพราะไม่มีใจเข้าไปผูกเอาพันเอาเสียแล้ว

พระพุทธองค์ตรัสรู้ทางตาใน

ฉะนั้น พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ ก็ได้ตรัสรู้ในมโนทวารนี้เอง คือ พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ด้วยตาใน พระองค์ไม่ได้ตรัสรู้ด้วยตานอกแต่ประการใด สำหรับตา หู จมูก ลิ้น กายนั้น มันเป็นแต่เพียงส่วนประกอบให้เป็นไป มันเป็นเพียงตัวประกอบ เป็นสายใยสายสะพาน ทอดผ่านเข้ามาหาใจเท่านั้น

จะสังเกตรู้ได้ ในวันที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้นั้น ก็เป็นตอนกลางคืนเสียด้วย อันยามดึกดื่นค่ำคืนในป่าลึกเช่นนั้น ก็คงไม่มีใครอวดอุตริหาบไหเงินไหคำ และหาบสมบัติพัสถานไปอวดให้พระองค์เห็นด้วยตานอกเป็นปัจจุบันอารมณ์ในตอนนั้น และยามดึกดื่นค่อนคืนเช่นนั้น ก็คงไม่มีเทพีเมืองไหนไปเดินเพ่นพ่านให้พระองค์เห็นด้วยตาเนื้อ เป็นปัจจุบันอารมณ์เป็นแน่แท้

ถ้ามี ก็คงมีแต่โอปปาติกะพระราชสมบัติพัสถาน และสามธิดามารนางเปลือย ที่มันล่องหนมาในโฉมเทพธิดาลาวัณย์ ชนิดที่มันเป็นเทวดาโอปปาติกะ อุบัติผลุดเกิดขึ้นในมโนทวาร ที่ท่านเรียกว่ามารผจญนั้นแล และก็นิมมารเทวดาโอปปาติกะทั้งสามเทวมารนางเปลือยนั้นแหละ มันได้อุตริล่องหนเข้าไปเดินเพ่นพ่าน สำแดงมารยาสาไถยอยู่ในห้วงหทัยของพระองค์ พระองค์จึงได้แผ่อานุภาพพุทธรังสี หรือเปล่งพุทธานุภาพรัศมีของสตินทรีย์ฌานอันแก่กล้า พุ่งเข้าถล่มทลายเผาผลาญป้อมปราการของกองนามรูปที่มันอวดอุตริล่องหนมาในห้วงพิภพอันมืดดำลำลึกของจอมบรมอวิชชาพาโง่

ที่มันเกิดเป็นรูปเป็นร่างเป็นตัวเป็นตน เป็นผู้เป็นคนแบบโอปปาติกะ ผลุบๆ โผล่ๆ วับๆ แวมๆ อยู่ห้วงหทัยของพระองค์นั้น ให้กระจุยกระจายวอดวายไปในบัดดลนั้นเอง

พระสัพพัญญุตญาโณ

พระสัพพัญญุตญาโณ ก็บังเกิดขึ้นกับพระองค์ในตอนนั้น พระนิโรธธรรมญาณอันรู้ยิ่งเห็นจริงรู้แจ้งแทงตลอด ก็บังเกิดขึ้นกับพระองค์ในตอนนั้น พระนิพพานอันเป็นยอดพระอมตธรรมศานติสุข ก็บังเกิดขึ้นกับพระองค์ในตอนนั้น

นี่แหละคือการตรัสรู้ในมโนทวารอย่างแท้จริง เมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้แล้วในคืนนั้นเอง พระพุทธองค์ยังได้เปล่งพระอุทานออกมาว่า

“โอ้...เจ้ากิเลสตัณหาอาสวะทั้งปวงเอ๋ย
แท้ที่จริงเจ้าก็เกิดจากความคิดนี้เอง
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
เราจะไม่คิดถึงเจ้าอีกเลยเป็นอันขาด”

พระพุทธภาษิตบทนี้ อาตมาได้จำเอาไว้ อย่างติดหัวสมองเลยทีเดียว และก็เป็นกังขาอยู่ในใจตลอดมา เพิ่งมารู้แจ้งแทงตลอดในพุทธภาษิตบทนี้เมื่อตอนบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธนั่นเอง

และก็พระพุทธภาษิตบทเดียวกันนี้แหละ ที่พาชีวิตของอาตมาไปพบกับความสำเร็จจนได้ ส่วนคำบาลีอาตมาไม่รู้ด้วยนะ เห็นแต่ภาษาไทยอยู่ในพระไตรปิฎก ก็เลยจำเอาแต่ภาษาไทยเท่านั้นเอง

อธิบายปฏิจฺจสมุปบาท

แบบพุทธบัญญัติ

ความหมายแต่ละตอนในปฏิจฺจสมุปบาท
(ลงรวมๆ ไว้ทั้ง ๖ ทวาร)

อวิชชา ความไม่รู้อริยสัจ ๔ คือ ไม่รู้ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

สังขาร ความเจตนาใส่ใจถึงรูป ความเจตนาใส่ใจถึงเสียง ความเจตนาใส่ใจถึงกลิ่น ความเจตนาใส่ใจถึงรส ความเจตนาใส่ใจถึงโผฏฐัพพะ ความเจตนาใส่ใจถึงธรรมมารมณ์

วิญญาณ จักษุวิญญาณ โสตวิญญาณ ฆานะวิญญาณ ชิวหาวิญญาณ กายวิญญาณ มโนวิญญาณ

นามรูป ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิดเป็นนาม ความเข้าใจอันดิ่งลงสู่ก้นพิภพของใจอันมืดดำล้ำลึกนั้นว่ารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมมารมณ์ ว่าเป็นของเที่ยง ว่าเป็นรูปร่าง เป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นตัวเป็นตน เรียกว่า รูป รวมนามกับรูปเข้าด้วยกัน จึงเรียกว่า นามรูป

สฬายตนะ คือประสาทตา ประสาทหู ประสาทจมูก ประสาทลิ้น ประสาทกาย ประสาทหทัย

ผัสสะ คือจักษุสัมผัส โสตสัมผัส ฆานะสัมผัส ชิวหาสัมผัส กายสัมผัส มโนสัมผัส

เวทนา คือการเสวยอารมณ์อันเป็นสุข ทุกข์ อุเบกขาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ตัณหา คือกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

อุปาทาน กามุปาทาน ทิฏฐุปาทาน สีลัพพตุปาทาน อัตตวาทุปาทาน

ภพ กามภพ รูปภพ อรูปภพ

ชาติ หมายเอาการเกิด หรือการหยั่งลงเป็นอุปาทานขันธ์ห้า อายตนะของใจที่เป็นทุกข์อันมีผลมาจากตัณหา อุปาทาน ภพนั่นเอง

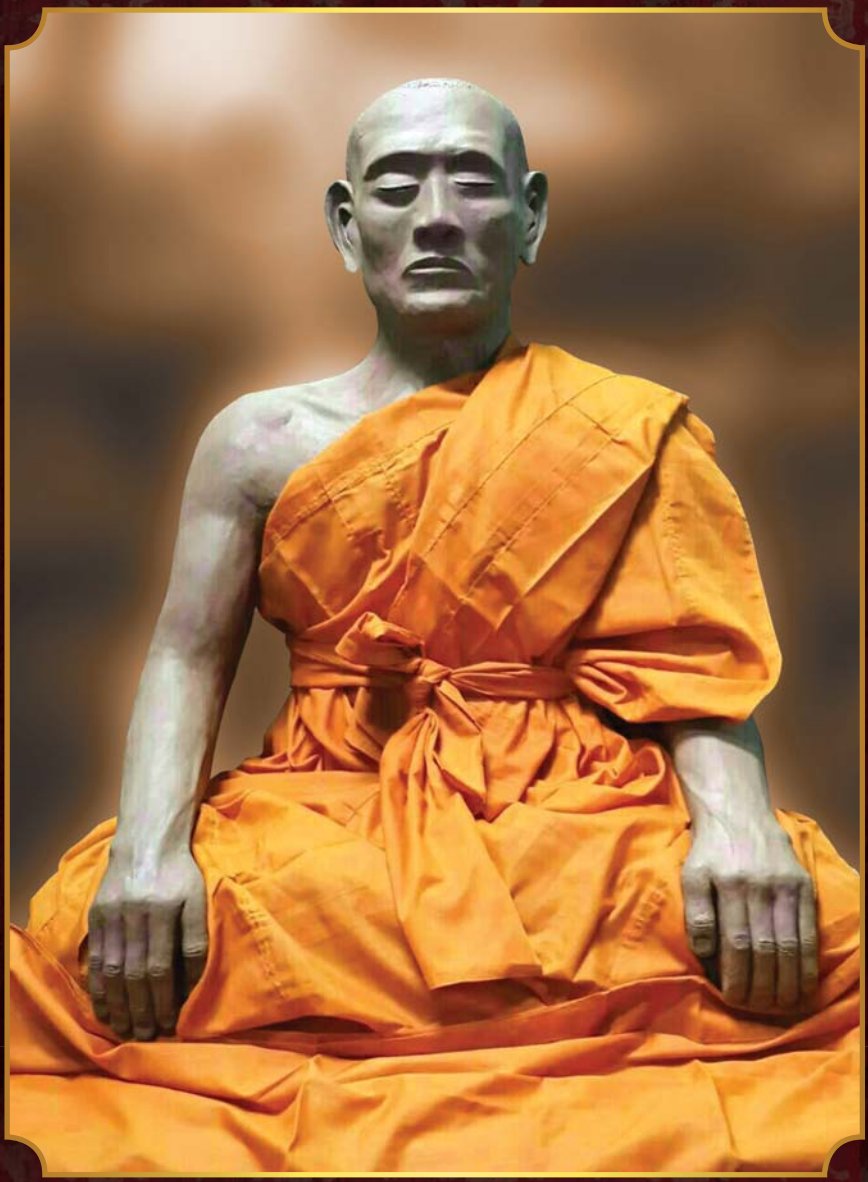

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ปัจจัตตังในพระพุทธศาสนา

ต่อแต่นี้ไป จะพูดเรื่องปัจจัตตังในพระพุทธศาสนา ปัจจัตตังที่แท้จริงในพระพุทธศาสนาของเรานั้น พระพุทธองค์หมายเอาเฉพาะการออกฤทธิ์ หรือการแผ่ซ่านรัศมีหรือการแผ่ซ่านประสานอานุภาพ จากองค์ฌานนิโรธสมาบัติโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น ข้อนี้หมายความว่า การออกฤทธิ์หรือการแผ่ซ่านรัศมีไปตามมณฑลของร่างกายนั้น อานุภาพจากองค์ฌานนิโรธสมาบัตินั้น เขาจะกระจายฤทธิ์หรือแผ่ซ่านรัศมีไปมากน้อยแค่ไหน และในระยะแรกๆ ตอนบรรลุถึงใหม่ๆ นั้น เขาจะทรงอานุภาพไว้จุดใดก่อน และเขาจะทรงอานุภาพอยู่เช่นนั้น หรือจะกระจายกำลังฤทธิ์แผ่ซ่านรัศมีให้แก่กล้าขึ้นไปอย่างไร และอยู่ในร่างกายอันกว้างศอกยาววาหนาคืบนี้ รูปธรรมหรือนามธรรมเป็นคันเร่งเข้าเกียร์ให้เกิดเป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติ

องค์ฌานนิโรธสมาบัติเขาเกิดจากที่ใดก่อน เมื่อเต็มอานุภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติจริงๆ แล้ว เขาจะออกฤทธิ์แผ่ซ่านรัศมีไปถึงจุดใดมั่ง และจากวันที่บรรลุถึงนั้นจะใช้เวลาประมาณกี่วันกี่เดือนกี่ปี สภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติจึงจะแก่กล้าสุดขีด และเขาจะออกฤทธิ์แผ่ซ่านรัศมีเปลี่ยนแปลงไปเช่นไรมั่ง พูดเช่นหลวงพ่อพูดมาพอย่อๆ นี้แหละ คือสภาวะปัจจัตตังที่แท้จริง คือรู้ได้เห็นได้เฉพาะผู้ปฏิบัติรู้ปฏิบัติเห็นเท่านั้น

และอยู่ในหนังสือเล่มนี้หลวงพ่อก็ไม่ได้อธิบายการออกฤทธิ์หรือการแผ่ซ่านของอานุภาพจากองค์ฌานนิโรธสมาบัติเอาไว้ ถึงเขาจะเป็นปัจจัตตังอย่างไร แต่ถ้าหากเพื่อเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ไพศาล และเพื่อปกป้องพระพุทธศาสนาจริงๆ แล้ว และหากมีผู้สนใจปฏิบัติธรรมอย่าง

เอาเป็นเอาตายจริงๆ และหากมีเจ้าศรัทธานาบุญให้การสนับสนุนหนังสือเล่มต่อๆ ไป หลวงพ่อจึงจะหาข้อเปรียบเทียบมาอธิบายขยายความ เรื่องการออกฤทธิ์หรือการแผ่ซ่านประสานอานุภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติเพื่อเผยความลี้ลับให้ชาวโลกได้จารึกไว้ต่อๆ ไป ถึงอย่างไรก็คงไม่เกินความสามารถของท่านผู้บรรลุถึงได้หรอก

สำหรับการอธิบายขยายความ วิธีปฏิบัติอย่างมีจุดมีที่ อย่างมีกฎมีเกณฑ์ อย่างมีแบบมีแผน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติบรรลุเข้าสู่ฌานนิโรธสมาบัติได้นั้น อันนี้ก็เป็นปัจจัตตังสำหรับคนที่ยังไม่รู้ไม่เห็น แต่ปัจจัตตังของหลวงพ่อโลกอุดรนั้นบอกได้ ดังข้อความที่เขียนมานี้แล แต่ตอนที่ท่านผู้อ่านและผู้ปฏิบัติยังไม่บรรลุ คือยังไม่ได้บรรลุถึงสภาวะของพระอมตธรรม ที่จะทำให้เกิดอานุภาพให้สัมฤทธิ์ผลเผยความลี้ลับอันมหัศจรรย์ ปรากฏออกมาให้ท่านได้รู้เองเห็นเองเท่านั้น

และก็ไม่มีอาบัติข้อใดๆ ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสห้ามการบอกการสอนด้วยความสุจริตใจไว้เลย ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติห้ามอวดอุตริมนุสธรรมในปาราชิกสิกขาบทที่สี่และอาบัติปาจิตตีย์สิกขาบทที่แปดในมุสาวาทวรรคนั้น พระพุทธองค์ท่านปรับอาบัติกับภิกษุประเภทใด ถ้าผู้ใดยังไม่รู้ ก็ขอให้มันเป็นปัจจัตตังอยู่กับหลวงพ่อคนเดียวเถิด

ปฏิจจสมุปบาท

ลึกด้วยอรรถ

ลึกด้วยเทศนา

ลึกด้วยธรรม

ลึกด้วยปฏิเวธ

ปฏิจฺจสมุปบาท

ต่อไปนี้เป็นการบรรยายปฏิจฺจสมุปบาท ซึ่งเป็นยอดพระธรรมอันลึกซึ้งสุขุมคัมภีรภาพ เป็นของยากอย่างยิ่ง เป็นของลี้ลับอย่างยิ่ง ยากที่มนุษย์ในแผ่นดินนี้ที่มีใจเคลือบไว้ด้วยอวิชชาอาสวะ จะรู้แจ้งแทงตลอดได้โดยง่าย

ความลึกของปฏิจฺจสมุปบาทนั้น

๑. ***ลึกด้วยอรรถ*** คือ ลึกด้วยใจความ

๒. ***ลึกด้วยเทศนา*** คือ ยากแก่การจะแสดงให้รู้

๓. ***ลึกด้วยธรรม*** คือ ลึกด้วยการสาวไปหาเหตุ

๔. ***ลึกด้วยปฏิเวธ*** คือ ลึกด้วยการจะรู้แจ้งแทงตลอด

ความยากแสนยาก ความลึกซึ้งแสนลึกซึ้งของ ‘ปฏิจฺจสมุปบาท’ ยอดพระธรรมนั้น แม้แต่พระพุทธโฆษาจารย์ ในยุคก่อนพันปีที่ท่านแต่งคัมภีร์วิสุทธิมรรค และเรียบเรียงพระไตรปิฎกขึ้นใหม่ที่ประเทศศรีลังกา เขาเล่าลือว่าท่านเป็นพระอรหันต์ที่มีปรีชาเทียบเท่ากับสัพพัญญูนั้น เมื่อท่านแสดงธรรมบทอื่นๆ นั้น ท่านจะบันลือสีหนาทอย่างกึกก้องทีเดียว แต่เมื่อมาถึงบท ‘ปฏิจฺจสมุปบาท’ ยอดพระธรรมอันลึกซึ้งของพระสัพพัญญู พระพุทธโฆษาจารย์ไม่กล้าขึ้นธรรมาสน์เลย

พระอรหันต์อะไร ขี้ขลาดตาขาวถึงเพียงนี้

บทอื่นไม่ตาย มาตายปฏิจฺจสมุปบาทนี้เอง พระอรหันต์อะไรจึงขี้ขลาดตาขาวถึงเพียงนี้ ฉะนั้นอาตมาจึงกล้ายืนยันได้ว่า พระพุทธโฆษาจารย์ไม่ได้เป็นพระอรหันต์แน่นอน ดูแกอธิบาย 'ปฏิจฺจสมุปบาท' และ 'ปฏิสัมภิทาญาณ' ทั้ง ๔ แล้ว เหมือนกับเด็กอมมือไม่มีผิด แม้กระนั้นภิกษุสามเณรชาวไทยก็ยังเคารพเชิดชูบูชาเอาของปลอมอย่างหน้าตาเฉย และอีตาเถรพุทธโฆษาจารย์นั้นแกยังบังอาจแต่ง "ญาณ ๑๖" เอ๊าะๆ ของปลอมแทรกซ้อนเข้ามาในพระไตรปิฎกอีก เรียกว่าแกจงใจทำลายพระพุทธศาสนา ให้ออกนอกลู่นอกทางองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธชัดๆ นี่เอง แกคงรู้ว่าคนไทยมีนิสัยชอบของปลอมอยู่แล้ว แกจึงกล้าแต่ง ญาณ ๑๖ โยนมาให้ แกคงต้องการทดสอบภูมิปัญญาของภิกษุสามเณรเมืองไทย ว่าจะมีความแยบคายขนาดไหน เป็นจริงอย่างว่าพระเณรเถรชีที่อยู่เมืองไทยขณะนี้ประมาณสามแสนรูป ยังพากันปฏิบัติแบบสายญาณ ๑๖ ของวิญญาณนรกอย่างหน้าตาเฉย อาตมาก็รู้อยู่แก่ใจว่า คนปลอมเขาก็ชอบของปลอมนั่นเอง ถึงจะมีเทวดามาแจ้งข่าวจริงข่าวทิพย์ข่าววิเศษบอกแก่เขา มีที่ไหนเล่าเขาจะยอมรับฟัง เพราะมันผิดวิสัยของคนปลอม ต่อเมื่อมีตาเถรสิบแปดมงกุฎร้อยเล่ห์พันเหลี่ยม โยนลูกแก้ววิปลาสมาให้เขา โยนของปลอมมาให้เขานั่นแหละเขาจึงจะยอมเชื่อ เพราะของปลอมมันเข้ากับของวิเศษไม่ได้นั้นเอง มิหนำซ้ำอีตาเถรพุทธโฆษาจารย์แกยังเรียบเรียงเอาเองว่าเรื่องการเพ่งฌานเป็นเรื่องต่ำ แกจึงได้แต่งญาณ ๑๖ เอ๊าะๆ ขึ้นมาแทน คือถ้านักปฏิบัติทำฌานได้แล้ว ก็ให้เลิกกลับมาบำเพ็ญวิปัสสนาในญาณ ๑๖ ต่อ แหม....อีตาเถรสิบแปดมงกุฎ แกคงเกิดปีจอกระมังปากแกจึงพูดเหมือนพวกปีจอ

ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๑ เป็นต้นมา และตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป สาวกโลกอุดร จะบันลือสีหนาทประกาศให้ชาวโลกรับรู้ว่า ***เรื่องวิปัสสนาเป็นเรื่องพื้นฐานของพระพุทธศาสนา คือเป็นบันไดเบื้องต้นเท่านั้น เรื่องการบำเพ็ญเพียรเพ่งฌานตั้งแต่ปฐมฌานถึงสัญญาเวทยิตนิโรธฌาน ฌานที่ ๙ นั่นแหละเป็นยอดพระอมตธรรม เป็นน้ำอมฤตสูงสุดในพระพุทธศาสนา***

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า การอยู่ครองฆราวาสวิสัยมีใจพัวพันอยู่ด้วยกามราคะนั้นเป็นทางคับแคบ เป็นทางไหลมาซึ่งอาสวะมลทินเครื่องเศร้าหมองมิได้ขาด จะประพฤติพรหมจรรย์ให้ขาวบริสุทธิ์หมดจดเหมือนสังข์ขัดนั้นเป็นฐานะที่จะทำไม่ได้เลยยุคปัจจุบันนี้ จะสังเกตเห็นได้ว่าคนที่นอนเสพกามอยู่กับเมียทุกวี่ทุกวันและคนที่นอนเสพกามอยู่กับผัวทุกค่ำทุกคืน ยังอุตริมาออกรายการวิทยุ โทรทัศน์ สอนเรื่องปล่อยวาง ตัวกูของกู สอนเรื่องเพ่งลูกแก้วอยู่ในพุงขี้พุงเยี่ยว สอนเรื่องวิปัสสนา สอนเรื่องอภิธรรม สอนเรื่องปรัชญา อย่างบ้าบอคอแตกอยู่เรื่อย แต่เรื่องฌานสมาบัติเก้า ไม่มีใครหน้าไหนในแผ่นดินนี้กล้าแตะต้องเลย เพราะมันเกินวิสัยของคนบอด มันเกินวิสัยคนปลอมนั่นเอง หรือแม้แต่เกจิอาจารย์ชื่อดังก้องฟ้าเมืองไทย โด่งดังจนเกือบแผ่นฟ้าจะหักลงมาทับแผ่นดินรอมร่ออยู่แล้ว แถมเมื่อตายแล้วกระดูกของท่านก็กลายเป็นแก้วมรกตอย่างวิเศษ แต่อธิบาย ‘ปฏิจฺจสมุปบาท’ และ ‘ปฏิสัมภิทาญาณ’ ไม่ได้สักตัวเดียว คำสอนอันวิเศษของพระพุทธองค์ ก็เลยไม่เป็นคำสอนวิเศษแล้วคราวนี้ เลยกลายเป็นคำกระดูกวิเศษไปเสียหมด พวกบอด ก็ยังเชิดชูบูชาเกจิอาจารย์บอดของเขาอย่างสุดจิตสุดใจ จนกว่าชีวิตของเขาจะวอดวายตายไปนั่นแหละ และเกจิอาจารย์บอดเหล่านั้น ท่านก็ปฏิบัติแบบญาณ ๑๖ ของบอดๆ อย่างหน้าตาเฉยเลย แต่พวกบอดต่างก็พากันแห่แหนไปกราบไหว้สักการะบูชาบารมีบอดของท่านอย่างมืดฟ้ามัวดินไปเลย เอ้า...พวกบอด จงเตรียมตัวพากันไปหาพวกบอดๆ ได้เลย สาวกโลกอุดรขอชื่นจิตชื่นใจในบารมีบอดของท่านด้วย และสาวกโลกอุดร ก็รู้ดีแก่ใจอยู่ว่า

พวกบอดพวกไม่มีบารมีนั้น ถึงจะมีใครเอาเชือกไปรัดคอให้เขาตายห่าตายโหงเขาก็ทิ้งพวกบอดของเขาไม่ได้หรอก เพราะโลกสมัยนี้คนฝังหัวนิยมชื่นชมพวกบอดกันหมดแล้ว เรียกว่า โลกาธิปไตย คือยกย่องนับถือคนบอดเป็นใหญ่ถือโลกบอดเป็นใหญ่นั่นเอง เหมือนเช่น ปูรณะกัสสปะศาสดามหาภัยแพ้สัจธรรมของพระพุทธเจ้า ก็เลยเอาก้อนหินใหญ่ผูกคอตัวเองโดดน้ำตายเสียเลย แหม...ดีเหมือนกันเอ้า...นักปฏิบัติธรรม ทั้งฝ่ายภิกษุสามเณรและอุบาสก อุบาสิกาที่อยู่ทั่วแคว้นแดนไทยและทั้งโลกขณะนี้ ถ้าหากว่าใครรู้ตัวว่าแพ้ภัยสัจธรรมของจริงของวิเศษของสัพพัญญู ที่สาวกโลกอุดรได้เมตตาปราณีชี้แจงแสดงออกมาอย่างสิ้นข้อสงสัยทุกประการ ถ้าใครแพ้ภัยพระอมตธรรมของพระพุทธเจ้า จะเอาปูรณะกัสสปะศาสดามหาภัยเป็นตัวอย่างก็ได้นะ อันนี้ไม่ว่ากัน

ซ้ำร้ายเข้าไปอีก อีตาเถรพุทธโฆษาจารย์ แกยังอุตริแต่งเรียบเรียงพระไตรปิฎกขึ้นมาใหม่เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา แกแต่งเติมเรียบเรียงเอาเองว่าพระพุทธองค์เรียนจบฌานสมาบัติแปดมาจากอาฬารดาบส และอุทกดาบส โธ่โถ...อีตาเถร พูดไม่รู้เรื่อง ถึงแกจะมีปัญญามาก แต่แกก็แยกแยะไม่ออกอยู่ดี ช้างตายทั้งตัวจะเอาใบบัวมาปิดให้มันมิดนั้นคงเป็นไปไม่ได้ แกปิดหูบังตาภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้วถึง ๑,๖๓๗ ปี สาวกโลกอุดรจะเข้าฟอกมลทิน กาฝากของแกออกจากพระพุทธศาสนาให้ได้ คำสอนกาฝากของแกมันปิดหูบังตาของลูกหลานเหลนหล่อนชาวพุทธ ให้หลงทิศหลงทางมาแล้วถึง ๑,๖๓๗ ปี บัดนี้เชื้อสายแห่งศากยะบุตร คือสาวกโลกอุดร ได้อุบัติขึ้นมาแล้ว ปิดใครไม่ปิด อุตริมาปิดสาวกโลกอุดร แหม...เด็ดเหลือเกิน

บัดนี้ถึงคราวแล้ววิญญาณนรกของแก ที่ถูกเปลวเพลิงแผดเผา อยู่ในขุมอเวจีมหานรกนั้น นายนิรบาลได้แจ้งข่าวให้วิญญาณนรกของแกรู้แล้วว่าเชื้อสายแห่งศากยะบุตรพุทธโอรส คือสาวกโลกอุดรได้อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว

ในโลก ขอให้วิญญาณนรกของแกจงรับรู้ไว้ด้วยว่า ที่แกพยาบาทอาฆาตมาดร้ายจองกรรมจองเวรกับพระพุทธศาสนาไว้ตอน พ.ศ.๙๐๐ นั้น เมื่อแกเป็นคนปลอมบวชเข้ามาแกทำไมจึงนึกคิดว่า พระพุทธศาสนาจะสิ้นพระอรหันต์ไปตลอดกัลป์ไปชั่วนาตาปี แกทำไมจึงคิดตื้นๆ โง่เขลาเบาปัญญาถึงขนาดนั้น บัดนี้ สาวกโลกอุดร จะกรีฑากองทัพธรรมเข้าเหยียบย่ำรอยกาฝากรอยมลทินของแก ให้สูญซากจากพระพุทธศาสนาให้ได้

สาวกโลกอุดร มีหลักฐานดังต่อไปนี้ คือปีที่สมเด็จพระบิดาของพวกเราจะตรัสรู้นั้น ตอนพระองค์บำเพ็ญทุกกรกิริยาอย่างอุกฤษฏ์อยู่นั้น พระองค์เห็นว่าการบำเพ็ญทำให้ร่างกายเหน็ดเหนื่อยเปล่าๆ เช่นนี้เป็นการผิดทาง พระองค์จึงหวนระลึกถึงปฐมฌาน ตอนที่พระองค์เข้าปฐมฌานอยู่ที่ร่มไม้หว้าหรือไม้ชมพูว่า ชะรอยการบำเพ็ญฌานคงจะเป็นการตรัสรู้ได้ พระองค์จึงเลิกบำเพ็ญทุกกรกิริยาหันมาเพ่งพลังฌาน เพราะการกำหนดรูปธาตุ นามธาตุ กำหนดรู้เรื่องรูปนาม ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ เรื่องการกำหนดรู้การเกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไปของอารมณ์ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจนั้น พระองค์ทำจนรู้แจ้งแทงตลอดอย่างช่ำชองมาแล้ว แต่มันหยุดความคิดดับความคิด ให้บรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธไม่ได้สักที พระองค์จึงเร่งบำเพ็ญเพียรเพ่งให้สติเป็นพลังฌาน พระองค์จึงได้ตรัสรู้

แต่ในพระไตรปิฎกมันขัดแย้งกัน *คือ* ***“ถ้าพระองค์สำเร็จฌานสมาบัติ ๘ มาจากอาหารดาบสและอุทกดาบสจริง ทำไมตอนพระองค์จะไปไม่รอดอยู่แล้วนั้น ทำไมพระองค์จึงหวนไประลึกถึงปฐมฌาน ตอนที่พระองค์เข้าอยู่ร่มไม้ชมพู ซึ่งตอนนั้นพระองค์มีชันษาเพียง ๗ พรรษาเท่านั้น ซึ่งมันผ่านมาแล้วตั้ง ๒๘ ปี ทำไมพระองค์จึงไม่ระลึกถึงฌานสมาบัติ ๘ ซึ่งจบมาเมื่อวานซืนนี้มิดีหรือ”***

แต่อีตาเถรพระพุทธโฆษาบอดไม่รู้เท่าทัน จึงเรียบเรียงพระไตรปิฎกให้ขัดแย้งกันตามความเป็นจริง แล้วเรื่องฌานสมาบัตินั้นในยุคก่อนพุทธกาล

พวกชฎิล พวกฤาษีชีไพรเขาทำไม่เป็นหรอก เพียงแต่เขาเพ่งฟืนเพ่งไฟเพื่อทำตบะของตนให้แก่กล้า คือเพ่งออกไปภายนอกตามยถากรรมของเขาเท่านั้น แต่อีตาเถร พระพุทธโฆษาบอด แกแต่งเรียบเรียงเอาฌานสมาบัติ ๘ ให้ไปเป็นของพวกชฎิล พวกฤาษีชีไพรทั้งหมดเลย

บัดนี้ชาวพุทธทั้งหลายจงรับรู้ไว้ด้วยว่าพระพุทธโฆษาจารย์คนนี้แหละแกบวชปลอมแปลงเข้ามาบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาชัดๆ นี้เอง ถึงแม้พระพุทธโฆษาจารย์แกจะมีไหวพริบมีปัญญามากมายก่ายกองก็ตามเถิด เปรียบเสมือนหนึ่งพระพุทธโฆษาจารย์เป็นพญาช้างสาร สาวกโลกอุดรเปรียบเสมือนปลายเข็ม เจ้าช้างสารเอ๋ยจงระวังปลายเข็มมันจะทิ่มลูกกะตาให้ตาของเจ้าแตกทั้งสองข้างได้นะจะบอกให้ และสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว พวกเดียรถีย์ในคราบผ้ากาสาวพัสตร์ทั้งหลายเอ๋ยจงระวังตัวเอาไว้ ขอให้เลิกราการประพฤติอันไม่ถูกต้องพระธรรมวินัยนั้นเสียเถิด ถ้าไม่ยอมเลิกรา สาวกโลกอุดรก็จำเป็นต้องเข้าปกป้องพระพุทธศาสนาเอาไว้ทุกวิถีทาง ขอให้พวกบอดจงจำไว้และถ้าใครยังงมงายประพฤติตนเป็นสาวกของพระพุทธโฆษาบอด ก็จงกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสีย ถ้าใครยังไม่เลิกเป็นสาวกของพระพุทธโฆษาบอด เมื่อสาวกโลกอุดรออกบันลือสีหนาทประกาศพระอมตธรรมขององค์สัพพัญญู จะหาว่าไปก้าวก่ายกันไม่ได้นะจะบอกให้

ก่อนที่จะบรรยาย ปฏิจฺจสมุปบาท ต่อไป ลูกขอนอบน้อมนมัสการลงแทบเท้าฝ่าพระบาทของท่านพระอานนท์เถระไว้ก่อน ลูกมิได้มีเจตนากล่าวจ้วงจาบต่อพระอานนท์เถระเจ้าแต่ประการใด แต่มีเรื่องมาในพระไตรปิฎกที่องค์พระอานนท์เห็นว่าปฏิจฺจสมุปบาท เป็นของง่ายนั้น พระพุทธองค์ยังทรงตรัสห้ามว่า **“ดูก่อนพระอนุชาของเรา เดี๋ยวนี้กำลังคิดผ่าภูเขาสุเนรุราชเข้าไปเอาแก้วผลึกที่อยู่ใจกลางภูเขานั้น”** เพราะตอนนั้นพระอานนท์ยังเป็นพระโสดาบันอยู่ คือยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ เมื่อยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์

ก็ยังละสังโยชน์ คือกามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ และอวิชชา ให้พินาศขาดจากสันดานไปไม่ได้

เมื่อยังละสังโยชน์เบื้องบนยังไม่ได้ ก็จะไม่บังเกิดวิชชาญาณเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิจจสมุปบาท ที่มันหมุนเป็นกิเลสแสนห้าตัณหาล้านแปดอยู่ที่ใจของตนได้เลยเป็นอันขาด ปฏิจจสมุปบาทยอดพระอมตธรรมอันลึกซึ้งแสนยากบทเดียวอยู่ในพระไตรปิฎกนั้น จะรู้แจ้งแทงตลอดหายสงสัยได้นั้นก็มีแต่พระอรหันต์จำพวกเดียวเท่านั้น นอกนั้นไม่มีเลยเป็นอันขาด แต่ถ้าจะมีก็อาจจะไปได้อ่านเห็นไปได้ยินได้ฟังจากพระอรหันต์ท่านมา แต่จะอุตริอธิบายให้นอกเหนือไปกว่านั้น ก็ไม่ได้อีกนั่นแหละ เพราะสภาวะใจของตนยังถูกกิเลสแสนห้าตัณหาล้านแปด มันเผาลนให้มืดมนอนธการอยู่จะไปรู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิจจสมุปบาท ซึ่งเป็นยอดพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุด ให้สิ้นความสงสัยได้อย่างไรกัน

คำบรรยายต่อไปนี้ หากท่านผู้อ่านมีความเห็นว่า อาตมาเป็นพระป่าพระดอยอธิบายไม่ถูกก็อย่าพึ่งโทษ พึ่งตำหนิอาตมาเลยเพราะคำตำหนิของท่านมันยังประกอบไปด้วยความดำริอันมีวิจิกิจฉาความลังเลสงสัยเป็นแนวหน้าอยู่ คือถ้าเราคิดเข้าไปรู้ คิดเข้าไปเห็น หรือรู้ด้วยการนึกเอา คิดเอา คำนวณเอา ลงความเห็นเอาเอง ก็พึงรู้เถิดว่านั่นคือการไม่รู้อะไรเลย ถ้าจะเรียกว่ารู้ก็เป็นการรู้แบบงมฟ้างมดิน หรือรู้อย่าง งูๆ ปลาๆ หรือรู้อย่างผิดทางนั่นเอง

เพราะการหยั่งรู้ โดยไม่มีการผิดพลาดแต่ประการใดๆ นั้น มันเป็นสภาวะเขาปรากฏอย่างเด่นชัดออกมาให้วิชชาญาณได้รู้แจ้งแทงตลอดอย่างสิ้นความสงสัยเลยทีเดียว และวิชชาญาณการหยั่งรู้อันละเอียดสุขุมนี้ก็มีเฉพาะเกิดอยู่ในปลายห้วงขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธเท่านั้นเอง เกิดอยู่ที่อื่นไม่มีเลยเป็นอันขาด

ฉะนั้น ถึงจะแสนยากอย่างไร อาตมาในนามสาวกผู้มีชาตินี้เป็นชาติที่สุดท้าย ของการเวียนว่ายตายเกิดเสียแล้ว จะขอพลิกความลี้ลับออกมาให้ชาวโลกดูและหากท่านผู้ใดมีวาสนาบุญญาธิการ จะได้เป็นผู้หลุดพ้นไปในชาตินี้แล้ว ก็จะได้ดื่มกินรสแห่งพระอมตธรรมของพระพุทธองค์ เข้าไปดับกระแสทุกข์กระแสกิเลส และดับกระแสของการเวียนว่ายตายเกิดให้หลุดพ้นไปตามวาสนาบารมีของตน

เอหิปัสสิโก ท่านจงมาดูเถิด ท่านจงเข้ามาดู เข้ามารู้เข้ามาเห็นของแท้ของจริงเถิด อาตมาขอท้าทายแทนองค์สมเด็จพ่อของเรา อาตมาขอท้าทายทั้งสามโลกคือมนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก หรือจะเอาลงไปถึงโลกแห่งอเวจีมหานรกเลยก็ได้ อาตมาขอท้าทายด้วยเสียงประกาศก้องว่า ท่านจงเข้ามาดู เข้ามารู้ เข้ามาเห็น ของแท้ของจริงด้วยตัวของท่านเถิด ไม่ใช่ท้าทายให้มาอวดภูมิอวดดีอวดเก่งกันนะ แต่ท้าทายให้มาปฏิบัติดู ปฏิบัติรู้ ปฏิบัติให้เห็นด้วยตัวท่านเอง จึงจะพ้นทุกข์ได้ด้วยตนเอง และไม่ใช่ท้าทายให้ไปถามไปเถียงแบบเอาผิดเอาถูกเอาแพ้เอาชนะกันแต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าไปถามไปเถียงแบบจับผิดจับถูก เพื่อเอาแพ้เอาชนะกันแล้วอย่าหวังเลยที่อาตมาจะให้การต้อนรับคนพรรค์นี้ อาตมาจะขอต้อนรับเฉพาะผู้ที่มีน้ำตาแห่งกิเลสนองหน้านองใจจริง ๆ เท่านั้น ส่วนท่านที่ไม่มีกิเลสตัณหาอะไรเลย ก็ขอให้ท่านจงอยู่ดีมีสุขไปตามวิถีทางของท่านเถิด

ความจริงในปฏิจจสมุปบาท มีสองความจริง

ก่อนจะบรรยายต่อไป ขอทำความเข้าใจกับท่านผู้อ่านเสียก่อน คือ สำหรับการอธิบายปฏิจจสมุปบาทฝ่ายเกิดทุกข์นั้น เป็นการอธิบายฝ่ายที่เห็นว่ามีรูปมีร่างเป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นตัวเป็นตน หรือฝ่ายของอวิชชาพาโง่นั้นเอง ขอให้ท่านทำความเข้าใจว่าความจริงในปฏิจจสมุปบาทนี้ มีสองความจริง จริงอย่างที่หนึ่ง คือจริงของคนโง่เขลา หรือจริงอย่างมีความเห็นถูกต้องด้วยอำนาจกิเลส หรือจริงอย่างมีรูปมีร่าง มีตัวมีตนของคนโง่ หรือของกิเลส การมองเห็นเป็นรูปเป็นร่าง เป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นตัวเป็นตน เป็นผู้เป็นคน ด้วยอำนาจของกิเลส มันก็เป็นความจริงของกิเลสเมื่อกิเลสเป็นผู้มองเห็น เมื่ออวิชชาความโง่เขลาอันมืดดำล้ำลึกเป็นผู้มองเห็น กองทุกข์ทั้งมวลของหมู่สัตว์ย่อมเกิดขึ้นด้วยประการดังนี้ แล

ความจริงอย่างวิเศษ

ส่วนความจริงอย่างวิเศษ คือความจริงของผู้ฉลาด คือพระอรหันต์ ความจริงอย่างที่สองนี้เป็นความจริงฝ่ายดับทุกข์ เป็นความจริงที่ตัดกระแส หรือตัดห่วงปฏิจฺจสมุปบาท ไม่ให้มีการหมุนไปให้เกิดทุกข์เกิดกิเลสขึ้นในใจอีกเลย เป็นอันขาด

และการอธิบายปฏิจฺจสมุปบาทฝ่ายเกิดทุกข์นั้น จะอธิบายแบบแยกรูปแยกนามอย่างละเอียดลออเหมือนผู้ฉลาดก็ไม่ได้ เพราะกิเลสเขาไม่มีวิชชาญาณไปกระจายรูปนามให้เห็นเป็นส่วนๆ ได้เลย หรือกิเลสเขาไม่มีปัญญาไปแยกรูปแยกนามใดๆ เลย และกิเลสมันก็ไม่รู้ความหมายของรูปนามใดๆ ทั้งสิ้น กิเลสมันเข้าใจ หรือมองเห็นแต่ว่า เป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นแท่งทึบอันเดียวกัน และเป็นรูปเป็นร่าง เป็นตัวเป็นตน เป็นเราเป็นเขา เป็นผู้เป็นคนอย่างสวยๆ งามๆ ตา เลิศดินเลิศฟ้าทั้งนั้นเลย ฉะนั้นจึงอธิบายไปตามความเป็นจริงของกิเลส อันมืดดำล้ำลึกนั่นเอง

ถ้าอธิบายฝ่ายเกิดทุกข์แบบแยกรูปแยกนาม เหมือนผู้ฉลาด ก็พึงรู้เถิดว่านั่นคือคนโง่เขลาในพระพุทธศาสนา ถ้าอธิบายอย่างโง่ๆ ให้เป็นไปตามความจริงของกิเลส ก็พึงรู้เถิดว่านั่นคือผู้ฉลาดในพระพุทธศาสนา

ถ้าอธิบายฝ่ายเกิดทุกข์อย่างผู้ฉลาด กองทุกข์จากกิเลสมันก็เกิดขึ้นไม่ได้เท่านั้นเอง เช่น ถ้าใครรู้ว่าสิ่งนี้สักแต่ว่าเป็นรูป สิ่งนี้สักแต่ว่าเป็นนาม มันหาตัวหาตนอะไรไม่ได้เลย มันก็ต้องเป็นเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ หลุดพ้นจากกองทุกข์กองกิเลสไปเท่านั้นเอง อันนี้ก็เพราะกิเลสมันโง่ มันไม่รู้ตามความเป็นจริง มันเห็นตามสัญญาโอปปาติกะธรรมารมณ์อันโง่ๆ ว่าเป็นรูป

เป็นร่าง เป็นตัวเป็นตน เป็นผู้เป็นคน เป็นเราเป็นเขา เช่น เราคิดเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาตั้งหลายเดือนหลายปีแล้ว สัญญาความจำโอปปาติกะชนิดนี้มันยังมองเห็นรูปภาพของเราหรือรูปร่างตัวตนของเราจริงๆ ไปร่วมสุขร่วมทุกข์อยู่กับใครๆ ก็สุดที่จะพรรณนาให้ละเอียดได้ เพราะมันผิดวิสัยของสมณะ

ก็สัญญาโอปปาติกะชนิดมหาประลัยนี้แหละ มันร้อยรัดรูปนามขันธ์ห้าของสรรพสัตว์ให้เวียนวนทนทุกข์เวทนา พาเป็นสังโยชน์โอดโอยไปตามกระแสทุกข์ กระแสกิเลสอยู่ร่ำไป สรรพสัตว์น้อยใหญ่จึงตกอยู่ใต้อำนาจของโอปปาติกะธรรมารมณ์ ที่มันล่องหนเข้าไปเป็นรูปเป็นร่าง เป็นผู้เป็นคน เป็นเราเป็นเขา อยู่ในวิถีวิญญาณการรู้เห็นของกิเลสอันมืดดำล้ำลึกอย่างโง่ๆ นั้นเอง ยกตัวอย่าง เช่น หนุ่มสาวเขารักกัน

ขออภัย ยกตัวอย่างเช่น หนุ่มสาวเขารักกันชอบกัน แต่ถ้าหนุ่มสาวคู่นั้นเขามองกันเห็นกันสักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่าเห็นเฉยๆ กิเลสตัณหามันก็มีขึ้นมาไม่ได้ทีนี้มันไม่เป็นอย่างนั้น ขนาดอยู่คนละหมู่บ้าน คนละอำเภอ คนละจังหวัด แถมบางทีอยู่คนละประเทศด้วยซ้ำไป จากกันไปแล้ว ตั้งนมนาน หลายวัน หลายเดือน เสียงอันหวานจ๋อยของแต่ละฝ่าย มันยังเป็นโอปปาติกะธรรมารมณ์ดังก้องอยู่ในหูไม่รู้จะจืดจาง และรูปภาพทรวดทรงของแต่ละฝ่ายมันยังอุตริล่องหน เข้าไปนอนยิ้มนั่งยิ้ม จู๋ๆ จี๋ๆ อยู่ในใจของแต่ละฝ่ายอย่างไม่รู้ลืมเลยทีเดียว ถ้าอาการลงได้แบบนี้ บางทีหน้ามืดไปเลยก็มี บางทียืนละเมอยิ้มหวานอยู่คนเดียวก็มี ถ้าอาการหนักๆ เข้า อดทนไม่ไหวก็ขึ้นรถจ้ำอ้าวไปถึงตัวจริง รีบขอแต่งงานกันซะเลย ถ้าไม่ได้แต่งงานกันอยู่ด้วยกันจริงๆ แล้วมันก็อาจจะตายจริงๆ ว่างั้นเถอะ ลงได้หวิวๆ อยู่ที่ใจแล้วมันก็เข้าขั้นโคม่าเลยทีเดียว

ดังนั้นสภาพสัตว์น้อยใหญ่ ถ้วนทั่วทุกตัวตนจึงได้หมุนวนตะเกียกตะกาย เวียนว่ายตายเกิดไปกับกระแสสัญญาโอปปาติกะธรรมารมณ์ ที่กิเลสมันเห็นเป็นรูปเขารูปเรา กำลังเสวยวิมานแห่งกามสุขอยู่ในห้วงของใจกิเลสอันโง่ๆ อย่างไม่มีภพชาติที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย นี่แหละกองทุกข์ทั้งมวลของสรรพสัตว์น้อยใหญ่อยู่ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ ย่อมมีด้วยประการดังนี้แลฯ

ขอให้ท่านทำความเข้าใจว่า พระอรหันต์ทุกๆ พระองค์ ท่านได้บรรลุถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติมาโดยเฉพาะ ท่านจึงมีวิชชาญาณเข้าไปรู้ยิ่งเห็นจริงในปฏิจจสมุปบาทวงในมโนทวารได้อย่างแจ่มแจ้งแทงตลอด อย่างไม่มีการผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น เช่นพระโมคคัลลา พระสารีบุตร ท่านมีปัญญามากดุจดังแผ่นดินทีเดียว ในแผ่นดินนี้จะมีเม็ดดินเม็ดทรายเท่าไหร่ก็ไม่มีใครไปคณนาได้ แต่ปัญญาพระสารีบุตรมีมากยิ่งกว่านั้น แต่สำหรับอาตมาเป็นสาวกผู้อาภัพ จึงได้เกิดมาในยุคที่มันกำลังบอดๆ อยู่เช่นนี้ เป็นสาวกผู้เกิดมาสุดท้ายภายหลัง เป็นสาวกผู้มีปัญญาน้อย ไม่อาจเทียบได้กับเม็ดดินเม็ดทราย เพียงแค่เม็ดเดียวเลย และเพื่อจรรโลงไว้ซึ่งพุทธคำสอนอันถูกต้อง และเพื่อเผยแพร่พระอมตธรรมให้ถูกต้อง ถ้าสาวกผู้รู้แล้วไม่เอาธุระแทนพระพุทธองค์ ใครที่ไหนเล่าเขาจะมาทำนุบำรุง เชิดชูพระพุทธศาสนาของเราให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อๆ ไป

ต่อไปนี้ถ้ามีใครมีความเห็นว่าอาตมาอธิบายไม่ถูก ก็พึงรู้เถิดว่านั้นคือ ท่านกำลังกล่าวตำหนิติเตียน หรือเหยียบย่ำยอดพระอมตธรรมของพระพุทธเจ้าของเราเลยทีเดียว เพราะปฏิจจสมุปบาทเป็นยอดพระอมตธรรมที่มีความลี้ลับลึกซึ้ง ที่พระพุทธเจ้าของเราค้นพบจึงได้ตรัสรู้ได้ อาตมาเป็นแต่เพียงสาวกผู้รู้ตามพระพุทธเจ้าเท่านั้น เมื่อรู้แล้วอาตมาจึงทำหน้าที่แทนพระพุทธองค์ คือเผยแพร่ประกาศสัจธรรมให้ชาวโลกได้ดื่มกินพระอมตธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ของตนต่อๆ ไป

นิทานเอก พระนันทะศากยะราช จนถึงตอนบรรลุพระอรหันต์

มีลำดับองค์ฌาน ตั้งแต่ปฐมฌานถึงฌาน ๙
คือ “สัญญาเวทยิตนิโรธ”
ตอน พระนันทะบรรลุเป็นพระอรหันต์

ช่วงนี้จะได้ลำดับฌานในอนุปุพพวิหาร ๙ คือ ลำดับวิธีการปฏิบัติอันเฉียบขาดในฌานสมาบัติ ๙ ให้ท่านผู้อ่านเข้าใจยิ่งๆ ขึ้นไป คือ จะได้น้อมนำเอาอริยะประวัติของพระนันทะเถระมาจารึกไว้เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บัดนี้จะขอสาธยกเอานิทานชาดก มาเป็นข้อชี้ขาด เพื่อเตือนสติของนักปฏิบัติธรรม ในยุคที่มันกำลังบอดๆ อยู่นี้กันบ้าง

ในบรรดาพระอริยะสาวกของพระพุทธองค์ในเมื่อครั้งพุทธกาลนั้น ก็คงไม่มีพระสาวกองค์ไหนๆ หรอกที่จะได้รับความผิดหวัง และปวดร้าวระบมขมขื่นฝืนจิตฝืนใจเหมือนกับพระนันทะ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระองค์นั่นเอง

ตามเรื่องในพระไตรปิฎกก็บอกว่าพอเจ้าชายนันทะแต่งงานในวันนั้น เพิ่งเสร็จจากทำพิธีบายศรีสู่ขวัญคู่บ่าวสาวไปหยกๆ ยังไม่ทันได้จูงแขนเขยเข้าห้องเข้าหออะไรเลย ยังไม่ทันได้ข้ามวันข้ามคืนเลย แหม...น่าจะให้ข้ามวันข้ามคืนซักคืนสองคืนก่อนก็ไม่ได้ เล่นเอาเจ้าชายนันทะต้องเสียเงินค่าสินสอดทองหมั้นไปฟรีๆ ขาดทุนย่อยยับไปตั้งหลายสิบหมื่น เพราะนางสาวชนบทกัลยาณีซึ่งเป็นเจ้าสาวของเจ้าชายนันทะนั้น ก็เป็นเชื้อพระวงศ์เหมือนกันคงแต่งกันหลายสิบหมื่น แต่ข่าวไม่ได้บอกรายละเอียดเอาไว้ ก็เลยไม่รู้ว่าท่านแต่งกันกี่สิบหมื่นกันแน่

พวกท่านลองนึกวาดมโนภาพดูซิว่า พระนันทะนั้น ท่านจะได้รับความปวดร้าวระบมขมขื่นทารุณจิตใจเพียงใด ก็ประตูวิมานเมืองกามสวรรค์กำลังจะอ้าเปิดรับรอมร่ออยู่แล้ว โดยมิได้คาดคิดมาก่อนอยู่ดีๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์มีอันเป็นไปทำให้เสียหลักหัวหมุนจนได้

ถ้าเป็นอย่างพวกที่ไม่มีบารมีจริงๆ แล้ว ถึงฝนจะตกฟ้าจะผ่า ห่าจะกิน แผ่นดินจะถล่มทลาย หนูก็คงไม่ยอมกระมัง ถ้าดีไม่ดีผ้าเหลืองจะได้ปลิวว่อนอยู่บนยอดไม้เสียเลย ตามเรื่องอยู่ในพระไตรปิฎกก็ไม่ได้บอกว่า พระพุทธองค์ตรัสให้พระนันทะกำหนดรู้ การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปของรูปนามทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อยู่ตั้งหลายสิบปีอะไรเลย ถ้าจะกำหนดก็คงไม่เกิน ๑๐ วัน หรือ ๒๐ วันหรอก ถ้าจะมัวไปกำหนดวกไปวนมาตั้งหลายสิบปี หรือถ้าจะมัวไปกำหนดว่าเมียเป็นรูปรู้เป็นนามมันก็ยุ่งตายเท่านั้นเอง และตามเรื่องก็ไม่เห็นว่าพระองค์ตรัสให้พระนันทะลำดับญาณ ๑๖ หรือ กำหนดภาวนา “พุทโธ” หรือปล่อยวาง ตัวกูของกูให้รู้ปรัชญาบ้าบอคอแตกหรือทำยุบหนอพองหนอ สัมมาอรหังใดๆ ทั้งสิ้น ขอให้ดูประวัติพระจูฬปันถกะเถระเป็นตัวอย่าง เพราะพระจูฬปันถกะ ท่านท่องคาถาพรรณนาพุทธคุณเพียงคาถาเดียวเรียนอยู่ ๔ เดือน ก็จำไม่ได้ ท่านยังสำเร็จพระอรหันต์ได้

โถ...ก็อีตอนคนกำลังนั่งละเมอฝันหวาน คิดถึงเมียจวนเจียนลมจะจับอยู่รอมร่ออยู่แล้ว ถ้ามัวแต่ไปกำหนดเพ่งดูลูกแก้วิปลาสอยู่ในพุงขี้พุงเยี่ยว หรือจะไปมัวแต่ให้ท่องบริกรรมแบบเดียรถีย์ว่าใสในใส หรือไปกำหนดให้รู้ เมียในเมีย หรือไปกำหนดว่าเมียหนอ เมียหนอ อยู่เช่นนั้น รับรอง รับรอง นันทะก็นันทะเถอะน่า ถ้ามัวแต่ไปกำหนดหนอไปหนอมา เดี๋ยวโลกมันก็จะแตกสลาย เกิดหูตาลายแผ่นดินแผ่นฟ้าหวั่นไหวไปมา เดี๋ยวผ้าจีวรจะได้กระจุยกระจายไปซะเลย ดีไม่ดี ก็...ไม่เอาละเว้ย มรรคผลนิพพานนี่มันแสนจะทรมานทรกรรม เอายากเอาเย็นเหลือนักเหลือหนา เดี๋ยวก็เผ่นออกจากห้องกรรมฐานไปเสียเลย ต่อไปนี้ ขอให้ท่านผู้มีบารมีจงตั้งใจจดจ่อเอาบทพระกรรมฐานอันวิเศษอันสูงสุดของพระนันทะให้ดีๆ

ผลไม้ ย่อมไม่หล่นไกลต้น
เม็ดฝน ย่อมไม่หล่น ไกลดิน
เชื้อโพธิ์ทอง ต้องเกิดมา ฆ่า...ราคิน
ถึงชีวิน จะสิ้นยับ ดับก็ยอม

และด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระศาสดาผู้เอ็นดู ผู้เกื้อกูลต่อหมู่สัตว์ พระองค์ทรงมีพระปรีชาญาณอันชาญฉลาดล้ำลึก พระองค์ได้หยั่งรู้วาระจิตอันเป็นราคะจริตของพระนันทะนั่นแล

ด้วยพุทธานุภาพ พระองค์จึงได้พาพระนันทะไปเที่ยวชมสาวงามเมืองสวรรค์ตามชั้นต่างๆ พระพุทธองค์ใช้พระอุบายหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง แต่พระนันทะไม่รู้พระอุบายของพระพุทธองค์แต่ประการใดเลย พอพระนันทะได้ไปประสบพบเห็นสาวงามเมืองสวรรค์ ล้วนแต่มีผิวพรรณเปล่งปลั่งสวยสุดสะดุดตา ล้วนแต่มีใบหน้าสีแดงระเรื่อ เหมือนดั่งเท้านกพิราบ พระนันทะได้ซึ้งซาบในเสน่ห์มายาของนางทิพย์นางแก้ว ล้วนแต่เป็นอิตถีรัตนะเทวาสาวงามแดนสวรรค์ ตอนนั้นพระนันทะเกิดหลงใหลในเสน่ห์มารยาของบรรดาสาวงามแดนสวรรค์เกิดกระเสียวกระสันอยากได้อยากเอาสาวงามแดนสวรรค์ จนหลงลืมเมียเก่าไปเสียสิ้น แหม..หลวงพี่นันทะนี่ก็เป็นคนหลายใจไม่หยอกทีเดียว พระพุทธองค์จึงตรัสถามพระนันทะว่า นันทะเธอชอบสาวสวรรค์ไหม ชอบๆ ๆ ๆ พะยะค่ะ เธออยากได้ไหม อยากได้ๆ พะยะค่ะ เออถ้าอยากได้ต้องตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์นะ ตถาคตรับรองจะหาสาวสวรรค์ให้ พระนันทะก็ดีใจเป็นหนักหนาว่าจะได้สาวงามเมืองสวรรค์เป็นเมียละคราวนี้ จึงตั้งใจประพฤติธรรมกรรมฐาน ที่พระบรมศาสดาตรัสสอนทุกประการ

พอกลับมาถึงเมืองมนุษย์แล้ว พระองค์จึงตรัสสั่งให้พระนันทะไปนั่งเพ่งดูกเพวรากซากศพอันเน่าเฟะ ทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่ตามป่าช้า เพราะ

สมัยนั้น ถ้าเป็นศพของชาวบ้านธรรมดา เมื่อตายแล้วเขาก็หามไปทิ้งไว้ตามป่าช้าเฉยๆ แล้วก็แก้เอาเสื้อผ้ากลับบ้านไปหมด เพราะสมัยนั้นอดอยากเสื้อผ้ามาก ไม่มีการเผาหรือการฝังเหมือนทุกวันนี้ แต่ทุกวันนี้จะไปหาเพ่งอสุภะได้ที่ไหนเพราะมันไม่มีซากศพจะให้เพ่ง แถมเมื่อตายแล้ว เขาทำหีบศพเหมือนหอปราสาทราชมณเฑียรทอง ประดับด้วยไฟแสงสี ด้วยไฟฟ้าไฟกะพริบ และแสงระยิบระยับสวยงามเหลือหลายแถมบางทีอยากจะตายด้วยซ้ำไป เพราะหีบศพมันสวยสดหยดย้อยหยาดเยิ้ม เอาเหลือเกิน

ทีนี้ เมื่อพระนันทะไปนั่งเพ่งดูซากศพ ที่ขึ้นอืดแตกพอง ที่มีแต่น้ำเมือกน้ำยางเน่า มีแต่น้ำเลือด น้ำหนอง ไหลเยิ้มออกมาท่วมกาย บางศพก็หัวขาดแขนขาดขาขาด มีหมู่แร้ง หมู่กาจิกกินไส้ กินพุง พวกสุนัขก็พากันดึงเอาตับเอาไตเอาไส้น้อย ไส้ใหญ่ออกมาแทะกินเรี่ยราด เหม็นเกลื่อนกลาดไปทั่วบริเวณป่าช้า บางศพก็เป็นศพผู้หญิงเปลือยกาย กำลังขึ้นอืดแตกพอง มีหมู่พยาธิปากขอ พยาธิตัวกลมตัวแบน พยาธิเส้นด้าย มีหมู่หนอน นานาชนิดมากมายก่ายกอง ชอนไชไต่ยั้วเยี้ย เจาะกินเครื่องเพศของศพสาวเปลือยที่กำลังขึ้นอืดแตกพองอยู่นั้น พระนันทะก็เกิดสังเวชสลดใจเบื่อหน่าย เมื่อจิตสงบจากกามฉันทะนิวรณ์ธรรมได้แล้ว ก็รีบเพ่งสติของตนให้เป็นพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า

เพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า เริ่มตั้งแต่***ปฐมฌาน*** คือมีวิตก วิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคตา เพ่งซากศพของสาวเปลือย กำลังขึ้นอืดแตกพองอยู่นั่นเป็นอารมณ์ พระนันทะก็น้อมเอาซากศพน้อมให้เป็นโอปะนะยิโกเข้ามาเปรียบเทียบกับตนเอง จนซากศพของหญิงสาวนั้น เกิดเป็นอุคคหนิมิตติดตาใน

ต่อไปเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าเข้าไปอีก ปล่อยวิตก วิจารณ์ คงเหลือแต่ปีติ สุข กับ เอกัคตา ฌานนี้เรียกว่า ***ทุติยฌาน***

ต่อไปเพ่งพลังฌานสติปรมาณูหนักหน่วงเข้าไปอีก ปล่อย ปีติ คงเหลือแต่สุข กับเอกัคตา ฌานนี้เรียกว่า ***ตติยฌาน***

ต่อไปเพ่งพลังฌานสติปรมาณูอย่างหนักหน่วงเข้าไปอีก จนถึง **จตุตถฌาน** คงเหลือแต่เอกัคตาประกอบด้วยอุเบกขา พระนันทะจึงเกิดสังเวชสลดใจเกิดนิพพิทาความเบื่อหน่ายทั้งร่างกายของตนเองและผู้อื่นไปทั่วโลก พระนันทะจึงได้ปราบนิวรณ์ ตัวกามราคะลงได้ ชั่วระยะหนึ่ง เหมือนหินทับหญ้าเอาไว้ พระนันทะจึงได้สังเวชสลดใจ เกิดนิพพิทา ความเบื่อหน่าย จนจะถึงขีดสุดอยู่แล้ว

คำกลอนประกอบลีลาการเทศน์เท่านั้น
ไม่ได้แต่งเหมือนสุนทรภู่

สังสาระ วิปโยค โลกกามภพ
มันเป็นหลุม ฝังศพ อันกว้างใหญ่
พวกสัตว์หลง ลงเวียนว่าย เกิดตายไป
เกิดเท่าไร ก็ได้ฝัง ทั้งโลกา
สัตว์กามห้า ยังหาเกิด กันทุกภพ
โลกก็คือ หลุมฝังศพ อันใหญ่หลวง
ยังวิ่งแร่ แส่เข้าหา มายาลวง
คนทั้งปวง จึงร่วงจม ถมราคี
คนโลกนี้ ไม่มีใคร เป็นของใคร
ธาตุกายใจ ไม่มีใคร เป็นเจ้าของ
คนเรารัก ปักใจเอา เข้าครอบครอง
ที่สุดต้อง ตายพลัดพราก จากโลกีย์
โลกอัปรีย์ มีนามว่า โรงฆ่าสัตว์
ดังถูกมัด รัดคอหอย คอยประหาร

มัจจุราช อำนาจใหญ่ ใจสามานย์
มันสังหาร ประจานหน้า ฆ่า...ทุกคนฯ
โลกนี้หรือ คือสุสาน ผลาญเผาตน
ถึงทุกคน จะร้องขอ ก็ต้องเผา
ในโลกนี้ ไม่มีใคร เป็นของเรา
ขอให้เจ้า เฝ้าสอนจิต คิดให้ดี
โลกใบนี้ คือป่าช้า ฆ่ามนุษย์
ในที่สุด ก็ต้องเผา ตัวเราแน่
มัจจุราช ประกาศไว้ ไม่เปลี่ยนแปร
สิ่งเที่ยงแท้ คือต้องเผา เราทุกคน
คนเรานั้น มันเป็นของ ต้องตายห่า
สัตว์ถ้วนหน้า เกิดมาตาย มลายสิ้น
ไม่มีใคร ได้เป็นอยู่ คู่ฟ้าดิน
ต้องดับดิ้น สิ้นซาก จากกันไป
สัตว์น้อยใหญ่ ได้บ่ายหน้า หาความตาย
คนทั้งหลาย ไม่มีใคร ได้สมหวัง
ทั้งคนรัก ทั้งคนชั่ว ตัวชิงชัง
อนิจจัง ทั้งหญิงชาย ตายจากกัน
โลกของกาม ชายก็กาม หญิงก็กาม
สองรูปนาม กามผนวก บวกกันเข้า
กามบวกกาม เกิดไฟกาม ลุกลามเผา
ไฟกามเรา เผาลูกหลาน เผาบ้านเมือง
เรื่องของกาม สองนามนี้ อัปรีย์โหด
เหมือนนักโทษ ติดตะราง แต่ปางไหน
จึงทนทุกข์ เฝ้าทุกข์กาม หนามยอกใจ

โทษปางใด	ไล่ตามมา	ให้บ้ากาม
ภพทั้งสาม	กามเวียนว่าย	มาตายเกิด
มันประเสริฐ	เลิศตรงไหน	ยังไม่เห็น
มีแต่โทษ	กามโฉดเฉา	เผาคนเป็น
กามเคี่ยวเข็ญ	ลุกเป็นไฟ	ไหม้โลกีย์
ในชาตินี้	ขอตั้งจิต	อธิษฐาน
อย่าพบพาล	มารกามโทษ	พวกโคตรทุกข์
ขอให้ถึง	ซึ่งนิพพาน	ศานติสุข
กามกองทุกข์	ข้าขอสาป	ตราบนิรันดร์ฯ

ส่วนมากในตำรา เรื่องเพ่งรูปฌานนี้ ท่านบัญญัติไว้ว่า ให้เพ่งวัตถุ ดิน น้ำ ไฟ ลม สีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาว และเพ่งแสงสว่างเป็นอารมณ์ หรือเป็นวัตถุเครื่องผูกใจ เพื่อไม่ให้ใจสัดส่ายไปหาอารมณ์อื่น แต่สาวกโลกอุดรให้เพ่งซากอสุภะของซากศพ ที่กำลังขึ้นอืดแตกพองอยู่นั้นทีเดียวเลย เพราะเรื่องเพ่งกสิณดิน น้ำ ไฟ ลม สีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาว ท่านผ่านมาหมดจนช่ำชองแล้ว เพราะพระนันทะ ท่านเรียนจบไตรเพทมาแล้ว เรื่องเพ่งกสิณท่านชำนาญมาแล้วตั้งแต่เป็นฆราวาส

ทีนี้ระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อของจตุตถฌาน ที่พระนันทะท่านเพ่งอย่างหนักหน่วงอยู่กับซากศพนั่นแล แต่ตอนนี้พระนันทะได้ถอยห่างออกไปจากซากศพ ไปนั่งเพ่งอยู่ที่อื่นแล้ว แต่ภาพอสุภะนั่น มันยังเป็นอุคคหนิมิตติดตาในท่านอยู่ จะทำให้เป็นปฏิภาคนิมิตคือ นิมิตเทียบเคียง ขยายให้ใหญ่หรือเล็กก็ได้ ตอนหัวเลี้ยวหัวต่อของจตุตถฌานนี้แหละ เพ่งไปเพ่งมาว่าจะไม่ให้มันเผลอ มันก็เผลอจนได้ เพราะมันเป็นกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อารมณ์มันก็หายวับไปเฉยๆ ไม่รู้ว่ามันหายไปทางไหน

ตอนเช่นนี้แหละ ท่านเรียกว่าเพิกกสิณ หรือเพิกอารมณ์หรือจะเรียกว่าอากาศกสิณก็ได้ พระนันทะท่านก็เอาพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้านั่นแหละเพ่งอากาศ ให้เห็นว่าเป็นของว่างเปล่าเพ่งหนักหน่วงจนกระทั่งว่าอากาศก็หาที่สิ้นสุดไม่มี ทั้งคนทั้งสัตว์ทั่วแผ่นดิน ทั้งตัวท่านเอง ก็กลายเป็นอากาศว่างเปล่าไปทั้งโลกด้วยอานุภาพของการเพ่งฌานสติปรมาณูอย่างหนักหน่วงที่สุด จึงเรียกว่า ***อากาสานัญจายตนะฌาน*** อากาศก็หาสิ้นสุดไม่ได้เลย คือถึงแล้วซึ่งฌานที่ ๔ ทีนี้พระนันทะ ท่านก็ใช้ปัญญาโดยแยบคายเพราะท่านเรียนพระกรรมฐานมาแล้วจากพระศาสดา ว่าอะไรเป็นตัวรู้อากาศ ท่านก็รู้ว่าวิญญาณธาตุรู้ เป็นตัวรู้อากาศ แต่เพ่งอากาศให้ทรงอยู่ได้ไม่นานเท่าไหร่หรอก ตัวสังขารเจตสิกมันก็เข้าปรุงแต่ง แปลงร่างเป็นเทพธิดามารนางเปลือย คือตัวอธิบดีอารมณ์ของนางสาวชนบทกัลยาณีเมียเก่าของท่าน ก็แผลงฤทธิ์ล่องหนเป็นนางพญามารเข้ามาผจญทางหทัยทวาร อยู่ในสายตาใน ตรงดั้งจมูกหัก แบบยังไม่ได้ตั้งหลัก ในฌานนี้ทำให้พระกรรมฐานเกือบจะแตกระเบิดอยู่แล้ว พระนันทะท่านก็อุตส่าห์แข็งจิตแข็งใจฝ่าฟันบากบั่นเพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายชนิดยอมตายคาที่

ทีนี้พระนันทะ ท่านก็เพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณู อันคมกล้านั่นแหละเพ่งรูปอารมณ์ของเทพธิดามารนางเปลือย จะเพ่งวิญญาณ หรือเพ่งสังขารการคิด มันเพ่งไม่ถูกหรอก เพราะมันไม่มีรูปร่างตัวตนให้เพ่ง ต้องเพ่งรูปอารมณ์ของธิดามารนางเปลือย ที่วิญญาณและความคิดปรุงแต่งไปผูกพันเอานั่นแหละ มันจึงจะเพ่งถูก เพราะวิญญาณและสังขารการคิดปรุงแต่งกับอธิบดีอารมณ์ของกิเลสธิดามารนางเปลือย มันก็ติดกันเป็นตัวเดียวกันอยู่นั่นแหละจะไปแยกออกจากกันไม่ได้เป็นอันขาด เพราะมันผูกพันกัน ชนิดมัดติดกันเสียแล้ว ทีนี้พระนันทะก็รีบพุ่งธัมมาวุธอริยมรรคสมังคี คือเพ่งพลังฌานสติปรมาณู อันคมกล้าสุดขีดนั่นแหละ เพ่งอธิบดีอารมณ์เอกของกิเลสธิดามารนางเปลือยตามเดิม ฌานนี้เรียกว่า ***"วิญญาณัญจายตนะฌาน"*** คือวิญญาณมันก็รู้ไปอย่างไม่มีภพ ชาติ ที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย

ต่อไปเพ่งขึ้นสู่ฌานที่ ๗ คือเพ่งอธิบดีอารมณ์เอกกิเลสของรูปอารมณ์ธิดามารนางเปลือยตามเดิม เพ่งจี้เข้าไปจุดเดียว จนกระทั่งว่าวิญญาณธาตุรู้หน่อยหนึ่งก็จะไม่มีการรู้ คือไม่อยากจะรู้ไม่อยากจะเห็นอารมณ์อันเป็นกามเปรตของนางสาวชนบทกัลยาณีนี้อีกต่อไป คือสะอิดสะเอียน เบื่อหน่ายอารมณ์ของนางสาวชนบทกัลยาณีนี้อย่างสุดขีด อยากให้มันดับลงให้ได้ ฌานที่ ๗ นี้ ท่านจึงเรียกว่า ***"อากิญจัญญายตนะฌาน"*** ฌานนี้หน่อยหนึ่งก็จะไม่มีการรู้อยู่แล้ว

ต่อไปเพ่งขึ้นสู่ฌานที่ ๘ แต่มีอธิบดีอารมณ์ของกิเลสคือเพ่งธิดามารนางเปลือยของรูปอารมณ์ของกิเลส คือเพ่งธิดามารนางเปลือยของรูปอารมณ์ของนางสาวชนบทกัลยาณี เมียเก่าของท่านเปลือยร่าง แก้ผ้าแก้ผ่อนมาให้เห็นอย่างเด่นชัด อยู่ในหทัยทวารตรงดั้งจมูกหักของท่านนั่นเอง คือเห็นรูปอธิบดีอารมณ์ของกิเลสที่เปลือยร่างอันโสโครก แก้ผ้าแก้ผ่อนมาให้เห็นทุกส่วนสัดอย่างเด่นชัด เหมือนเราดูภาพโป๊เปลือยร่างร่วมสังวาสอยู่ในจอโทรทัศน์ฉันใดก็ฉันนั้น ฌานนี้เป็นพลังฌานสติปรมาณูอันแก่กล้า พร้อมที่จะดับสัญญาและเวทนาอยู่ในหทัยประสาทลงอยู่แล้ว มาเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย แบบมอบกายถวายชีวิตอยู่ในฌานที่ ๘ นี้แหละ ที่ท่านเรียกว่า ***"เนวสัญญานาสัญญายตนะฌาน"***

การเพ่งพลังฌานสติ ให้เป็นพลังฌานปรมาณูสายฟ้าผ่า วิธีนี้ถึงอากาศจะหนาวเย็นยะเยือก ปานน้ำแข็ง ลบศูนย์องศา หรือลบห้าถึงหกองศา หรือขั้วโลกเหนือหนาวจนลบยี่สิบ หรือลบสามสิบองศา เหงื่อก็จะแตกโชกหรือยางตายไหลออกกระนั้น สภาวะการต่อสู้อย่างอุกฤษฏ์ในฌานที่ ๘ นี้ เมื่อความคิดปรุงแต่งไปกับอารมณ์เกิดขึ้น พลังฌานสติก็จะหายวับไป เรียกว่า สติมันเผลอ เมื่อได้สติคือเมื่อพลังฌานสติปรมาณู เพ่งเข้าไปตรงดั้งจมูกหัก อธิบดีอารมณ์ของกิเลสก็จะหายวับไป แต่ไม่ได้หายไปนาน

เหมือนตอนอากาสานัญจายตนะฌาน คือ ฌานที่ ๘ นี้เป็นพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า กับอธิบดีอารมณ์ของกิเลสต่อสู้กันอย่างถี่ยิบ แบบยอมตายคาที่ แบบลืมเป็นลืมตายทั้งสิ้น แบบลืมเจ็บลืมปวดใดๆ ทั้งสิ้น

วิธีเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่ามี ๒ วิธี คือเพ่งใหม่ๆ เราสู้อนุสัย ความเคยชินของความคิดปรุงแต่งไปภายนอกไม่ไหว คือถ้ามันคิดปรุงแต่งไปกับอารมณ์กิเลสภายนอก คือมันเผลอสติดึงออกจากดั้งจมูกหักไปแล้ว ก็ให้เพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ไปเพ่งอารมณ์กิเลสภายนอกให้เป็นซากอสุภะไปเลย หรือให้เพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ไปเพ่งอารมณ์กิเลสภายนอกให้มันดับไปเลย แล้วรีบทะยานเพ่งฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่ากลับมาปักไว้ตรงดั้งจมูกหักตามเดิม ทีนี้จะอธิบายให้เข้าใจเพิ่มเข้าไปอีก คือไอ้เรื่องกำหนดเห็นการเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป เห็นอารมณ์ของกิเลสสลายไปนั้น จะกำหนดเห็นอารมณ์ของกิเลส มันมีแต่สลายไปจะเห็นเป็นล้านครั้งก็ตาม อย่าอุตริเอามาอธิบายมาพูดในฌานที่ ๘ นี้ เพราะมันคนละเรื่องมันคนละโลก คนละฟากฟ้าฟากแถนเสียแล้วมันไม่มีประโยชน์อันใด มันไม่มีอานุภาพอันใด ที่จะเข้าไปเผด็จศึกของกิเลส ให้เป็นสมุจเฉทปหานลงได้เลย

เพราะสาวกโลกอุดร เคยกำหนดเห็นอารมณ์กิเลสมีแต่ดับไปสลายไปเป็นหลายสิบล้านครั้งมาแล้ว จึงได้พูดถูกอธิบายถูกเพราะข้อบัญญัติบางบทบางตอนนั้น มันกลับตาลปัตรกัน ผิดไปจากพระไตรปิฎกหมดทั้งสิ้น เพราะการทำสังคายนาครั้งที่ ๔ และ ๕ ซึ่งเขาทำกันอยู่ที่ประเทศศรีลังกานั้น หมดสมัยพระอรหันต์แล้ว เขาจึงคลำเป้าหมายของการบรรลุพระอมตธรรมไม่ถูก เพราะเขาไม่มีสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เข้ารับรองในหทัยประสาทของตน จึงได้พากันโมเมทำสังคายนาไปตามยถากรรมไปตามเรื่องตามราวของเขานั่นเอง เพราะลักษณะการกำหนดเห็นการเกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับสลายไปของอารมณ์กิเลสนั้นพระพุทธองค์ทรงเรียกว่า **“อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ”** คือปรีชาคำนึงเห็นความคิด ทั้งอารมณ์กิเลส มีแต่เกิด

กับดับไป และ **“ภังคานุปัสสนาญาณ”** ปรีชาคำนึงเห็นแต่ความดับไปของความคิดทั้งอารมณ์กิเลส เขาเป็นแต่ข้อปฏิบัติเบื้องต้น เป็นบันไดขั้นต้นเท่านั้น ขอให้ท่านผู้อ่านจงรับรู้เอาไว้ สาวกโลกอุดรไม่ได้จ้วงจาบพุทธคำสอนแต่ประการใด พระองค์ไม่ให้เราไปยึดติดอยู่ในสมมุติบัญญัติเบื้องต้นแต่ประการใดเลย

ซ้ำร้ายหนักเข้าไปอีก อีตาเถรพุทธโฆษาจารย์จากประเทศอินเดียเมื่อยุค พ.ศ.๙๐๐ และเจ้าคุณอาสภะเถระพระจากประเทศพม่า ผู้เป็นต้นตอสายญาณ ๑๖ เขาแปลแปลงวิปัสสนาญาณ ๙ ขององค์สัพพัญญู ซึ่งพระองค์บัญญัติไว้ดีแล้ว แต่เขาเอามาคลุกเคล้าบวกกันเข้าเป็นญาณ ๑๖ ทั้งๆ ที่สัพพัญญูตรัสเรียกว่า “วิปัสสนาญาณ ๙” ตั้งแต่ “อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ” ไปจนถึง “สังขารุเปกขาญาณ” พระองค์ทรงเรียกว่า สังขารการปรุงใจให้คิดไปกับอารมณ์กิเลสทั้งนั้น

แต่อีตาเถรพระพุทธโฆษาจารย์ และเจ้าคุณอาสภะเถระพระจากประเทศพม่า เขาพากันแปลวิปัสสนาญาณ ๙ ของสัพพัญญู ให้เป็นรูปนามขันธ์ห้าทั้งนั้นเลย พระองค์ตรัสสอนกิเลสในสังขารขันธ์ ซึ่งอยู่ในขันธ์ห้านั้นอย่างเดียวเท่านั้น แต่เขาแปลงเป็นรูปนาม คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณกันเสียเลย มันเข้าข่ายเขาพากันอุตริถอดถอนสิ่งที่พระศาสดาบัญญัติไว้ดีแล้วออก และเขาพากันอุตริบัญญัติสิ่งที่พระศาสดาบัญญัติไว้ดีแล้วออก และเขาพากันอุตริบัญญัติสิ่งที่พระศาสดาไม่ได้บัญญัติขึ้นใส่เข้าไปนี่แหละเขาเรียกว่า “เดียรถีย์ในคราบผ้าเหลือง” จงจำเอาไว้

และสาย “พุทโธ” ขึ้นต้นก็ถูกต้องฝ่ายสมถะกรรมฐานอยู่หรอก แต่เมื่อผ่านอานาปานสติไปแล้ว ก็ไปคว้าเอาญาณ ๑๖ พากันเหมาญาณ ๑๖ ของเศษของปลอม เนื้องอกเนื้อเทียมของพระพุทธศาสนากันทั้งนั้นเลย และสายยุบหนอพองหนอบางสำนักเดี๋ยวนี้กลายเป็นสายหมอทรงไปแล้ว และสายสัมมาอรหัง ก็คือสายหมอทรงเจ้าเข้าผีชัดๆ นี่เอง เพราะถ้าเป็นหมอทรงแล้ว

มันรวยเร็ว เช่น ถ้ามีคนมาหาก็แกล้งเข้าทรงบอกว่า “เออ...ตั้งแต่ชาติปางก่อน โยมเกิดอยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิต ร่วมกับพระโพธิสัตว์นะ” ควักกระเป๋าทานสองล้านเลย แน่ะ...เออ..ดีเหมือนกัน บางรายก็แกล้งเข้าทรงบอกว่า “เดี๋ยวนี้พ่อแม่โยมที่ตายไปแล้วนั้น ตอนนี้ท่านได้ไปเกิดเป็นพระพรหมอยู่ชั้นมหาพรหมหรือชั้นอาภัสสราพรหม ถ้าโยมอยากไปอยู่กับพ่อแม่ก็จงบริจาคทานฝังขุมทรัพย์ไว้ในพระพุทธศาสนาให้มากๆ จึงจะได้ไปเกิดอยู่ชั้นเดียวกับพ่อแม่” บ๊ะ..ควักกระเป๋ามาบริจาคห้าล้านเลย แหม..วิเศษดีแท้ๆ รวยเร็วทันตาเห็นจริงๆ

ตกลงพระพุทธศาสนาในเมืองไทยขณะนี้ ไม่มีพระอมตธรรม หลงเหลือไว้ให้เห็นเลย มีแต่คนปลอมทรงไว้ซึ่งของปลอมเท่านั้นเอง

นี่แหละคือวาทะของสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ซึ่งเป็นเชื้อสายแห่งศากยะบุตรพุทธโอรส ที่ใช้ลีลาวาทะเพื่อปกป้องพระพุทธศาสนาอันวิเศษสุดของพวกเราเอาไว้ ขอให้ท่านผู้มีวิจารณญาณ จงไตร่ตรองให้รอบคอบเอาเองเถิด

ทีนี้จะได้อธิบาย เข้าหลักพระอมตธรรมในฌานที่ ๘ ต่อไป คือระหว่างพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า เพ่งสู้กับอธิบดีอารมณ์กิเลส อย่างเอาเป็นเอาตายอยู่เช่นนี้แหละ แบบใครดีใครอยู่เพราะกิเลสมันเป็นฌานสายฟ้าผ่าเหมือนกัน ต่างคนต่างก็จะผ่ากันให้ได้ ถ้าตอนพุ่งพลังฌานสติปรมาณูเข้าไปชนตัวอธิบดีอารมณ์ของกิเลส หากกำลังส่งของอริยมรรคญาณมีกำลังอ่อน คือกำลังฌานสติปรมาณูมีกำลังส่งยังอ่อน อธิบดีอารมณ์ของกิเลสก็จะไม่ดับ ถึงแม้จะเพ่งเข้าไปถูกอารมณ์กิเลสเป็นแสนๆ ครั้ง เป็นล้านๆ ครั้ง อธิบดีกิเลสก็จะไม่ดับเพราะพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ยังไม่เกิดเป็นพลังฌานสติมโนมยิทธิ คืออานุภาพกำลังส่งไม่เพียงพอ

เปรียบเสมือนหนึ่งแสงของฟ้าแลบ ถึงมันจะแลบเป็นหมื่นครั้งแสนครั้ง พุ่งแสงของสายฟ้า ส่องแสงประกายแลบแสงมาถูกคนถูกสัตว์นานาชนิด

ถูกวัตถุนานาชนิดทั่วโลกก็ตาม แสงของฟ้าแลบก็จะไม่เป็นอันตรายกับคนกับสัตว์ หรือวัตถุใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าแสงฟ้าแลบมันเข้าตา อาจทำให้ตามัวไปชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ทีนี้ต่อเมื่ออานุภาพพลังของสายฟ้าผ่าคืออสุนีบาตฟาดเปรี้ยงลงมาถูกคนอย่างแม่นยำจริงๆ เมื่อใด ขณะนั้นตัวคนและพลังของสายฟ้าก็จะดับตายลงทั้งสองฝ่าย อยู่ในวิถีขณะเดียวกันนั่นเอง

ฉันใดก็ฉันนั้น ต่อเมื่ออานุภาพพลังของสตินทรีย์ฌานปรมาณูสายฟ้าผ่าได้ผนึกรวมพลังปรมาณูอันมหาศาล ให้เป็นพลังปรมาณูที่แก่กล้าสุดขีด จึงได้กลายเป็นพลังฌานมโนมยิทธิ

ตอนนั้นพระนันทะเผลอแพล็บเดียว สังขาร คือความคิดของพระนันทะก็คิดปรุงแต่งกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนที่กรุงกบิลพัสดุ์ ซึ่งอยู่ห่างกันตั้งหลายร้อยโยชน์ ตอนนั้นรูปภาพตัวตนของท่านก็กลับไปแสดงบทรัก จู๋ๆ จี๋ๆ ไปแสดงบทรักชมเชยความใคร่ใจสวาท ไปร่วมอภิรมย์ร่วมสังวาสกับเทพีเปลือยร่างนางกามเมียเก่าของท่านตามเดิม ความคิดคราวนี้ไม่เหมือนกับคราวก่อนๆ พระนันทะท่านคิดจนหายวับไปทั้งตัวเลย ร่างกายของท่านไม่ได้อยู่ที่ป่าช้านครสาวัตถีเสียแล้ว คล้ายๆ มันล่องหนหายไปทั้งตัวเลย

ตอนเช่นนี้แหละ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่าเกิดเป็นพลังมโนมยิทธิเหมือนถอดดาบออกจากฝัก บัดดลก็ได้สติ สติพลังมโนมยิทธิตัวนี้ไม่ใช่สติตัวระลึกได้อยู่ตรงดั้งจมูกหักเหมือนทุกครั้ง เรียกว่าเป็นภาพสะท้อน เป็นทศนิยม เป็นอภิญญาของพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ที่หลุดหายออกจากหทัยประสาทล่องหนไปเลย เรียกว่าได้อภิญญาพลังฌานสติปรมาณูอยู่กลางเวหาเลยทีเดียว

ไม่ถึงเสี้ยววินาที ฝ่ายอภิญญาพลังฌานปัญญาพลังปรมาณูอันแก่กล้าสุดขีดของพระนันทะ ก็แผลงศรอภิญญาฤทธิ์ นั่นคืออภิญญาพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าอันคมกล้าสุดขีด ดุจลูกธนูอาญาสิทธิ์หลุดออกจากแหล่งไม่มีระหว่างคั่น พุ่งเข้าถล่มทลายบัลลังก์พญามารทันที คือพุ่งอภิญญา

มโนมยิทธิสตินทรีย์ฌานสายฟ้าผ่าอันคมกล้าสุดขีด ไปถูกหัวขุนพลของกิเลส คือถูกตัวอธิบดีอารมณ์ธิดากามนางเปลือย มันหลีกไม่ทัน

ณ บัดดลนั้นเองทั้งฝ่ายสังขารการปรุงใจให้คิดทั้งตัวอธิบดีอารมณ์ด้วย ทั้งฝ่ายพลังฌานสติปรมาณูด้วย ก็พินาศขาดกระเด็นไปทั้งสองฝ่าย คือดับพร้อม ๆ กันอยู่ในวิถีบัดดลนั้นเอง

นี่แหละคือความลี้ลับ อันวิเศษมหัศจรรย์ของการตัดภพตัดชาติ ของการเวียนว่ายตายเกิดอย่างเฉียบขาด จึงจะสัมฤทธิ์ผลบันดลเป็นอานุภาพ ได้บรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ เป็นฌานที่ ๙

นี่แหละคือ การขาดสันตติของการปรุงใจให้คิด และขาดสันตติฝ่ายสติปัญญาฝ่ายโลกีย์ คือการขาดสันตติของสติปัญญาในมรรคแปดลงพร้อม ๆ กัน

นี่แหละคือการดับอัตตาตัวตนของกองนามรูป ตัดกระแสของวง 'ปฏิจฺจสมุปบาท' ที่มันหมุนพาใจให้เป็นทุกข์ใหญ่ไฟกิเลสอยู่ในทวารตาในตรงดั้งจมูกหักนั่นเอง ก็ความคิดปรุงแต่งนี่แหละมันเป็นตัวอัตตาตัวตนของกิเลสอวิชชา ตัวมหึมาอันยิ่งใหญ่ไพศาล โลกทั้งแสนโกฏิจักรวาลนี้ก็ยังไม่ยิ่งใหญ่มหึมาเท่าอัตตาตัวตนของความคิดปรุงใจ เมื่อพระนันทะดับความคิดปรุงใจลงได้แล้ว ท่านก็ได้บรรลุถึง "อนัตตาธาตุ" โดยสภาวะตอนนั้นเอง

แต่มีข้อจำกัดตายตัวอย่างเด็ดขาดอยู่ว่า ต้องให้ขาดสันตติดับลงด้วยอาการเพ่งพลังฌานสติปรมาณูอันคมกล้า ประดุจดังสายฟ้าฝ่าอย่างเฉียบขาดเท่านั้นเอง จะดับด้วยอาการสะลึมสะลือ หรือดับนอกประสาทตาในก็ไม่ได้เป็นอันขาด หรือจะดับแบบจิตตกภวังค์ก็ไม่ได้เป็นอันขาด หรือจะดับด้วยวิธีอื่น ๆ คือ<u>วิธีเป็นสองไม่มีเป็นอันขาด</u>

ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เขาจารึกตบตาชาวพุทธไว้ว่า การบรรลุเป็นพระอรหันต์นั้นมี ๔ ประเภท คือ สุกขวิปัสสโก ผู้บรรลุด้วยการเจริญวิปัสสนา

อย่างแห้งแล้ง, เตวิชโช ผู้ได้วิชชาสาม, ฉพภิญโญ ผู้ได้อภิญญาหก และ ปฏิสัมภิทัปปัตโต ผู้ถึงปฏิสัมภิทาญาณ การแบ่งชั้นวรรณะของพระอรหันต์เป็นหลายประเภทเช่นนี้ อีตาเถรพระพุทธโฆษาบอด แกเรียบเรียงเอาแบบตามใจกิเลสของตัวเอง เพื่อให้เข้ากับวิปัสสนาญาณ ๑๖ เอ๊าะ ๆ ที่แกแต่งปลอมขึ้นเท่านั้น

ในโลกครั้งพุทธกาลและปัจจุบันนี้ ไม่มีหรอกที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ ด้วยการทำแต่วิปัสสนาอย่างเดียว คือเมื่อผ่านวิปัสสนาไปแล้ว ต้องมาเพ่งพลังฌานสมาบัติอย่างอุกฤษฏ์ ตั้งแต่ปฐมฌาน จนถึงสัญญาเวทยิตนิโรธฌานสมาบัติที่ ๙ จึงจะได้เป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลส ส่วนการบำเพ็ญวิปัสสนาล้วน ๆ นั้น อย่าฝันลม ๆ แล้ง ๆ เลยที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลส

ส่วนเตวิชโช และปฏิสัมภิทัปปัตโตนั้น เป็นอภิญญาของพระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ เพราะเป็นอภิญญาปรีชาญาณอันวิเศษที่เกิดจากองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัตินั้นเอง

มีโลกไหนที่พระอรหันต์ที่ไม่ได้เตวิชโช และปฏิสัมภิทาญาณ

แต่อีตาเถรพระพุทธโฆษาบอดแกไม่ได้เป็นพระอรหันต์แกก็เลยไม่รู้ ก็ดูแกอธิบายปฏิสัมภิทาญาณทั้งสี่อยู่ในวิสุทธิมรรคนั้น มันเป็นเพียงจินตามยปัญญา เดาสุ่มสี่สุ่มห้าแบบคนวิปลาสเท่านั้นเอง และมันก็เป็นปฏิสัมภิทาญาณของเด็กนักเรียน ป.ขี้ไก่เท่านั้นเอง แกไม่มีปรีชาญาณอันสุขุมคัมภีรภาพ เข้าไปหยั่งรู้ว่าปฏิสัมภิทาญาณทั้งสี่ตอนนั้นเป็นชื่อของอริยสัจสี่โดยตรงทีเดียว แกจึงได้โยนปฏิสัมภิทาปรัชญาอัปรีย์ขี้หมาแห้งโยนความหายนะมาให้ภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกาชาวไทยประพฤติปฏิบัติตามให้หลงทิศหลงทางหลงฟ้าหลงดิน และเอาปฏิสัมภิทาปรัชญาขี้หมาแห้งมาถกเถียงกันจนป่นปี้ยี่ยำจนถึงบัดนี้

ผู้บรรลุเป็นอรหันต์นั้น บางองค์แตกฉานพิสดารในปฏิสัมภิทาญาณ หรือสังเขปยิ่งหย่อนกว่ากันเท่านั้น ยกตัวอย่าง เช่น พระสารีบุตร ท่านแตกฉานในปฏิสัมภิทาญาณมากจึงได้เป็นผู้รองของพระศาสดา แต่พระอรหันต์ต้องได้ปฏิสัมภิทาญาณทุกๆ พระองค์

ถ้าใครอยากจะรู้ ปฏิสัมภิทาญาณของพระอรหันต์โดยตรงก็หาฟังเอาจากม้วนเทปของหลวงพ่อสาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล หรือจะไปถามเป็นการส่วนตัวก็ได้ สาวกโลกอุดรยินดีให้คำตอบอย่างกระจ่างแจ้งจนหายความสงสัยทุกประการ

ทีนี้เมื่อพระนันทะ ดับอัตตาตัวตนของสมุทัยใจกิเลสลงได้แล้ว ท่านก็ทรงสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ ไว้ได้นานๆ อย่างน้อยๆ ก็ ๒ หรือ ๓ ชั่วโมงขึ้นไป จึงสัมฤทธิ์ผลมีอานุภาพกลายเป็นพลังปรมาณูที่รวมตัวกันเข้าอย่างมหาศาล คือกักเก็บหรือล็อกพลังปรมาณูเอาไว้ที่ประสาทตาในไม่ให้พลังปรมาณูกระจายสลายทิ้งไปเหมือนก่อน จึงสัมฤทธิ์มีพลังอานุภาพเข้าไปแผดเผาตัวสมุทัยกามราคะอนุสัยให้พินาศขาดกระเด็น นี่แหละคือสภาวะที่ดับตัวอัตตา ดับตัวสัญญา และเวทนาทางหทัยทวารตาในที่แท้จริง

ตอนพระนันทะทรงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ทรงอานุภาพของพลังฌานปรมาณู อันมีพลังมหาศาลเปล่งรัศมีอย่างเต็มที่ แทบจะทำให้หัวสมองของท่านแตกระเบิดออกมาเป็นผุยผง อยู่ตั้งสองหรือสามชั่วโมงนั่นแหละ คือไม่มีการจุติและอุบัติไม่มีการมาการไป ไม่มีการเข้าการออกของความคิด ไม่มีนิมิตไม่มีเครื่องหมายของสุข ของทุกข์ใดๆ ทั้งสิ้น สภาวะอันไม่มีสภาวะเช่นนี้แหละ พระนันทะจึงได้บรรลุถึงแล้วซึ่งพระอรหัตมรรค

ทีนี้เมื่อพระนันทะ ท่านทรงอานุภาพของสภาวะขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติไว้ได้นานๆ จนเต็มอานุภาพของพลังฌานปรมาณูอันมหาศาล เมื่อสภาวะของผลนิโรธสมาบัติ เริ่มจะคลายออกหน่อยหนึ่งแล้วคืออยู่ในปลายห้วงขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธนั้นเอง

พระนันทะจึงบังเกิดมีปรีชาญาณ อันสุขุมคัมภีรภาพหยั่งเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอด ในกิจ ๔ ญาณ ๓ โดยสภาวะที่หทัยทวารตาในของท่านให้เป็นปริวัฏฏ์ ๓ มีอาการ ๑๒ โดยไม่ผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น และหยั่งเข้าไปรู้ ‘ปฏิจฺจสมุปบาท’ ทั้งฝ่ายอนุโลมและฝ่ายปฏิโลม คือ การเดินหน้าและถอยหลัง โดยสภาวะตามเป็นจริง ที่อยู่ในหทัยทวารตาในของท่าน โดยไม่ผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น คือมีปรีชาอภิญญาญาณ หยั่งรู้ความหมาย โดยสภาวะตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพ ชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส ตัดกระแสทุกข์ กระแสกิเลส ให้เป็น ‘สมุจเฉทปหาน’ ได้โดยเด็ดขาด

พระนันทะจึงได้บรรลุพระอรหัตผล จบกิจพรหมจรรย์เพียงแค่นี้ กิจที่จะกลับไปขวนขวายตามมรรค ๘ อีกมิได้มี นี่แหละคือการเกิดปรีชาอภิญญาญาณเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอด

ถึงสภาวะอนัตตาธาตุที่แท้จริงถึงอัพยากฤตลงตรงนั้น
ถึงสุญญตวิโมกข์ว่างเปล่าจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์
ถึงอนิมิตตวิโมกข์ขาดนิมิต ขาดเครื่องหมายของความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์
ถึงอัปปณิหิตวิโมกข์ ขาดที่ตั้งของความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์
นิพพานัง ปรมัง สุญญัง
นิพพานสูญจากความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์กิเลส
ข้อนี้หมายเอาอนุปาทิเสสนิพพาน

ทีนี้สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล จะเปรียบเทียบให้ฟัง เมื่อเปรียบเทียบแล้วตอนเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ต่อสู้กับอธิบดีอารมณ์ของกิเลส หรือต่อสู้กับกิเลสของกองนามรูป อยู่ในหทัยทวารตาในอยู่ในฌานที่ ๘ คือเนวสัญญานาสัญญายตนะฌานนั้น เปรียบเทียบแล้วก็มีค่าเท่ากัน หรือเหมือนกัน

กับสังขารุเปกขาญาณ ข้อที่ ๘ อยู่ในวิปัสสนาญาณ ๙ นั่นเอง หรือเทียบเท่ากับปฏิปทาญาณทัสสนะวิสุทธิ ของพระปุณณมันตานีบุตรข้อที่ ๖ อยู่ในวิสุทธิ ๗ นั่นเอง หรือเทียบเท่ากับมหาปุริสวิตก ๘ ประการ ของพระอนุรุทธะ ในข้อที่ ๗ คือธรรมนี้เป็นของผู้มีปัญญาดี ไม่ใช่ของผู้มีปัญญาทราม ส่วนมหาปุริสวิตก ข้อที่ ๘ นั้น ก็คือ องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัตินั่นเอง

แต่บทพระอมตธรรมแต่ละหมวด ทั้ง ๓ หมวดที่บอกมาพอย่อๆ นี้ จะไปเอามาอธิบายให้สับสนปนเปกันไม่ได้เป็นอันขาด เพราะพระอมตธรรมแต่ละหมวดก็มีความหมายอันลึกซึ้งอย่างเฉียบขาด มีความหมายเป็นข้อวัตรที่ดิ่งตรงเข้าสู่อริยสัจ ๔ ทุกๆ หมวดอยู่แล้ว จะไปเอามาอธิบายให้คลุมเครือเฝือฟั่น แบบปั้นน้ำให้เป็นตัว แบบพวกบ้าญาณ ๑๖ ของปลอมเอ๊าะๆ ที่เป็นเนื้องอกเกิดแทรกซ้อนขึ้นมาในพระพุทธศาสนาไม่ได้เป็นอันขาด

สรุปการเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ในอนุปุพพวิหาร ๙ หรือเพ่งฌาน ๙ นี้ บางทีท่านมหาเปรียญ ๙ บางองค์ หรือเกจิหัวหมอบางองค์อาจมีความเข้าใจผิดคิดวิปลาสคลาดเคลื่อน เข้าใจเอาเองว่า ไม่ถูกต้องกับมหาสติปัฏฐานสูตรก็มี

เปรียบเทียบมหาสติปัฏฐานสูตร

สาวกโลกอุดรจะสรุปให้ฟังพอย่อๆ ดังนี้ คือตัวหทัยประสาทที่อยู่ตรงดั้งจมูกหักนั้น ก็เป็นธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม ก็เป็น***กายานุปัสสนา***

ขณะพระนันทะเพ่งสติของท่าน ให้เป็นพลังฌานปรมาณูสายฟ้าผ่าต่อสู้กับอธิบดีอารมณ์อยู่นั้น เป็นสุขหรือเป็นทุกข์หรือเป็นอุเบกขา ก็เป็น***เวทนานุปัสสนา***

ขณะพระนันทะเพ่งพลังฌานสติปรมาณูไปเห็นอธิบดีอารมณ์กิเลสของธิดามารนางกามเปลือยร่างแก้ผ้าผ่อนนุ่งลมห่มฟ้าให้เห็นอย่างเด่นชัดอยู่นั้น ถ้ามีจิตราคะ มีโทสะ มีโมหะ จิตหดหู่ จิตฟุ้งซ่านรำคาญใจเป็นต้น ก็เป็น***จิตตานุปัสสนา***

ขณะนั้นพระนันทะ เพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า ไปถูกตัวโอปปาติกะธิดามารนางเปลือย ตัวธิดามารนางกามก็เป็น***ธัมมานุปัสสนา*** และสังขารการปรุงใจให้คิดอยู่ในขันธ์ ๕ นั้น ก็เป็น***ธัมมานุปัสสนา*** และอุเบกขาสัมโพชฌงค์องค์พร้อมที่จะตรัสรู้ก็เป็น***ธัมมานุปัสสนา*** และพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าของสัมโพชฌงค์อันคมกล้า ประดุจดังสายฟ้าผ่าที่เกิดเป็นปรมาณูมโนมยิทธิ ดุจธนูอาญาสิทธิ์ที่หลุดออกจากแหล่ง พุ่งเข้าไปตัดกระแสทุกข์กระแสกิเลสให้เป็นสมุจเฉทปหาน ให้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ได้นั้นที่เล่ามาพอย่อๆ นี้ ก็เป็น***ธัมมานุปัสสนา*** อย่างไม่ต้องสงสัยเลย

แต่มีข้อจำกัดพิเศษ ชนิดตายตัว อย่างมีกฎมีเกณฑ์ มีแบบมีแผน มีวิธีเผด็จศึกอย่างเฉียบขาดอยู่ว่า ต้องเพียรเพ่งมหาสติปัฏฐานสูตรทั้ง

๔ ตอนนั้น ให้รวมลงเป็นจุดเดียวกัน เหมือนจุดปลายเข็ม อยู่ประสาทตาในอยู่ตรงดั้งจมูกหักแห่งเดียวเท่านั้น เมื่ออินทรีย์ของพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าคมกล้าสุดขีดแล้ว จะไปเพียรเพ่งส่วนอื่นที่นอกเหนือจากประสาทตาใน ให้เป็นมหาสติปัฏฐานสูตรไม่ได้เป็นอันขาด หรือจะเอามหาสติปัฏฐานสูตรไปอธิบายทางอายตนะภายนอกคือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะอายตนะภายนอกไม่ใช่จุดที่จะทำให้เข้าเผด็จศึกตรัสรู้ เป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นอาสวะกิเลส ให้เป็นสมุจเฉทปหานได้แต่ประการใดเลย

เพราะอายตนะภายนอก คือ ตา หู จมูก ลิ้น กายนั้น เขาเป็นแต่เพียงเครื่องรองรับอารมณ์ เขาเป็นแต่เพียงสายใยสายสะพาน ทอดผ่านอารมณ์เข้ามาถึงทวารตาใน อยู่ตรงดั้งจมูกหักอย่างรวดเร็ว ชนิดนับหนึ่งไม่ถึงสอง และไม่มีการส่งอารมณ์ ไปทางก้อนหัวใจด้านซ้ายใดๆ และไม่มีการหยุดรอพักหรือทดอารมณ์ หรือชะงักอารมณ์ให้มารอหยุดพัก อยู่ที่ก้อนหัวใจด้านซ้ายใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีการสัมผัสอารมณ์ ให้เกิดเป็นมโนสัมผัสอยู่ตรงกลางหน้าอกใดๆ ทั้งสิ้น

ส่วนวิถีส่ง หรือความคิดวิ่งกลับไปกลับมา หรือคิดกลับไปกลับมา หรือย้อนไปกลับมาของความคิดปรุงแต่ง เมื่อได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือเจ็บปวดป่วยไข้ทางร่างกายนั้น หรือเมื่อได้สัมผัสทำให้เกิดความกระเสียวกระสัน ก็ขอให้ฟังเอาจากเทปม้วนอื่นๆ และมหาสติปัฏฐานสูตรทั้ง ๔ ตอนนั้น เมื่ออินทรีย์ของพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่า แก่กล้าสุดขีดแล้ว ก็ให้ตัดมหาสติปัฏฐานสูตร ๓ ตอนแรกทิ้งไปเลย แล้วมาเพียรเพ่งพลังฌานสติปรมาณูสายฟ้าผ่าอันคมกล้า มาเพียรเพ่งจดจ่อต่อสู้อยู่ในบทธัมมานุปัสสนาเท่านั้น นี่แหละ คือการเผด็จศึกของกองทัพอัตตาตัวตน ของกองทัพกิเลสอวิชชาอันเฉียบขาด

สรุปมหาสติปัฏฐานสูตร ก็คือ รถ ๔ ผลัด หรือรถ ๔ ต่อ นั่นเอง

ธรรมรถผลัดที่ ๑ คือ กายานุปัสสนา

ธรรมรถผลัดที่ ๒ คือ เวทนานุปัสสนา

ธรรมรถผลัดที่ ๓ คือ จิตตานุปัสสนา

ธรรมรถผลัดที่ ๔ คือ ธัมมานุปัสสนา

เมื่อลงจากรถ ธัมมานุปัสสนา คือดับกองนามรูปกิเลสอยู่ทวารตาในให้เป็นสมุจเฉทปหานได้แล้ว จึงจะถึงจุดหมายปลายทาง คือถึงพระอมตธรรมมหานิพพานเมื่อนั้น

แต่ในพระไตรปิฎก อีตาเถรพระพุทธโฆษาจารย์แกอธิบาย 'มหาสติปัฏฐานสูตร' ให้รวมลงเป็นหนึ่ง อยู่ที่กองลมอานาปานสติอยู่ที่ปลายจมูกแห่งเดียว ก็ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ไปเลย นี่แหละเขาเรียกว่า พระอรบอดที่แท้จริง และพระปรมาจารย์องค์หนึ่งก็ได้ตรัสสอนสาวกของท่านว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ด้วยอานาปานสติเหมือนกัน แสดงว่าสายพุทโธ ก็หลงตายยอมตายอยู่กับคำสอนของพระพุทธโฆษาบอดเหมือนกัน แหม..มีแต่พวกบอดด้วยกันทั้งนั้น คือจำพวกบอดๆ นี้ เขาไม่รู้หรอกว่า พระพุทธเจ้าตรัสสอนอานาปานสติพรรษาที่เท่าไรของพระองค์

สาวกโลกอุดร มีหลักฐานดังต่อไปนี้ คือ พระเจ้าสุทโธทนะพระราชบิดาของพระองค์ ได้ส่งอำมาตย์ไปทูลเชิญพระพุทธองค์ให้เสด็จกลับไปกรุงกบิลพัสดุ์ ถ้าอำมาตย์ไปกรุงราชคฤห์ ๑ ปีต่อครั้ง ก็รวม ๑๐ ปี ถ้าไปปีละ ๒ ครั้ง ก็รวมเป็น ๕ ปี ถ้าไปปีละ ๓ หรือ ๔ ครั้ง คงเป็นไปไม่ได้ เพราะการเดินทางจากกรุงกบิลพัสดุ์ถึงนครราชคฤห์ ไปกลับต้องใช้เวลา ๑๒๐ วัน และยังมีช่วงพระเจ้าสุทโธทนะรอฟังข่าวอีก เมื่อไม่เห็นพระพุทธองค์เสด็จกลับจึงส่งอำมาตย์ไปอีก รวมแล้วก็คงเป็น ๕ ปี หรือ ๑๐ ปี นั่นแหละเป็นอันว่าอำมาตย์ไปทูลเชิญพระพุทธองค์ ถึง ๕ ปี หรือ ๑๐ ปี พระองค์จึงได้เสด็จกลับกรุงกบิลพัสดุ์ กว่าพระอานนท์จะได้บวช ก็ต้องหลัง ๑๐ ปีนี้ ผ่านไปแล้ว และพระอานนท์

นี่แหละ เป็นผู้กราบทูลให้พระศาสดา หากรรมฐานอย่างอื่น มาตรัสสอนแทน กรรมฐานอาการ ๓๒ และแทนอสุภกรรมฐาน ๑๐

มีเรื่องอยู่ตอนหนึ่งว่า สมัยนั้นพระศาสดาประทับอยู่ ณ กูฏาคารศาลา ในป่ามหาวัน ใกล้เมืองเวสาลี พระองค์ทรงแสดงอาการ ๓๒ ให้เห็นว่าเป็นของไม่งาม และแสดงอสุภะ ๑๐ โปรดภิกษุทั้งหลาย แล้วตรัสว่า เราตถาคตปรารถนาจะหลีกเร้นอยู่แต่ผู้เดียวสักกึ่งเดือน ใครๆ อย่าเข้าไปหาเรานอกจากภิกษุรูปหนึ่งซึ่งจะนำบิณฑบาตเข้าไปให้ ภิกษุทั้งหลายรับพุทธพจน์แล้วก็พากันเร่งทำความเพียรกำหนดดูอาการ ๓๒ และเพ่งดูซากศพตามป่าช้า ให้เป็นอสุภกรรมฐาน จึงอึดอัดระอาเกลียดหน่ายในร่างกายตนเองอย่างสุดขีด เหมือนผูกซากศพ หรือซากหมาเน่าติดคอตัวเองไว้ ฉะนั้น จึงพากันไปโดดเหวตายก็มี บางองค์ก็ปลงชีวิตของตนด้วยคมดาบก็มี วานกันและกันให้ฆ่าซึ่งกันและกันก็มี ต่อมาก็ไปจ้างตาเถร ที่ชื่อว่ามิคคัณฑิกะให้ฆ่าตนเอง วันละ ๑ รูปบ้าง ๒ รูปบ้าง ๓ รูปบ้าง จนถึง ๑๐ รูปบ้าง ๒๐ รูปบ้าง ๓๐ รูปบ้าง จนถึง ๔๐ รูปบ้าง ๕๐ รูปบ้าง ๖๐ รูปบ้าง ครั้นครบกึ่งเดือนแล้ว พระองค์เสด็จออกจากป่าแล้ว เห็นภิกษุมีน้อยบางตาไป จึงตรัสถามพระอานนท์ พระอานนท์ก็ทูลเล่าความจริงให้พระองค์ทรงทราบ

ก็พระอานนท์นั้นแหละ เป็นผู้กราบทูลให้พระองค์ทรงตรัสสอนกรรมฐานอย่างอื่น แทนกรรมฐานอาการ ๓๒ และแทนอสุภะ ๑๐ ด้วย เพื่อความอยู่ผาสุกแก่ภิกษุทั้งหลาย พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสสอนอานาปานสติในปีนั้น แสดงว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนอานาปานสติ ประมาณพรรษาที่ ๑๒ ของพระองค์ เพราะยุคแรกๆ พระองค์ตรัสสอนอาการ ๓๒ และอสุภะ ๑๐ เป็นหลักเบื้องต้นเพื่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในร่างกายตนเองและของผู้อื่นเสียก่อน จึงมาเพียรเพ่งสติของตนให้เป็นพลังฌาน หลักประกันอันนี้ก็เป็นข้อตัดสินอย่างเฉียบขาดแล้วว่า

พระพุทธองค์ของเราได้ตรัสรู้ ด้วยวิธีการเพ่งสติของพระองค์ให้เป็นพลังฌานอันคมกล้า เข้าไปตัดกระแสของกองนามรูปกิเลสอยู่ในทวารตาในพระองค์จึงได้ตรัสรู้เป็นสัพพัญญู

ไม่ใช่พระองค์ตรัสรู้อยู่ที่ปลายจมูก อย่างพวกบ้าบอคอแตกเขาพูดกัน เพราะการกำหนดเห็นการสิ้นไปสลายไปของลมหายใจนั้น พระองค์หยั่งรู้ด้วยพระปรีชาญาณ มาแล้วตั้ง ๖ ปี ก็ไม่ได้ตรัสรู้ และการดับลมหายใจก็เหมือนกัน พระองค์กลั้นลมหายใจเข้าออกไว้ คือพระองค์ไม่หายใจอยู่ตั้งหกปีก็ไม่ได้ตรัสรู้ เพราะลมเขาไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ลม วิญญาณไม่ใช่ลม นามรูปอธิบดีเอกของกิเลส เขาไม่ใช่ลม ลมไม่ใช่นามรูปอธิบดีเอกของกิเลส พระองค์ไม่ได้ดับกองลม จึงได้ตรัสรู้ พระองค์ดับจิตดับวิญญาณคือ ดับกองนามรูปของกิเลสอยู่ทวารตาใน จึงได้ตรัสรู้ ขอให้ท่านผู้มีบารมีธรรมทั้งหลาย อย่าเพียงแต่ว่ามีหัวตั้งไว้บนบ่าเฉยๆ อย่าตายอยู่กับตำรา และอย่าตายอยู่กับบุคคลที่อธิบายผิดๆ ฝ่ายเดียว

สาวกโลกอุดรขอรับรองว่า ผู้ไม่มีบารมีนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไร เขาก็ไม่ยอมเชื่อหลวงปู่ ไม่ยอมจดจำไว้เป็นอันขาด เพราะมันผิดวิสัยของผู้ไม่มีบารมี ในเมืองไทยนี้ได้ผู้มีบารมีสัก ๑๐ คนก็ยังดี

ดังที่สาวกโลกอุดรบรรยายการบรรลุเป็นพระอรหันต์ของพระนันทะที่บรรยายผ่านมานี้ นี่แหละคือการบรรลุเป็นพระอรหันต์ของพระอริยบุคคลแต่ปางก่อน นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าอาจเป็นวิบากกรรมของผู้ที่เคยสร้างสมอบรมบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม วิถีจิตของพระนันทะ จึงได้ย้อนลงไปสุดโต่งทางกามสุขัลลิกานุโยค พัวพันอยู่ในกามราคะแทบใจจะขาดตายเสียก่อน เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นการสั่งลามวลหมู่โคตรปุถุชน หรือเป็นการสั่งลามวลหมู่กามโคตร เป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งมันมีแต่ทุกข์กับทุกข์เท่านั้น หรือเปรียบเสมือนหนึ่งเป็นการโก่งคันธนูหรือโก่งคันศรเพื่อเหนี่ยวเอาสายมาใส่ลูก เมื่อเหนี่ยวสายศรจนได้เต็มกำลังแล้ว จึงได้ปล่อย

ลูกศร คือบ่วงกามโลกีย์วิสัย พุ่งให้หลุดออกไปข้างหน้า อย่างสุดหล้าฟ้าเขียว อย่างไม่เหลียวหลังยั้งคิดอีกต่อไปเลยเป็นอันขาด

นี่แหละคืออริยะประวัติ อันลือลั่นรันทดสลดใจขององค์ชายนันทะแห่งศากยะราช ผู้ที่เคยปรารถนาไม่อยากมีคู่ครองมาแล้วถึง ๕๐๐ ชาติ ตอนที่ท่านบำเพ็ญเพียรเพ่งพลังฌานอยู่นั้น มาตรแม้นท่านจะถูกไฟประลัยกามเข้าเผาลน จนจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ด้วยบุญเดชบารมีธรรมที่ท่านเคยได้สร้างสมอบรมเอาไว้

ผลสุดท้ายท่านก็ทำลายล้างวัฏฏะ อันวกวนทนทุกข์ของกิเลส ให้เป็นสมุจเฉทปหานลงได้โดยเด็ดขาด ท่านจึงได้เสวยวิมุตติสุขเป็นเนื้อนาบุญในพุทธศาสนาไปตราบชั่วนิรันดร ท่านทั้งหลาย ทำไมพระพุทธองค์จึงได้ทำกับพระอนุชาถึงขนาดนั้น ขนาดพระอนุชาคือเจ้าชายนันทะ แต่งงานในวันนั้น พระพุทธองค์ก็ไม่ให้โอกาสให้ร่วมอภิรมย์อย่างสมใจเลย พระพุทธองค์ได้หยั่งรู้ด้วยญาณทิพย์ญาณแก้วของพระองค์แล้วว่า ในแวดวงของร่างกายอันกว้างศอก ยาววา หนาคืบของแต่ละคนนั้น มันไม่มีคนผู้เสวยสุขมันไม่มีคนผู้เสวยทุกข์อยู่ในนั้น มันเป็นเพียงการประชุมกันเข้าของธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศธาตุ วิญญาณธาตุประชุมกันเข้าเท่านั้น แต่สรรพสัตว์ผู้โง่เขลา ก็ยังมองเห็นเป็นคนเป็นสัตว์ เป็นตัวเป็นตนของเรา เป็นตัวเป็นตนของเขา ด้วยอำนาจของกิเลสมองเห็นเป็นหญิงเป็นชาย ด้วยอำนาจของกิเลส อวิชชาพามืดมนฝูงคนทั้งหลายจึงเวียนว่ายตายเกิดไปกับกองกิเลส ตัณหา ราคะ อย่างไม่มีภพมีชาติที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย

บันลือสีหนาทอธิบายวงปฏิจฺจสมุปบาท

อธิบายวงปฏิจฺจสมุปบาท ยอดพระธรรมกรรมฐาน
ด้วยสภาวะอารมณ์เดียวของพระนันทะ

ต่อแต่นี้ไปหลวงปู่สาวกโลกอุดรขอพนมมือสิบนิ้ว ขอบันลือสีหนาทยอดปฏิจฺจสมุปบาทธรรมกรรมฐาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นบทพระธรรมอันลึกซึ้งบทเดียวอยู่ในพระไตรปิฎก ซึ่งในยุคปัจจุบันนี้สรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จะรู้แจ้งแทงตลอดหรือจะอธิบาย 'ปฏิจฺจสมุปบาท' ยอดพระธรรมกรรมฐาน ให้รู้ยิ่งเห็นจริงให้ถูกต้องนั้น เป็นฐานะที่ใครๆ ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้จะรู้ไม่ได้เลยแม้แต่รูปเดียวนามเดียว ทั้งฝ่ายพระภิกษุสามเณรและฝ่ายอุบาสก อุบาสิกาด้วย

ฉะนั้น เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ชาวพุทธของเรา และเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาขององค์เอกสัพพัญญูสัมมาสัมโพธิญาณ ให้กลับคืนมาเป็นศาสนา มรรค ผล นิพพาน อีกครั้งหนึ่ง

คำว่า **'บันลือสีหนาท'** นั้นไม่ใช่คำศัพท์ธรรมดา **เป็นศัพท์ของพระอริยบุคคลผู้ผ่านการบรรลุถึง 'องค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ'** มาแล้วโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น ส่วนผู้อื่นนั้นหลวงปู่สาวกโลกอุดร ก็มิได้จ้วงจาบเขาแต่ประการใด ก็ขอให้คิดตามดูว่าเขาเหล่านั้นจะถูกต้องสักแค่ไหน ภูมิจิต ภูมิใจ หรือ ภูมิธรรม ของตนหรือของเขาจะแค่ไหน

ทีนี้จะขออธิบาย จับเอาหัวข้อเฉพาะตอนพระนันทะท่านยังไม่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์นะ คือเอาตอนที่ท่านกำลังคิดสวิงสวายถึงเมียจวนเจียนลมจะจับรอมร่ออยู่นั้น ขอให้เข้าใจ เพราะบางคนอ่านแล้วฟังแล้วก็ไม่เข้าใจว่า

พระอรหันต์ทำไมเสพกามทางความคิดอะไรเหล่านี้ ตอนที่จะอธิบายนี้ พระนันทะยังไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลย

อันนี้เป็นยอดพระธรรมสูงสุดมากเลยทีเดียว ที่หลวงปู่จะบรรยายต่อไปนี้ เป็นบทที่ทุกคนจะนำไปประพฤติปฏิบัติได้

เริ่มต้นเลยทีเดียว เอาพระนันทะเป็นพระเอกในท้องเรื่องเป็นพระเอกในด้านกิเลส เอานางสาวชนบทกัลยาณี เป็นนางเอกในท้องเรื่องก็เป็นนางเอกกิเลสเหมือนกัน

ตามปกติธรรมดาของธาตุของขันธ์ของพระนันทะนั้น แต่ก่อนก็ไม่เป็นทุกข์ใหญ่ไฟมหันต์ถึงปานนั้น เมื่อถึงระยะที่ท่านบวชเข้ามาแล้ว โดยพระบรมศาสดาของเราจับท่านมาบวช ในวันนั้น ความคิดต่างๆ นานา ของท่านก็หวนกลับไปที่กรุงกบิลพัสดุ์บ้านเกิดเมืองนอนอยู่มิได้ขาดรอมร่อแทบจะเป็นบ้าตายถึงขนาดนั้น วิบากกรรมก่อนที่จะได้เป็นพระอริยบุคคลนั้นไม่ใช่ของธรรมดาเสียแล้ว

ทีนี้จะเข้าหัวข้อเสียเลย เริ่มต้นตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพ ชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสะ ทั้งหมดนั้นหลวงปู่ให้เป็น ๑๐ ตอน ตอนที่ ๑๑ นั้น คือเป็นตอนชาติ จึงจะอธิบายต่อไปเพื่อไม่ให้เข้าใจไขว้เขว ก็ขอบอกเสียก่อนว่าเป็นหมวดของธาตุ ๑๘ แต่จะเอาหมวดเดียวคือหมวดในมโนทวาร ใน**มโนทวาร**นี้ เมื่อ**หทัยประสาท** ตรงดั้งจมูกหักนั้นน่ะ หมายถึง **มนะ** หรือ**ใจ**ก็ได้ ทีนี้เมื่อหทัยประสาทนั้นมีอารมณ์เข้าปรุงแต่ง จึงเกิดรู้ทางมโนทวาร เรียกว่าของ ๓ อย่างบวกกันเข้าจึงเป็น**ผัสสะ**

เมื่อวิญญาณของพระนันทะนั้นโง่ หมายถึงมี**อวิชชา** อวิชชาตัวนี้แปลออกมาแล้วได้หลายลักษณะเช่น อวิชชาความไม่รู้จริง คือไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้สมุทัย ไม่รู้นิโรธ ไม่รู้มรรค ไม่รู้อดีต ไม่รู้อนาคต ไม่รู้ปัจจุบัน และไม่รู้ปฏิจจสมุปบาทด้วย

ความหมายของ**สังขารขันธ์** นั้นก็มีหลายอย่าง แต่เมื่อรวบยอดออกมาแล้ว ก็มีอยู่ ๓ อย่าง **คือ สังขาร แปลว่า ความคิด ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิดไปถึงอารมณ์ สำหรับวิญญาณ นั้นเป็น ธาตุรู้ในมโนทวาร**

เมื่อวิญญาณของพระนันทะนั้นโง่ วิญญาณโง่ มันจึงเป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณคิด คือว่าพูดไม่ให้ออกพ้นจากตัววิญญาณ แต่ก่อนหลวงปู่ก็ว่าเพราะมี**อวิชชา**เป็นปัจจัยจึงทำให้เกิดสังขาร เพราะสังขารเกิดขึ้นจึงทำให้เกิดมี**วิญญาณ** ก็เกรงว่าผู้ปฏิบัติจะหลงทิศหลงทาง จึงขึ้นต้นที่ตัว**วิญญาณ** เมื่อวิญญาณโง่ วิญญาณเขลา จึงเป็นปัจจัยให้เกิด**วิญญาณคิด** คือคิดด้วยความจงใจ...ความดำริ...ความครุ่นคิด เมื่อประกอบกันเข้ามาแล้ว มันจึงมาปลุกตัว**วิญญาณธาตุรู้**ให้คิด เมื่อมันบวกกันเข้าเรื่อยทีนี้ **อวิชชา**บวกสังขารมาบวกเข้ากับ**วิญญาณ** มันเป็น ๓ ตัวเข้ามาแล้ว มันบวกกันเข้ามาเรื่อยทีนี้มันมาปลุกวิญญาณ ให้วิญญาณตั้งมั่น เมื่อมี**สังขารขันธ์**นั้นผลุดความดำริ..ความจงใจ...ความครุ่นคิด คิดไปถึงอารมณ์ วิญญาณจึงตั้งมั่นทีนี้คิดไปทางไหน คือว่า คิดไปถึงเมียเก่าของท่าน นางสาวชนบทกัลยาณีที่อยู่กรุงกบิลพัสดุ์โน้น การคิดวิธีนี้จะเรียกว่า **โอปปาติกะที่ผลุดเกิดขึ้นในมโนทวาร**ก็ได้ เปรียบเทียบแล้วหมายความว่า ในความคิดของท่านนั้นมีรูปร่างตัวตนของพระนันทะ และมีรูปร่างตัวตนของนางสาวชนบทกัลยาณีมันก็อยู่ติดกัน มานั่งคุยกันอยู่นั่นแหละ หมายความว่า เมื่อคิดปุ๊บไปมันก็ปรุงแต่งเป็นตัวของท่านด้วย เป็นตัวของนางสาวชนบทกัลยาณีด้วย ไม่ใช่เป็นเฉพาะตัวของนางสาวชนบทกัลยาณี

ทีนี้จะสมมุติให้ว่า ตัววิญญาณนั้น เรียกว่าเป็น **นาม** ตัวรูปนางสาวชนบทกัลยาณี ตัวธรรมารมณ์ หรือ ธรรมธาตุ หรือ ธรรมายตนะ นั้น สมมุติให้เป็น **รูป** รูปของอะไร รูปของพิภพกิเลสอันมืดดำล้ำลึก อยู่ที่ใต้ห้วงสำนึกของพระนันทะ ตอนที่ท่านยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์นั้นเอง คือมันมองเห็นอะไร

คิดเห็นอะไรๆ เป็นอัตตาตัวตนทั้งนั้นเลย ไม่ว่าจะเป็นการคิดของปุถุชนหรือของใครๆ ก็ตาม

ขอกล่าวเฉพาะพระนันทะ คิดปุ๊บไป รูปของพระนันทะรูปร่างเป็นภาพสะท้อนออกไปนั้น ก็เรียกว่า เป็นตัวท่านไปเลย แล้วก็ไปคุยกับรูปนางสาวชนบทกัลยาณี ตอนเช่นนี้แหละท่านเรียกว่า **นามรูป** รูปร่างของพระนันทะ เกิดไปชอบกับรูปร่างของนางสาวชนบทกัลยาณี อยู่ในแนวของความคิด มันผูกพันกันอยู่ตรงนั้น นี่ก็ขอให้เข้าใจ มันลึกซึ้งมาก เรียกว่าอยู่ที่จิตที่ใจ แต่ก่อนไม่สามารถจะอธิบายได้ ต่อเมื่อหลวงปู่ผ่านพ้นการปฏิบัติมาแล้วจึงอธิบายได้

นี่แหละท่านเรียกว่า เมื่อมีวิญญาณตั้งมั่นนั้น จึงเป็นปัจจัยให้เกิด **นามรูป** แท้ที่จริง จะเรียกสั้นๆ ก็เรียกว่า **ธรรมธาตุ** หรือ **ธรรมายตนะ** หรือ เรียกว่า **อารมณ์** เฉยๆ ก็ได้ **ธรรมารมณ์**ก็ได้ อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ นี่แหละรูปนางสาวชนบทกัลยาณีนั้น จึงเป็นรูปร่างอัตตาตัวตนของพิภพกิเลสอันมืดดำล้ำลึกของพิภพอวิชชา ความโง่เขลา ความไม่รู้จริง อันนี้คงเข้าใจ

เมื่อมี **นามรูป** เป็นปัจจัยแล้วจึงทำให้เกิด **สฬายตนะ** ทีนี้**หทัยประสาท**ส่วนที่อยู่ในดั้งจมูกหักเข้าไปนี้ จึงทำงานหนักเรียกว่าหมุนติ้วเลยทีเดียวว่างั้นเถอะ สรีระยนต์ตรงที่มันผลิตให้เป็นความคิดเป็นจิตเป็นใจนั้น คิดจนกระทั่งบางคนนั้นคิดมากเกินไป จนกระทั่งต้องไปเข้าโรงพยาบาลโรคประสาทศรีมหาโพธิ์ โรงพยาบาลโรคจิต เลือดคั่งในสมอง ต้องผ่าตัดตรงสมองก็มี นี่แหละคิดมากถึงขนาดนั้น ตามการเป็นไปของวงศ์ปฏิจจสมุปบาท

ขอย้ำเข้าไปอีกว่า เมื่อมี **นามรูป** เป็นปัจจัยจึงทำให้เกิด**สฬายตนะ** หมายความว่า อายตนะส่วนที่หก คือ **มโนทวาร** นี้ ทำงานหนักมันหมุนกงจักรที่ว่าสรีระจักร มันหมุนติ้วอย่างไม่ได้พักผ่อนเลย ถึงขนาด***นั้นเมื่อธรรม ๓ ประการบวกกันเข้า วิญญาณ นามรูป หรือเรียกว่าธรรมายตนะ, ธรรมารมณ์นั้น และสฬายตนะ ประชุมกันเข้าแล้วจึงเป็นปัจจัยให้เกิดเป็น ผัสสะ***

เมื่อธรรม ๓ ประการประชุมกันเข้าเสียก่อนจึงจะเป็นผัสสะเรียกว่า **มโนสัมผัส** ตรงนี้คนทั่วไปจึงอธิบายไม่ได้ เมื่อเป็นผัสสะแล้วหมายความว่ากระทบกันเข้าด้วยของ ๓ อย่าง กระทบกันเข้าเสียก่อนนะ จึงเป็น**ผัสสะ** เมื่อเป็นผัสสะแล้ว จึงเป็นปัจจัยส่งไปให้เกิดเป็น **เวทนา** เรียกว่า **มโนสัมผัสสชาเวทนา** เกิดเร่าร้อน กระวนกระวาย จิตใจของพระนันทะหรือวิญญาณของพระนันทะ เกิดเร่าร้อนกระวนกระวาย หมายถึงเกิดทุกข์ว่างั้นเถอะเกิดเวทนา นี่จะบอกให้โจ่งแจ้งไปเลย เกิดเร่าร้อนกระวนกระวาย อยากได้อยากเอา หมายความว่าเกิดเป็น **ตัณหา** ละคราวนี้ เมื่อมี ***เวทนาเป็นปัจจัยจึงส่งให้ไปเกิดเป็นตัณหา*** เรียกว่าอยากได้อยากเอา อยากร่วมอภิรมย์ชมเชยความใคร่ ก็อธิบายเพียงแค่นี้ก็พอ หมายถึงอธิบายลึกก็อนาจารมากไปไม่ดี อยากร่วมอภิรมย์ชมเชยความใคร่กับเมียเก่าของท่านนั้นก็เรียกว่า ***กามตัณหา***

ทีนี้...วิญญาณของพระนันทะนั้น ยังไปติดอยู่ทรวดทรงร่างกายของนางสาวชนบทกัลยาณี หรือติดอยู่ในสภาวะความรักๆ ใคร่ๆ จิตใจกระสันท่านก็เรียกว่า ***ภวตัณหา*** ทีนี้จิตใจหรือวิญญาณของพระนันทะ ไม่พอใจตามประสีประสาของธาตุของขันธ์ อันไม่มีกิเลสใหญ่ไฟมหันต์ หรือไปคิดต่อเติมเสริมแต่งให้กิเลสของตนหรือรูปร่างของนางสาวชนบทกัลยาณี หรือรูปร่างตัวตนของท่าน (พระนันทะ) ซึ่งอยู่ใน**มิติแห่งความคิด**นั้น ให้สวยประเสริฐเลิศฟ้าขึ้นไปอีก ท่านก็เรียกว่า ***วิภวตัณหา*** เป็นตัณหาส่วนเกิน ตัณหาซึ่งไม่รับผิดชอบรับรู้ตามของเป็นจริง ก็ขอให้เข้าใจตามที่ได้บรรยายมา

เมื่อมีกำลังของ **สมุทัย** ใจกิเลสมันวิ่งวนมาแล้ว ตั้งแต่อวิชชา...สังขาร...วิญญาณ...นามรูป...สฬายตนะ...ผัสสะ...เวทนา...ตัณหา เป็น ๘ กำลังของสมุทัยใจกิเลสเข้าไปให้แล้ว เมื่อได้กำลังของ**ตัณหา**เข้าไปแล้วจึงเป็นปัจจัยให้เกิด **อุปาทาน** การยึดมั่นถือมั่น วิญญาณของพระนันทะจึงยึดมั่นถือมั่นว่า กามก็เป็นเรา เราก็เป็นกาม ความใคร่ก็เป็นของเรา เราก็เป็นความใคร่ เหล่านี้เป็นต้น ท่านจึงเรียกว่า ***กามุปาทาน*** จิตใจของ

พระนันทะหรือวิญญาณของพระนันทะ ก็เห็นอย่างที่ตนเองคิดนั่นแหละ มันเป็นสัสสตทิฏฐิ เห็นถูกไปตามที่ตนคิดนั้นแหละ ก็เรียกว่า ***ทิฏฐุปาทาน*** ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในแนวความคิด ตามทิฏฐิของตัวนั่นเอง

ทีนี้จิตหรือวิญญาณของพระนันทะคิดลูบๆ คลำๆ อยู่ในอารมณ์เมียเก่าของท่าน เป็นตัวของพระนันทะไปด้วยนะ คิดไปกอดเมียเก่าของตัวเองมั่งจับต้องมือถือแขนทั้งร่างกายของเมียเก่าตัวเองมั่ง เรียกว่าคิดลูบๆ คลำๆ ในอารมณ์ เสพกามทางอารมณ์นั้นเอง อีกอย่างหนึ่งก็คือ พระนันทะท่านก็ได้ร่ำเรียนพระกรรมฐานมาแล้ว แต่ก็ปฏิบัติพระกรรมฐานแบบลูบๆ คลำๆ ไม่ทำจริงทำจัง ทำแบบเหยาะๆ แหยะๆ คือว่าคิดลูบคลำอยู่ในศีลพรต จึงเป็นแต่เพียงว่า **สีลัพพตปรามาส** เมื่อไม่พิจารณาปัญญาก็ไม่เกิด ท่านจึงเรียกว่า ***สีลัพพตุปาทาน*** ยึดมั่นถือมั่นแบบลูบๆ คลำๆ

ทีนี้วิญญาณของพระนันทะ ก็คิดตะพึดตะพือคิดอะไร ก็คิด **พูด** เรียกว่าเป็นวจีสังขารอยู่ในความคิด เป็น**มิติซ้อนมิติ** อยู่ในร่างกายและจิตใจของพระนันทะนั้นแล...มันเป็น**รูปภาพซ้อนรูปภาพ**...เป็น**มโนภาพซ้อนมโนภาพ**อยู่ในนั้น ลึกซึ้งถึงขนาดนั้น ไม่ใช่ธรรมดาเสียแล้ว...นึกพูดจู๋ๆ จี๋ๆ ไปกับอารมณ์อยู่กับเมียเก่าของท่าน ท่านจึงเรียกว่า ***อัตตวาทุปาทาน*** ยึดมั่นถือมั่นในวาทะของตน อยู่กับอารมณ์นั้นแล

ทีนี้จะพูดนอกประเด็น เช่นว่าคนที่ท่องบ่นคาถาอาคมอยากจะให้อยู่ยงคงกระพันนั้น ก็สงเคราะห์เข้าอยู่ในอัตตวาทุปาทานเหมือนกัน คือจะทำให้วาทะของตนนั้นให้เป็นอัตตาตัวตน แท้จริงเขาเป็น**อนัตตาธาตุ**

เมื่อมีกำลังของ**อุปาทาน** การยึดมั่นถือมั่นแล้ว จึงดิ่งลงเป็น **ภพ** ตายตัวเลย ไปไหนก็ไม่ได้ กลายเป็น **กามภพ...รูปภพ และอรูปภพ** ทั้ง ๙ ตอนที่หลวงปู่ว่ามานั้น มันบวกกันเข้ามาเรื่อย

ตั้งแต่อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน จึงกลายเป็น **ภพ** ภพเป็นที่อาศัย เรียกว่า วิญญาณของพระนันทะ

นั้นคิดไปทางไหนก็ไม่ได้ มันคิดตายตัวอยู่แค่นั้น คิดอยากร่วมอภิรมย์ชมเชยความใคร่ คล้ายๆ ตัวตัณหา แต่ดิ่งลงสุดโต่งตายตัวเป็นอุคคหนิมิตติดตาอยู่เช่นนั้น จึงเรียกว่า ***กามภพ*** คิดไปทางไหนก็ไปถูกแต่รูปโอปปาติกะ คือรูปร่างทรวดทรงของนางสาวชนบทกัลยาณี เป็นอุคคหนิมิตติดตาใน ติดจิต ติดใจของพระนันทะนั้น ก็เรียกว่าเป็น ***รูปภพ***

ตอนนี้วิญญาณของพระนันทะจึงได้เสวยสุขารมณ์ชมเชยความใคร่อยู่ในห้วงพิภพสนธยาสุขาวดี อย่างลมๆ แล้งๆ จนหน้าแห้งผาก ท่านก็เรียกว่า ***อรูปภพ*** เสวยเวทนาตรงนี้แหละ ไม่ได้อธิบายไปถึงเมืองฟ้าเมืองสวรรค์เหมือนคนอื่นแต่ประการใด อยู่ที่**จิตใจ** กับ**ธรรมารมณ์**แห่งเดียวเท่านั้น ก็ขอให้เข้าจิตเข้าใจ ความจริงเป็นเช่นนี้ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล จึงกล้าบันลือสีหนาท ต่อยอดพระธรรมกรรมฐานของพระพุทธองค์ ให้แก่พุทธศาสนิกชนได้รับรู้ทั่วกัน ในยุคที่มันมืดๆ บอดๆ เช่นนี้

เมื่อมีกำลังของ **ภพ** เข้าเต็มเปี่ยมแล้ว จึงเกิดเป็น **ชาติ** หยั่งลงแล้ว ชาติตัวนี้เป็นการเกิดของอะไร เป็นการเกิดของอายตนะของสัตว์ที่มีกิเลสมีทุกข์ มันเกาะอยู่ที่ความคิด หรือจิตหรือใจนั่นแล หมายความว่า มันคิดไปทางไหนก็ติดอยู่ที่**ภพ** เป็น **กามภพ..รูปภพ..อรูปภพ** อยู่ตรงนี้เลย ไปไหนก็ไม่ได้ ก็มีเพียงเท่านี้

เมื่อได้หยั่งลงแล้วของอายตนะของสัตว์ผู้มีทุกข์ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จึงเกิดเป็น**อุปาทานขันธ์** เต็มรอบแล้วจึงเกิดเป็น ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปยาสะ เรียกว่า วิญญาณของพระนันทะนั้น หมุนเกิด หมุนตาย เวียนว่ายตายเกิดอยู่ที่ใจตัวเอง หรือธรรมารมณ์ที่ปรุงแต่งนั้น หมุนอยู่จุดเดียวไม่ได้ไปอยู่ที่ไหนๆ เลย เมื่อเป็นดั่งว่ามานี้ กองทุกข์ทั้งหลายทั้งมวลของสรรพสัตว์น้อยใหญ่ ที่อยู่ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ ย่อมมีด้วยประการฉะนี้แล

นี่แหละคือ วงแห่งปฏิจฺจสมุปบาท ยอดพระธรรมกรรมฐานขององค์เอกสัพพัญญูพระสัมมาสัมโพธิญาณของพวกเรา เหล่าพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

นามรูปไม่ใช่รูปนาม

นามรูป ตามพุทธพจน์ ไม่ใช่ รูปนาม

ที่นี้จะขอกล่าวย้อนมาที่ตอน **นามรูป** นามรูปซึ่งอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎก หรือ คัมภีร์วิสุทธิมรรคนั้น ท่านก็แปลว่า รูป เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ เรียกว่า แปลผิดทั้งนั้นเลย ท่านแปลเป็นรูปนาม ไม่ได้เป็นนามรูปเสียแล้ว

คือว่ารูปนั้นมีรูปธรรม ๒๘ ประการ

นาม ก็มี เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณไปแล้ว

มันเลยกลายเป็นขันธ์ ๕ ซึ่งไม่ถูกต้อง

ก็เรียกว่ามันซ้ำกันตั้งหลายตอน ตรงรูปธรรมนั้นเป็นตัวสพายตนะยังไปไม่ถึงพวกบอดจะมาอธิบายอะไร...ในหมวดในบทของ**นามรูป** มันไม่ถูกต้อง นี่หลวงปู่พูดเพื่อว่า ให้ท่านผู้อ่านหรือผู้ฟังนั้น ผวาตื่นขึ้นมารับรู้รับเห็น

ตัว **เวทนา** นั้นยังไปไม่ถึง ก็ยังมีแล้วอยู่ที่นามรูป ดูซิถึงขนาดนั้น

ตัว **ผัสสะ** นั้นยังไปไม่ถึง ก็มีแล้วอยู่ตรงนามรูป คือว่ามีหมดอยู่ตรงนามรูปเลย

ทีนี้การวิ่งวนของปฏิจจสมุปบาทนั้น มันเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบสายฟ้าผ่าตั้งหลายล้านเท่า แต่ทำไมอุตริมาซ้ำซ้อนกัน มีวิญญาณซ้ำซ้อนกัน ตั้งสองที่ ผัสสะก็สองที่ เวทนาก็สองที่ **รูปธรรม** รูปนั้นก็สองที่ มันเป็นไปไม่ได้ นี่แหละคุณธรรมของพระอริยะบอดที่แท้จริง ที่เขาแปลวิสุทธิมรรคไว้จึง

ผิดพลาดอย่างร้ายแรง คนในยุคปัจจุบันนี้ จึงศึกษาไปไม่ได้เลยพากันติดขัด แต่สมัยก่อนนั้น หลวงปู่สาวกโลกอุดร ก็ได้ยินท่านเจ้าคุณ ๒ องค์ ท่านเถียงกัน เรื่องวิญญาณ วิญญาณข้ามภพข้ามชาติ หรือวิญญาณในปัจจุบัน หลวงปู่ก็มีปากเหมือนกัน แต่ไม่ได้เถียงกับเขาหรอก เพราะว่าตัวเองยังโง่ ไม่มีโอกาสรู้เลย

เถรสิบแปดมงกุฎ อธิบายปฏิจฺจสมุปบาท

นี่แหละ การอธิบายวงปฏิจฺจสมุปบาทก็เหมือนกัน วงปฏิจฺจสมุปบาทส่วนมากแล้วอีตาเถรสิบแปดมงกุฎ เมื่อมาถึงตัณหานั้นเขาจะโกยมาหมดทั้งโลกเลย ตานี้เมื่อมาถึงอุปาทานเขาก็จะโกยมาหมดโลกเลย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะเขาไม่รู้ความหมาย เขาก็สอนแบบมีเงื่อนงำโกยมาหมด ตัวตัณหาไม่รู้ตัวไหนเป็นตัวไหน ไม่สามารถที่จะแยกแยะได้เลย ฉะนั้นการสอนธรรมะหรือสอนการปฏิบัติทุกวันนี้ ใครๆ ก็สอนได้ อย่างหลวงปู่ว่าสอนศีล สมาธิ ปัญญา สอนนิพพานตามตัวหนังสือ พอเข้ามาถึงวงปฏิจฺจสมุปบาท จะทำอย่างไรหนาตานี้ เขาก็จะอธิบายไปตามนั้นแหละ เอาจำเพาะที่เป็นหัวข้อๆ ก็พอ หมายความว่ามันออกไปไม่ได้ เขาก็เอาเพียงแค่นั้น ดังนั้นพวกคุณบอดทั้งหลายในยุคปัจจุบันนี้ ก็แห่แหนพากันไปเชื่อถือตามนั้น

การอธิบายปฏิจฺจสมุปบาทมีข้อจำกัด

การอธิบายวงปฏิจฺจสมุปบาทนั้น หลวงปู่สาวกโลกอุดรขอประกาศขอเตือนมาทั้งในม้วนเทปและหนังสือด้วย หมายความว่า การอธิบายของปฏิจฺจสมุปบาทนี้ จะอธิบายพาดพิงไปทางอื่นไม่ได้ เช่น พระนันทะหลงรักหลงใครในเมียเก่าของท่านนั้นน่ะ จะพาดพิงไปถึงหอปราสาทราชมณเฑียรทองก็ไม่ได้ จะพาดพิงไปถึงความมั่งมีศรีสุขก็ไม่ได้ เฉพาะตัวอยากเสพเท่านั้น

เอาตัวเดียว ถ้าคิดไปถึงความมั่งมีศรีสุขก็เป็นอีกวงหนึ่งต่างหาก เป็นวงอื่นๆ ไปเลย ไม่ว่ากี่หมื่นวงกี่แสนวง หลวงปู่อธิบายได้หมด

แต่อธิบายจุดเอก เป็นอธิบดีอารมณ์เอกเท่านั้น เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นเพียงตัวประกอบของหมู่กาม

พระพุทธองค์ก็ยังทรงตรัสไว้แล้วว่า

"กามคุณทั้งห้านั้นมีพร้อมมูลสมบูรณ์ที่สุดอยู่ในสตรีเพศแห่งเดียว" ถ้าทรงตรัสกับพระภิกษุ

ถ้าทรงตรัสกับพระภิกษุณี พระองค์ก็จะทรงตรัสว่า

"กามคุณทั้งห้านั้นมีพร้อมมูลสมบูรณ์ที่สุดอยู่แล้ว ในบุรุษเพศแห่งเดียว"

นอกนั้นเป็นตัวประกอบ บ้านหลังใหญ่ๆ หรือรถยนต์สวยๆ ทรัพย์สินอื่นๆ ก็เป็นตัวประกอบ เป็นตัวประกอบของหมู่กาม กามในที่นี้คือ กามผัว... กามเมีย กามในมุ้ง เพื่อแผ่ลูก ขยายหลาน อันนี้ก็ขอให้เข้าใจ

เมื่อตัดตัวกามราคะลงได้แล้ว โทสะ โมหะ อ่อนยวบเยียบไปหมดเลย ตัวนี้เป็นตัวอธิบดีเอกของที่ว่า ทำให้เกิดทุกข์ ท่านจึงเรียกว่าสมุทัย เมื่อคิดไปมันก็เป็นทุกข์ ดับตัวสมุทัยคือตัวความคิดได้แล้ว ทุกข์มันจะหนีไปไหนพ้น มันก็ต้องดับพินาศไปด้วยถึงนิโรธธรรมเท่านั้นเอง

การอธิบายวงไหนก็ต้องเป็นวงนั้น อยู่เฉพาะแค่นั้นเอง ถ้าพาดพิงไปทางอื่น ก็จะเป็นวงอื่นไปเลย เรียกว่ามีข้อจำกัดทุกตารางเม็ดงา การอธิบายของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโลนี้ ตั้งแต่ที่ว่าหนังตา หรือนัยน์ตา หรือทุกส่วน จะอธิบายลงปฏิจฺจสมุปบาทได้ทั้งหมดทุกส่วน ทุกจุดเลยทีเดียว จะเอาเป็นแสนๆ วงก็ได้ นี่ให้เข้าใจจะอธิบายลงตามนี้ อย่าไปย่อไปต่อไปเติม อย่าไปเพิ่มเข้าหรือตัดออกแต่ประการใด ก็ขอให้เข้าใจ

พระพุทธองค์ก็เคยทรงท้อแท้พระหฤทัย

ฉะนั้น จะสังเกตเห็นได้ว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระองค์ได้ทรงตรัสรู้แล้วนั้น พระองค์ยังทรงท้อแท้พระหฤทัยไม่อยากจะออกทรงแสดงสั่งสอนชาวโลกเลย ก็เพราะความลึกซึ้งของปฏิจฺจสมุปบาท ยอดพระธรรมกรรมฐานของพระองค์นี้แล แต่ด้วยอาศัยพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาล พระองค์ทรงเสียสละวิมุตติสุขส่วนพระองค์ จึงได้ทรงออกแสดงธรรมสอนชาวโลก จนตั้งศาสนาลงได้ ตราบเท่าทุกวันนี้

นี่แหละคือความลึกซึ้งของ ปฏิจฺจสมุปบาท ยอดพระธรรมกรรมฐานขององค์เอกสัพพัญญูพระสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งในยุคปัจจุบันนี้ ไม่มีมนุษย์ผู้ใดหรือสำนักใดๆ เลยที่จะอธิบายได้ เพราะเรื่องมันเป็นอย่างนี้ คนที่เข้าไปสัมผัสหรือเข้าไปเรียนเอาบทพระกรรมฐาน จากอาจารย์สำนักต่างๆ นั้น ก็เรียกว่าความกระตือรือร้น ความอยากรู้สิ่งที่วิเศษสูงสุดในพระพุทธศาสนานั้น มันไม่มีอยู่ที่จิตที่ใจในตัวเอง ไม่เคยมีใครถามว่า ปฏิจฺจสมุปบาท นั้นมีความหมายอย่างไร หรือว่าแต่ละวรรคแต่ละตอนนั้นเป็นเช่นไร แถมอีกทั้งตัวอาจารย์ท่านก็อธิบายไม่ได้อีกนั่นแหละ เรื่องของเรื่องมันก็เลยจบกันเพียงแค่นั้น แต่ท่านก็อยู่ได้โดยอาศัยความมีชื่อเสียง บารมี ความโด่ง ความดังของท่านเท่านั้น ในยุคปัจจุบันนี้พุทธคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา จึงถึงกาลเสื่อมโทรมและผิดแผกออกไปมากทีเดียว

ล้วนแต่มีอันเป็นไป

เห็นไหมพวกท่านทั้งหลาย เปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ในยุคปัจจุบันนี้เกจิหัวหมอทั้งหลายนั่น มีแต่ผู้เคร่งครัดข้อวัตรปฏิบัติทั้งนั้นเลย ที่มีอันเป็นไปตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ เรียกว่าในแต่ละสำนักนั้นเป็นพวกถือมังสวิรัติ หรืออะไรจิปาถะไม่ฉันนม ฉันโอวัลตินก็มี อะไรเหล่านี้เป็นต้น แต่ก็มีอันเป็นไปหมดเกลี้ยงเลย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะสอนไม่ถูกจุดถูกที่นั่นเอง จึงล้วนแต่มีอันเป็นไปเช่นนั้น

คนทั้งหลายเขาต่างพอใจกันอยู่เพียงแค่นั้น พอใจอยู่เพียงที่รูปร่างตัวตน วาทะ รูปหล่อๆ พระหล่อๆ ก็มีเพียงเท่านั้นแหละ ชาวโลกยุคปัจจุบันนี้เมื่อเขาพอใจเพียงแค่นั้น ก็เพราะเขาสร้างบารมีมาเพียงแค่นั้น รับรอง รับรอง ถ้าหากเป็นหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล นั้นจะไม่พอใจอยู่เพียงแค่นั้นเลย อาจารย์ที่สอนแปลปฏิจจสมุปบาท ไม่ได้ทุกสูตร ทุกตัวอักษรนั้น เราจะไปอยู่ทำไม

เมื่อดับนามรูปได้ก็พ้นทุกข์ได้

แต่ทว่า เมื่อเข้ามาอยู่กับหลวงปู่สาวกโลกอุดรแล้วนะ บางทีท่านยังปฏิบัติไปไม่ถึงนั้น ก็เรียกว่าอินทรีย์บารมียังไม่ถึงก็แล้วกัน ก็ขอให้พยายามทำไป

พระพุทธองค์ก็ทรงตรัสไว้แล้วว่าเมื่อดับนามรูปได้ ก็พ้นทุกข์ได้ ความจริงก็คือ ดับอารมณ์นั่นแหละ

จิตกับอารมณ์ก็อยู่ที่เดียวกัน

จิต	**จิต**	**คือ อารมณ์...อารมณ์ คือ จิต**
วิญญาณ	**วิญญาณ**	**คือ อารมณ์...อารมณ์ คือ วิญญาณ**
สังขาร	**ความคิด**	**คือ อารมณ์...อารมณ์ คือ ความคิด**

นี้เป็นศัพท์ของหลวงปู่สาวกโลกอุดรพูดไว้ในเทปหรือเขียนไว้ในหนังสือ ก็เพราะไม่อยากจะให้คนหลง เช่นนี้ขอให้เข้าใจในยอดพระธรรมกรรมฐานของพระพุทธองค์อย่างเด็ดขาดเลยทีเดียว

ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เป็นชื่อของนิโรธธรรม

สมัยหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล กำลังปฏิบัติธรรมกรรมฐานอยู่นั้น ไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า 'ปฏิจฺจสมุปบาท' เป็นเช่นไร เฉพาะตัว 'ปฏิสัมภิทาญาณ' นั้นก็รู้ว่าหมายถึง ปัญญาอันแตกฉาน มีอรรถปฏิสัมภิทา ธรรมปฏิสัมภิทา นิรุตติปฏิสัมภิทา ปฏิภาณปฏิสัมภิทา เหล่านี้เป็นต้น หลวงปู่เคยอ่านเหมือนกันนะ ทั้งในวิสุทธิมรรค หรือในคัมภีร์พระไตรปิฎก ตามที่เขาอธิบายไว้นั้น ต่อมาจึงรู้ว่าเป็นแต่เพียงจินตนาการเท่านั้น ไม่ถึงกับเป็นภาวนาญาณ รู้แจ้งด้วยญาณอันสุขุมคัมภีรภาพ เพราะเขายังไม่รู้แจ้งเขายังไม่รู้เลยว่า ปฏิสัมภิทาญาณ ทั้ง ๔ ตอนนั้น เป็นชื่อของนิโรธธรรม ในอริยสัจ ๔ ในเมื่อเขาไม่รู้นั้น จะมาจ้วงจาบหลวงปู่สาวกโลกอุดร ได้อย่างไร

๑. **อรรถปฏิสัมภิทา** : รู้ความหมาย รู้ความหมายของอะไร รู้ความหมายตอนที่ว่าขาดสันตติของความคิดสืบต่อลงไปนั้น รู้ความหมายว่าเขาเป็นอนัตตาธาตุ ไม่ได้เป็นอัตตา แล้วรู้ความหมายแสดงว่าถึงนิโรธธรรม ความดับที่แท้จริง

๒. **ธรรมปฏิสัมภิทา** : รู้สภาวะที่ทรงไว้ เรียกว่าอะไร ท่านก็เรียกว่านิโรธธรรม หรือว่า สัญญาเวทยิตนิโรธ หรือจะเรียกว่า อสังขตธรรม อเสขบุคคล อัพยากฤต ก็เรียกได้ เหล่านี้เป็นต้น ฯลฯ นี่แหละคือตัวความหมายแท้ๆ ของธรรมปฏิสัมภิทา

๓. **นิรุตติปฏิสัมภิทา** : มีปรีชาญาณ นำเอาสภาวะอันไม่มีสภาวะคือนิโรธธรรมในอริยสัจ ๔ นั้น มาสั่งสอนชาวโลกเป็นภาษาคน (คำพูด) ภาษาหนังสือ (ตัวอักษร) ได้ นี่คือ นิรุตติปฏิสัมภิทา

๔. ปฏิภาณปฏิสัมภิทา : มีไหวพริบรู้เท่าทัน เป็นอาสวักขยญาณ มีความรู้ มีไหวพริบตอบปัญหา อยู่ในเฉพาะแวดวงของปฏิจฺจสมุปบาทเท่านั้น ก็ขอให้เข้าใจ

นี่จึงเป็นปฏิสัมภิทาญาณโดยแท้จริง ฉะนั้น หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล จึงรู้แน่แก่ใจว่า คนที่อธิบายไว้แต่ก่อนๆ นั้น อันนี้มิได้หมายถึง สมัยยังมีพระอรหันต์นะ สมัยที่หมดพระอรหันต์แล้ว เช่น **พระพุทธโฆษาจารย์ เมื่อครั้ง พ.ศ.๙๐๐ ก็ไม่ได้เป็นพระอรหันต์แต่ประการใด มีแต่ยกยอปอปั้นกันขึ้นมาเท่านั้น**

ปฏิจฺจสมุปบาทมีเพียง ๒ สัจจะ

สมัยหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล องค์นี้ สมัยที่ปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำสัพพัญญูหรือว่าดอยกองข้าว จังหวัดเชียงราย มีพระมหาองค์หนึ่งไปแนะนำคล้ายๆ เชิงสอนหลวงปู่ว่า ปฏิจฺจสมุปบาทนั้นเป็นอริยสัจใหญ่ อริยสัจ ๔ นั้น เป็นอริยสัจเล็ก เขาว่าเช่นนั้น แต่หลวงปู่ก็ไม่รู้เหมือนกัน จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ จะว่าเล็กก็เล็ก หลวงปู่มีหน้าที่ปฏิบัติอย่างเดียว แต่ก็ยังเป็นข้อกังขาอยู่ มารู้แจ้งแทงตลอดตอนอยู่ที่วัดป่านาเบี้ย ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลยนั้นเอง

ปฏิจฺจสมุปบาท จะมี ๑๐ ตอน ๑๑ ตอนก็จริง แต่เขามีอยู่ ๒ สัจจะเท่านั้น คือเป็นตัวทุกข์กับสมุทัย นี่เป็นชื่อของปฏิจฺจสมุปบาท ฝ่ายเกิดทุกข์เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันอยู่ในนั้น มี ๒ สัจจะเท่านั้น

ทีนี้ **อริยสัจ ๔ มีตั้ง ๔ สัจจะ ๔ กับ ๒ อะไรจะมากกว่ากันล่ะทีนี้** คนที่พูดสอนไว้ก่อนเป็นใครก็ช่าง หงายหลังตูมเลยทีนี้ ท่านลืมเรื่องสัจจะจะเอาเป็นตัวไม่ได้ ตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ จนถึงชาตินั้น มีเพียง ๒ สัจจะเท่านั้น

ฉะนั้น จะสังเกตเห็นได้ว่า ขนาดพระอานนท์นั้นถึงแม้จะจำพระสูตรพระธรรมได้ทุกสูตรทุกตัวอักษรก็จริง แต่ท่านยังไม่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์นั้น คือยังไม่ได้รู้แจ้งแทงตลอดในวงปฏิจฺจสมุปบาท ไม่สามารถที่จะจำแนกแจกปัน หรือสงเคราะห์หมวดพระธรรมนั้นๆ เข้าในวงปฏิจฺจสมุปบาทได้ พระมหากัสสปะจึงออกคำสั่งให้พระอานนท์นี้เร่งประพฤติธรรมกรรมฐานจนได้สำเร็จธรรมเป็นพระอรหันต์ก่อนวันทำสังคายนาวันเดียวเท่านั้น นี่เป็นความเด็ดขาดถึงขนาดนั้น

แต่ทุกวันนี้เรียนบาลีกันเป็นมหาเปรียญ ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ ประโยค สิกขาลาเพศไป เขาก็ยังกลับมาทำสังคายนาได้ มันเลยผิดเพี้ยนไปมากตรงนี้แหละ ถึงเขาจะรู้อย่างไรเขาก็ไม่เชื่อหลวงปู่ ทำไมเขาไม่เชื่อ ก็เพราะเขายังปฏิบัติไปไม่ถึงและเขายังหวงแหนสายนั้นสายนี้ หวงแหนสายของตน ไม่ใช่สายของพระพุทธองค์นะ

ถ้าเป็นสายของพระพุทธองค์ รับรอง รับรอง อย่างหลวงปู่สาวกโลกอุดรจะรีบสลัดของเก่าทิ้งทันที เพราะไม่ใช่ของจริง หลวงปู่นี้เป็นคนเด็ดขาด ถ้าอาจารย์องค์ไหนอธิบายปฏิจฺจสมุปบาทไม่ได้นั้น ไม่รู้ว่าจะไปศึกษากับท่านอย่างไร ท่านก็โง่เหมือนเรา เราก็โง่เหมือนท่าน มันก็บอดพอๆ กัน หมายความว่าคนตาบอด อวดดี อยากจูงคนตาบอดมันจะพากันลงทะเลไหนกันแน่

คนที่ถึงฝั่งพระนิพพานมีน้อยเท่าเขาโค

จะขอเพิ่มเติมลงไปอีกว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า

“ในหมู่มวลมนุษย์ คนที่จะถึงฝั่งพระนิพพานนั้น มีน้อย...เท่าเขาโค ส่วนสัตว์นอกนี้อันเปรียบด้วยขนโค ย่อมวิ่งเลาะไปแต่ตามฝั่ง”

หลวงปู่แปลไม่ได้ ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมาหลายฟ้าหล้าปี แปลความนี้ไม่ได้ ต่อเมื่อสิ้นสุดในการเดินทางจึงแปลความได้ ก็จะขอแปลไทยเป็นไทยให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

“ในหมู่มวลมนุษย์นั้น ผู้ที่จะมีบารมีอินทรีย์แก่กล้า เข้ามาเพียรเพ่งให้ความคิดปรุงแต่งทั้งอารมณ์ก็ดับลง ฝ่ายสติปัญญาก็ดับลง ได้ทรงไว้ถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธนั้น มันมีน้อย...เท่าเขาโค ๒ เขานะ ส่วนสัตว์นอกนั้นอันเปรียบด้วยขนโค ย่อมวิ่งเลาะไปตามความคิดอันเป็นกิเลสของตน อันแสนจะจอมปลอมอย่างไม่มีภพ ชาติ ที่จะสงบจบสิ้นลงได้เลย”

นี่เป็นวงปฏิจฺจสมุปบาทอย่างเฉียบขาดเลยทีเดียว ถ้าใครรู้ว่าปฏิจฺจสมุปบาท เป็นเช่นนี้แล้ว ย่อมปฏิบัติให้ถูกต้องได้

เมื่อมันคิดปั๊บขึ้นมา ก็แสดงว่าตอนนั้น เป็นนามรูปเลยทีเดียว มันส่งผลมาแล้ว ตั้ง ๓ ตอน แต่เรารู้ไม่ได้ มันเร็วมาก เร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ สายฟ้าผ่าตั้งหลายล้านเท่าทีเดียว คนที่จะรู้ปฏิจฺจสมุปบาทได้นั้น จะต้องจบกิจพรหมจรรย์เสียก่อน หมายความว่าสามารถทำให้หยุดหมุนดูได้ หยุดความคิดของตัวเองที่กำลังคิดคล้ายรูปภาพที่เกิดขึ้นต่อเนื่องเหมือนฟิล์มภาพยนตร์

ทำให้หยุดแล้วหมุนดูทีละขั้น ทีละขั้น เหมือนดูภาพสไลด์ ลองให้มันหมุนแล้วดูไปตามภาพเรื่องราวเก่าๆ ภาพเรารักเราชอบนั่นแหละ จะเห็นและเข้าใจในนั้นทันที ทีนี้ฝ่ายพวกปฏิบัติยังไปไม่ถึงนั้น จะเอาสิ่งใดมาทำให้หยุดความคิดเพื่อดูความเป็นไปของปฏิจจสมุปบาท หมดหนทางเพราะว่าเขาไม่มีอานุภาพขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ หรือ อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ เข้าไปควบคุมการทำให้หยุดหมุน เขาเหล่านั้นจึงหมดภูมิ จนปัญญาที่จะรู้เห็นได้อย่างแน่นอน

จะเอาปัญญาเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอดก็ไม่ได้ ถ้าปัญญานั้นเป็นฝ่ายทางโลกีย์นะ เพราะคำว่าปัญญา ในมรรค ๘ นั้น เขาดับไปก่อนแล้ว ดับไปพร้อมหมดก่อนถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ ทีนี้นักปฏิบัติ เมื่อยังปฏิบัติวนอยู่ในมรรค ๘ ศีล..สมาธิ..ปัญญา จึงไปไหนไม่รอดเลย อ้อมๆ วนๆ เวียนๆ อยู่แค่นั้น จะต่อการปฏิบัติให้สูงยิ่งขึ้นไปอีกไม่ได้

และอีกประการหนึ่ง หลวงปู่เพิ่งรู้เมื่อปีที่แล้วว่าพระชั้นเจ้าคุณองค์หนึ่งท่านแต่งหนังสือ ตามรอยพระอรหันต์ ออกมาเล่มหนึ่ง ท่านก็ว่า “...การตรัสรู้คือการคิดเอาให้ตรัสรู้...” คำๆ นี้เรียกว่าไม่ใช่คำในศาสนาพุทธ เป็นของศาสนาไหนหลวงปู่ไม่รู้ด้วย นี่ก็ขอให้ผู้มีบารมีคิดเอาเอง “...คิดจนตรัสรู้...” เอาความคิดของตนเองนั้นหรือ มาคิดอย่างนั้นจนตรัสรู้ ก็ขอให้รัฐบาลไทยจงสร้างโรงพยาบาลโรคจิตไว้มากๆ เพื่อต้อนรับสายปฏิบัติสายนั้น สายที่คิดจนตรัสรู้...มันบ้าไม่เข้าเรื่อง ทำไมจึงสอนเช่นนั้น ไปเชื่อผู้มีปัญญา ถึงมีปัญญามากสักเพียงใด แต่ถ้าสอนธรรมไม่ถูกมันก็ไม่ถูกอยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่ง ไม่ถูกเสียเลย ไม่ถูกจุด

ลองมาพิจารณาดู การตรัสรู้ของพระพุทธองค์จะสังเกตเห็นได้ว่าพระองค์มีพระปรีชาสามารถกระเดื่องแผ่นดินมาแล้ว ทำไมพระองค์ยังต้องออกแสวงหาโมกข์ธรรมนานถึง ๖ ปีเต็ม และก็ทำไมพระองค์ไม่ใช้สติปัญญาความสามารถอันกระเดื่องแผ่นดินนั้น มานั่งคิดเอาจนตรัสรู้เสียอยู่ข้างเตียงพระนางพิมพา มิดีกว่าหรือ

ในยุคปัจจุบันนี้ อีกทั้งเมื่อครั้งพุทธกาลด้วย หลวงปู่รับรองไม่มีใครที่จะมีพระปรีชาญาณเกินเจ้าชายสิทธัตถะองค์เอกมหาบุรุษได้เลย พระองค์ยังตรัสรู้ไม่ได้ ยังต้องใช้เวลาถึง ๖ ปี แต่ทุกวันนี้บวชเข้ามาเรียนเอา เรียนเอา ก็ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์เลย ว่างั้นเถอะ แหมเป็นง่ายดีเหลือเกิน

นี่แหละปฏิจฺจสมุปบาทยอดพระธรรมกรรมฐาน พระพุทธองค์จึงไม่ประทานความสำเร็จให้แก่เขา เรียกว่าเขาก็วกไปวนมาอยู่เพียงแค่นั้นแหละ ถ้าลูกศิษย์ถามไปถามมาก็บอกว่า ก็เอาเพียงแค่นั้นแหละ ให้มีสติ ให้มีสติ

ก็ท่านเจ้าคุณองค์เดียวกันนี้แหละ ก็มีพระมหาฯ องค์หนึ่งไปถามว่า “ถ้ามีกิเลสเกิดขึ้นจะทำอย่างไร...” ท่านก็ตอบว่า **“...ให้มีสติ...”** ให้มีสติอยู่ถ่ายเดียว พระมหาฯ องค์นี้แหละก็ไปถามหลวงปู่ที่วัดป่านาเบี้ย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ถามอย่างเดียวกันอีกว่า “ถ้ากิเลสเกิดขึ้นมาจะทำอย่างไร” หลวงปู่ก็ตอบว่า **“...ให้ดับสติ...”** เห็นไหมมันห่างไกลกันราวฟ้ากับดินแล้วละทีนี้ มันกลับตาลปัตรกันเลย **“สติ”** เขาอยู่ในกอง **“สังขารขันธ์”** ท่านยังไม่รู้

จะเอาสังขารขันธ์ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ น่ะหรือไปเป็นพระนิพพานชั้นพระอรหันต์ มันเป็นไปไม่ได้

นี่เพราะเขาไม่รู้เขาจึงเอาเพียงให้มีสติแค่นั้น หลวงปู่จะพูดซ้อนให้ฟังอีกครั้ง **อย่าลืมสติกับปัญญานั้น เขาอยู่ในกองสังขารขันธ์ อยู่ในขันธ์ ๕** หมายความว่าปัญญาทางโลกีย์ ถ้าเป็นโลกุตตรปัญญา ท่านเรียกว่า “ญาณหยั่งรู้อันสุขุมคัมภีรภาพ” อย่าไปเผลอ เผลอไม่ได้ ถ้าใครเผลอก็แสดงว่า ผู้นั้นยังไม่ถึงชั้นพระอรหันต์ แต่หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ก็ละอายแก่ใจ ไม่เคยสมมุติตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์แต่ประการใด แต่ก็อธิบายได้ ระหว่างความถูกต้องกับความมีชื่อเสียงโด่งดังนั้น ใครจะเลือกเอาอันไหน

จิตเดิม จิตแท้ เป็นศาสนาพราหมณ์

แต่คนยุคปัจจุบันนี้ บางสำนักนะ สำนักไหนก็แล้วแต่ จิตเดิม จิตแท้ เขาว่าอย่างนั้นนะ ปฏิบัติให้ถึงจิตเดิม จิตแท้ เอ้อ...เข้าท่า...เข้าท่า "จิตเดิม จิตแท้" มันเป็นชื่อของ "อาตมันตัวตน" เขายังไม่รู้ อุตริไปช่วยสอนศาสนาพราหมณ์ ทั้งๆ ที่ตัวเองติเตียนศาสนาพราหมณ์ ชาวพุทธนี้ช่วยสอนศาสนาพราหมณ์เหมือนกันนะ อย่างท่านเจ้าคุณองค์นั้น

แท้ที่จริง "จิตเดิม จิตแท้" นี้พูดโดยตรง ก็คือ ตัวอัตตาตัวตนของกิเลสทั้งนั้นเลย ยังไม่ได้ขาดสันตติแต่ประการใด จิตแท้ จิตบริสุทธิ์มีหนึ่งเดียว ศัพท์เหล่านี้ เป็นศัพท์บัญญัติทางศาสนาพราหมณ์ทั้งนั้นเลย เรียกว่าทำวิญญาณให้บริสุทธิ์จะได้ไปอยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร ยังไง.. นี่เป็นคำสอนของศาสนาพราหมณ์

แต่ว่า คำสอนของศาสนาพุทธขององค์เอกสัพพัญญูสัมมาสัมโพธิญาณนั้น ท่านให้ดับจิต ให้ดับตัวอัตตาตัวตนของความคิดของจิต ของใจ หรือของวิญญาณจึงจะถูกต้อง อันนี้เรียกว่า จิตเดิม จิตแท้ มันก็เท่ากับว่าเป็นศาสนาพราหมณ์อย่างแท้จริง

เขาไม่มี ญาณหยั่งรู้ ว่าอะไรเป็นอะไร มันก็สุดวิสัยของเขานั้นแหละ แต่คนที่เขาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหา เขาก็ศึกษาแนวทางว่าเป็นศาสนาสากลอะไรเหล่านี้เป็นต้น แต่สาวกโลกอุดรกล้าประกันอีก **วงปฏิจฺจสมุปบาทยอดพระธรรมกรรมฐานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา**

ไม่ได้เป็นวิทยาศาสตร์อย่างแน่นอน มันคนละโลก เพราะฝ่ายหนึ่งมีนามธรรมมาก คือเป็นนามธรรม ต้องดับ คือขาดสันตติลงได้ การขาดสันตตินี้ต้องขาดลงด้วยอานุภาพของการเพียรเพ่งคือฌาน ดังที่ได้บรรยายมาแล้วจากประวัติของหลวงปู่ และเรื่องราวของพระนันทะนั้นเอง

สรุปแล้วก็คือในพุทธคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ท่านสอนให้ปฏิบัติธรรมจนถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ จึงจะรู้แจ้งแทงตลอดได้ อีกทั้งวงปฏิจฺจสมุปบาทก็จะมีญาณหยั่งรู้ได้ทุกสิ่งทุกอย่างไปเลย

สุดยอดความห่วงใย

ตอนนี้ก็ขอเพิ่มเติมในหนังสือเล่มนี้เสียเลย ก็เกิดปรากฏการณ์สุริยุปราคาเต็มดวงในประเทศไทย ตรงกับวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๘ แต่นักวิทยาศาสตร์ก็ไม่ได้อธิบายอะไรไว้มากนัก แต่หลวงปู่ขอบอกว่า เหตุด้วยโลกขาดดุลมามาก อาจจะได้รับผลสะท้อน เช่นกัมมันตรังสีผ่านดวงจันทร์หรือจากดาวดวงใดดวงหนึ่งมาถึงโลกเราอีกก็ได้ ฉะนี้ปีนี้เรียกว่าปีกุน เป็นปีที่น่าสังเวชสลดใจยิ่งนักที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงสวรรคต เมื่อ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘ และเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ในเดือนมีนาคม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ก็ได้ทรงประชวรหนักและทรงประชวรหนักอีกครั้ง เมื่อเดือนกันยายนปีนี้ ตามที่หลวงปู่ได้คาดการณ์เอาไว้ เพราะรู้อยู่ว่าอะไร เป็นอะไร เรียกว่าทำให้พสกนิกรทั่วแคว้นแดนไทย ต่างเสียขวัญไปตามๆ กัน จากเหตุอาเพทภัยของราชวงศ์และราชบัลลังก์ หลวงปู่เองก็มีความเป็นห่วงเป็นใย ในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราเช่นเดียวกัน จึงได้เทศน์อธิบายความเป็นมาของอาการประชวรว่ามีมาจากเหตุอันใด พร้อมทั้งวิธีแก้ไข ซึ่งยากที่ผู้ใดจะรู้และแก้ไขได้เพราะเป็นเรื่องอจินไตยลงในเทปสุดยอดความห่วงใย อานุภาพตุ้มปรอทดำกายสิทธิ์ส่งผ่านทั้งราชสำนัก และหน่วยงานสถาบันชั้นสูง จะถึงพระเนตรพระกรรณหรือไม่นั้น หลวงปู่ไม่รู้ คือว่าได้ทำหน้าที่ไปแล้วด้วยความจงรักภักดี ในฐานะที่หลวงปู่เป็นพสกนิกรและเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา อาศัยปฏิบัติธรรมกรรมฐาน อยู่ในร่มโพธิสมภารในราชอาณาจักรของพระองค์

ถ้าวางเฉยเสียเลยทั้งๆ ที่ หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ก็มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้อยู่โดยเฉพาะเจาะจง และก็มีองค์เดียวเสียด้วย ก็จะไม่เป็นการสมควร

คำพูดของหลวงปู่ที่ได้บรรยายลงในเทปนั้น ก็ถือว่าเป็นการบันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ในพระพุทธศาสนาเพื่อให้คนรุ่นหลังจะได้ไม่มาต่อว่าเพราะหลวงปู่ได้ทำหน้าที่อันพึงกระทำได้ของหลวงปู่ไว้แล้ว

ท้ายที่สุดนี้ การบรรยาย บทวงปฏิจฺจสมุปบาท เป็นผลสำเร็จ ผู้ที่จะศึกษาตามนั้น ก็จะได้รู้อย่างถ่องแท้ว่าปฏิจฺจสมุปบาทยอดพระธรรมกรรมฐานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ยังมีพระรูปหนึ่งชื่อว่าหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

เป็นผู้เผยแพร่ธรรม ในยุคปัจจุบันพอรู้อยู่ คือรู้แจ้งแทงตลอด เพื่อเผยแพร่ให้ชาวโลกได้ผวาตื่น ขึ้นมารับรู้สัจธรรม ของแท้ของจริงในพระพุทธศาสนา ก็ขอให้พวกเราเหล่าท่านทั้งหลายจงน้อมไป เพื่อประพฤติ ปฏิบัติตามใจปรารถนาให้พ้นทุกข์ทางใจ

ทุกท่าน ทุกท่าน เทอญฯ

พลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ

ประกาศิตของ

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

เพ่งฌาน..สภาวะดับสังขาร..ขาดสันตติ
เปรียบเหมือนยิงธนูตัดหัวงูเห่า

ทำไมหลวงปู่จึงย้ำนักย้ำหนาในการประพฤติกรรมฐาน เพราะเป็นของลี้ลับลึกซึ้งสุขุมคัมภีรภาพอยู่ในศาสนาพุทธของเรา ซึ่งเป็นกลไกอันหนึ่ง กลไกอันนี้เรียกว่าเป็นของวิเศษว่างั้นเถอะ หลวงปู่ว่าหาคำพูดมาเปรียบเทียบมันก็ยาก สำหรับนักวิทยาศาสตร์ที่เขาวิจัยวิจารณ์ไว้ว่า สงสัยความคิดเกิดจากมันสมองนั้นเขาก็ยังกังขาอยู่ เพราะในศาสนาพุทธนี้ว่า ความคิดเป็นวิถีวิ่งขึ้นมาจากหัวใจด้านซ้าย จึงมาปรุงแต่งอยู่ที่มันสมอง ทำให้นักวิทยาศาสตร์นั้นงงอยู่ตรงนี้ จึงไม่กล้ารับรองออกหนังสือสอนกันเป็นเอกลักษณ์ โดยมีแต่คำว่า “อาจจะ” เท่านั้น เมื่อหลวงปู่ออกเทศน์ออกธรรมนานๆ เข้า นักวิทยาศาสตร์ก็จับทางได้ จึงชี้จุดได้ตามที่หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ได้เทศน์ได้ธรรมไปทุกประการ นี่อย่าลืมนะว่า วิทยาศาสตร์นั้นตามหลังพุทธศาสนา

ฉะนั้น คำพูดที่ว่า **พระพุทธศาสนาเป็นวิทยาศาสตร์ ขอให้ลูกศิษย์ลูกหาของหลวงปู่สาวกโลกอุดร อย่าให้มีมากล่าว คำนี้ห้ามเด็ดขาด** นี้เป็นประกาศิตของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ผู้ปกป้องพุทธศาสนา

ขององค์เอกสัพพัญญูให้คงอยู่คู่ฟ้าเมืองไทย จนตลอดถึง ๕,๐๐๐ พระวรรษา ตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้ คืออย่าให้ไปก้าวก่ายถึงวิทยาศาสตร์ หมายถึงว่า พุทธศาสนาเป็นวิทยาศาสตร์ คำๆ นี้ หลวงปู่เทศน์ธรรมมาหลายครั้ง แต่คณะลูกศิษย์บางองค์ก็ไม่จับเอานะ ซึ่งไม่เหมือนกับเจ้าคุณองค์หนึ่ง ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังทางปักษ์ใต้ ที่กล่าวว่า พระพุทธศาสนา หรือ ปฏิจฺจสมุปบาทเป็นวิทยาศาสตร์ มันกลับตาลปัตรกับหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล หลวงปู่ปฏิเสธทันทีเลย หมายถึงว่า **จะเอามาเป็นวิทยาศาสตร์ไม่ได้ เพราะว่าฝ่าย “รูปธรรม” มีตัวเดียวอยู่ในวงปฏิจฺจสมุปบาท** จะเป็นวิทยาศาสตร์ได้อย่างไรต้องเรียกว่าเป็น **พุทธศาสตร์** ของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริงทีเดียวว่างั้นเถอะ พวกนักวิทยาศาสตร์หรือวิชาทางยุโรปเขาเรียนกันมานั้น มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นี่ก็ขอให้เข้าใจ อย่าเอาคำสอนของหลวงปู่สาวกโลกอุดร ซึ่งเป็นคำสอนของสัพพัญญูนั้นแหละไปที่ว่าเอาวิทยาศาสตร์มาอ้างว่าพุทธศาสตร์นั้นเข้ากันได้กับวิทยาศาสตร์ จะเข้าไม่เข้าก็ช่าง **หมายความว่าธรรมวิเศษเป็นไปเช่นไรนี้ เราจะพยายามเอาวิทยาศาสตร์มาเทียบนั้น ก็เท่ากับว่าลดคุณค่าของวิเศษของสัพพัญญูนั้น** มาเท่ากับที่ว่ากิเลสตัณหาอาสวะพวกนักวิทยาศาสตร์ยังมีลูกมีเมียอยู่นะ พระองค์มีญาณหยั่งรู้ พระอรหันต์นั้นมีญาณหยั่งรู้อย่างรอบคอบแล้ว จะเอามาเข้ากันไม่ได้ผิดหลักของการประพฤติปฏิบัติของชาวพุทธ นี้จะไปไม่ถึงไหนเลย อีกอย่างหนึ่งก็เรียกว่ามันจะวนอยู่ในวิทยาศาสตร์ เพราะทางวิทยาศาสตร์นี้มีแต่ฝ่าย “รูปธรรม” นะ เขาไม่ได้พิสูจน์ฝ่าย “นามธรรม” เพราะพิสูจน์ไม่ได้มันไม่มีตัวตน นี่ก็ขอให้เข้าใจ ฉะนั้นหลวงปู่สาวกโลกอุดรจึงปฏิเสธทันที “อิทัปปัจจยตา” ไม่ได้เป็นวิทยาศาสตร์ นับแต่ก่อนเจ้าคุณองค์โน้นองค์นี้หลายๆ องค์ทั่วทั้งแผ่นดินนั้นแหละว่า “อิทัปปัจจัย” “อิทัปปัจจยตา” อันเป็นชื่อของปฏิจฺจสมุปบาทนั้นเป็นวิทยาศาสตร์ มีแต่หลวงปู่สาวกโลกอุดรองค์เดียวนี้แหละกล้าต้านทานไว้

กล้าท้าพิสูจน์ได้นี่แน่นอนที่สุด นี่เป็นคำสำคัญมากไม่ควรมี และอีกประการหนึ่งที่นี้จะเพิ่มเข้าไปในการปฏิบัติของพวกเรา บางทีก็จะไม่เข้าใจในเรื่องปฏิบัติธรรมกรรมฐาน จำเพาะบทนี้ให้กระจายข่าวไปได้เลย ในการประพฤติธรรมกรรมฐานในแนวทางถูกต้อง ทำไมหลวงปู่ไม่รับรองวิทยาศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์นั้นเขาก็แน่จริง เมื่อหลวงปู่ไปเทศน์ธรรมแล้วเขาก็จับทางได้ พยายามโยงอายตนะทั้งห้านั้นให้มารวมอยู่ที่ใจจุดเดียวได้เขาก็ทำสำเร็จมาเร็วๆ นี้ หลังจากหลวงปู่สาวกโลกอุดรออกเทศน์ออกธรรมมาแล้ว พวกหมอพวกแพทย์เขาจึงสามารถที่ว่า เอาภาพกะโหลกศีรษะของคนนั้นส่วนมันสมองมาชี้จุดได้ทันที ใครๆ ก็ชี้ได้ หมายความว่าเทปหรือการเทศน์การธรรมของหลวงปู่นี้เรียกว่าเป็นพลังเงียบเป็นพลังเย็นอยู่ในประเทศไทยเขารู้กันหมดแล้ว ขนาดทางปักษ์ใต้มีเขียนหนังสือมาขอ เกือบแทบทุกจังหวัดทางจังหวัดศรีสะเกษก็มี อะไรเหล่านี้เป็นต้น มันกระจายไปทุกจังหวัดน่ะแหละ

ทีนี้การปฏิบัตินั้น ถึงว่าแก่นกลางสมองนั้นเป็นที่เก็บอนุสัยก็จริงอยู่ให้จำให้แม่นนะพวกนักปฏิบัติ ทีนี้หมายความว่าที่แก่นกลางสมองนั้นเป็นที่เก็บอนุสัยหรือเก็บอารมณ์ ที่ผ่านมากระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย มันมาผนึกกันเข้าเป็นอนุสัย หรือเก็บอารมณ์อยู่ตรงแก่นกลางสมอง ชี้ตรงดั้งจมูกหักนี้เข้าไปมันมีความหมายอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าเราเพ่งเข้าไปตรงแก่นกลางสมองนี้จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้มั้ย ถึงพระอรหันต์ได้มั้ย นี่แหละเป็นกลไกที่หลวงปู่ยังไม่ได้เทศน์บอก วันนี้จึงจะเปิดเผยออก คือว่าให้เป็นภาพสะท้อนให้ได้เห็น ให้ผู้ฟังผู้ปฏิบัติได้รู้ถึงแก่นแท้ให้ดู นี่แหละท่านให้เป็น “ปัจจัตตัง” ของผู้มีญาณหยั่งรู้ที่แท้จริง และถึงสภาวะนั้นอย่างแท้จริงด้วยตนเองจึงจะเอามาพูดได้ตานี้ ทีนี้อย่างที่พูดเมื่อตะกี้แหละ เมื่อเราพุ่งสติเข้าไปให้ถึงแก่นกลางสมองนั้น จะดับความคิดดับจิตดับใจลงได้ไหม หลวงปู่ตอบคำเดียวว่า “ไม่ได้” โดยเด็ดขาด..ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น คิดแล้วว่าจะเทศน์ให้ฟังสักวันใดวันหนึ่ง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นหลวงปู่จะเปรียบให้ดู

คนบางคนในโลกนี้ย่อมจะรู้ได้โดยการเปรียบเทียบ หรือยกอุทาหรณ์เป็นบุคคลาธิษฐานมาให้ฟังเขาย่อมจะรู้ได้ เรียกว่าผู้มีอินทรีย์แก่กล้านั้นย่อมรู้ได้ทันที สมมุติว่ามีรูอยู่รูหนึ่ง เป็นรูของงูเห่าน่ะนะ ทีนี้งูเห่าตัวนั้นมันอาศัยอยู่ในรูลึกๆ น่ะ ทีนี้พวกที่แม่นธนู แม่นปืน พยายามไม่อยากขุดมันว่างั้นเถอะ หมายความว่ากลัวงูเห่ามันเลื้อยขึ้นมากัดเอา

ทีนี้เขาก็มีวิธีการ ตานี้งูเห่าตัวนั้นต้องออกมาซักทีละ เรียกว่านายพรานหรืออะไรต่างก็จ้องอยู่ใกล้ๆ ไกลๆ ซักหน่อยแหละ เมื่องูเห่าตัวนั้นจะออกมาจากรู มันก็โผล่ชะโงกหัวออกมาพ้นรูหน่อยหนึ่ง เท่านั้นแหละพวกนายพรานที่แม่นปืน ยิงธนู ก็ยิงตัดคอของงูเห่าตัวนั้นทันทีอยู่ที่ปากรูนั้นน่ะ มันก็ตายเท่านั้นเอง งูนั้นจะหนีไปไหนได้ นี่เปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐาน ฉันใดก็ฉันนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมนั้น อนุสัยการปรุงแต่งออกมา คือความคิดมันปรุงแต่งออกมานั้น มันมารอมร่ออยู่ที่ตรง “มโนทวาร” นี่ อยู่ทางนอกนี่ ไม่ใช่นอกหนังของดั้งจมูกนะ อยู่เลยผิวลูกตาเข้าไปหน่อยเดียว ไม่ถึงกลางแก่นสมอง นี่ขอให้เข้าใจ

วิถีของพระอริยบุคคลผู้จะตัดภพตัดชาติของการเวียนว่ายตายเกิดนั้น เรียกว่าปฏิบัติธรรมจนอินทรีย์ของตนแก่กล้าแล้ว จึงจะเกิด **พลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ** เป็นภาพสะท้อนออกไป เป็นอภิญญาออกไป คล้ายๆ ที่ว่ามันหอบไปทั้งโขยงนั้นแหละ เหมือนถอดดาบออกจากฝัก เรียกว่าโดยที่ไม่รู้สึกตัวเลยว่าตัวเองนั่งอยู่ตรงไหน

ทีนี้จึงจะเกิดพลังสติปรมาณู “มโนมยิทธิ” ขึ้นมา ตานี้แพล็บเดียวเท่านั้นแหละ ยิงเข้าสู่เป้าหมายทันที ตัดกระแสตัวกำลังหมุนอยู่ตรงปากกระบอกนั่น ปากกระบอกรูที่จะเข้าไปถึง “หทัยทวาร” สู่หทัยประสาทตรงกลางแก่นสมองนั้น คือมันหดเข้าไม่ทันว่างั้นเถอะ ตัดคอทิ้งเสียเลยมันก็เลยหยุดการปรุงแต่ง นี่ขอให้เข้าใจตรงนี้

ฉะนั้น หลวงปู่ก็บอกว่าจะแสดงธรรมแจกแจงให้หมดเปลือกเสียที มันนึกมานานแล้วแหละ แต่ว่าหลวงปู่อยากให้ผู้ปฏิบัตินะนะ ให้ถึงเองเห็นเอง เมื่อเป็นไปในรูปนี้ เพื่อให้คงอยู่ในความวิเศษของพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ได้ยืนยงคงอยู่คู่ฟ้าเมืองไทย หลวงปู่จึงตัดสินใจพูดเปิดเผยความลี้ลับนี้ เพื่อให้เป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา

เมื่อการปรุงแต่งมันมารอมร่ออยู่ที่ปากกระบอก วิถียิงของสติพลังฌานปรมาณูมโนมยิทธินั้นไม่มีระหว่างคั่น หรือว่าหลบไม่ทันหดเข้ากลางสมองไม่ทัน ตัว “สฬายตนะ” ที่เรียกว่า “หทัยประสาท” นั้นจึงถูกตัด “สรีระจักร” ที่อยู่มันสมองนี้ ให้ขาดพินาศลงไปเลย นั่นมันอยู่จุดนี้ หลวงปู่ยังจำได้ เรียกว่าเป็นคล้ายๆ ที่ว่า มันหลบไม่ทัน เมื่อมันโผล่ขึ้นมา แต่มันเป็นในด้านรูปธรรมอยู่ในมันสมองนี้วิถียิงครั้งสุดท้ายนั้นแม่นยำมาก เรียกว่า “เปรี๊ยะ” เข้าที่ทีเดียวเลยมันจึงขาดสะบั้นเอาตรงนั้น เปรียบเสมือนตัดคองูเห่าเลยว่างั้นเถอะ มันจึงไปไหนไม่ได้ละตานี้ จึงจบกิจพรหมจรรย์เพียงแค่นั้น

การที่จะโยงความคิดเข้าไปในศูนย์แก่นกลางก็ถูกอยู่ แต่ไม่ใช่วิถีที่จะนำเข้าหรือติดตามเข้าไปดับตรงกลางแก่นสมอง จึงขอให้เข้าใจในหลักปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ เป็นพุทธคำสอนที่แท้จริง อย่าลืมว่าตัวปรุงแต่งนี้มันร้ายแรงมาก ร้ายแรงยังไง หมายความว่าเขาพุ่งออกไปข้างนอกได้ เป็นอภิญญาของกิเลสนะ พวกนี้ความจริงเขาไม่ได้ออกไปไหนหรอก แต่มันวาดมโนภาพไปเมื่อจะถึงที่สุดจุดหมายปลายทางแล้วนั้น จะเกิดเป็น “อภิญญา” ออกไปใกล้หรือไกลแล้วแต่กำลังของ “อริยมัคคญาณ” หรือกำลังของ “อินทรีย์” ของแต่ละคนจะเกิด “อภิญญา” ออกไปภายนอก แล้วยิงพุ่งเข้าหาเป้า อันนี้ผู้ปฏิบัติไม่มีหน้าที่เลย เป็นหน้าที่ของตัวที่สมมุติว่า “สติ” นั่นแหละ ตัว “สติสัมโพชฌงค์” องค์พร้อมที่จะตรัสรู้ทันที “สติสัมโพชฌงค์” นี้ เรียกว่า

ไม่ใช่ธรรมดาเป็นสติระดับประหาร ระดับตัดหัวขุนพล ไม่ใช่ระดับสังวรระวัง มันมีหลายระดับตรงนี้แหละเป็นตรงที่ว่า เป็นเงื่อนไขที่ลึกซึ้งสุขุมคัมภีรภาพ ผู้ไม่เคยผ่านการปฏิบัติมานั้น จะไม่รู้กลไกเช่นนี้เลย หลวงปู่จึงลงมาเทศน์วันนี้ ว่าจะให้ข้อคิดสำหรับพวกเรา คณะลูกศิษย์ของหลวงปู่ คือให้ไว้ในระหว่างเรา เท่านั้น ถึงจะลึกไปถึงแก่นกลางสมองก็ดีก็ไม่ผิด คือว่าให้พยายามกักเก็บ ขังพลังปรมาณูเอาไว้ อย่าให้มันเสื่อมสลาย หมายความว่าหายสูญไปเฉยๆ เปล่าๆ ขาดดุลแห่งฌานปรมาณู **เรียกว่าปรมาณูธาตุขาดดุล** คนชอบคิดเรื่อยเปื่อยไป ทำให้สูญเสีย ไม่ได้เก็บกัก ไม่ได้ต้านทานพลังงานของปรมาณูธาตุตัวนี้เอาไว้เลย มีแต่คิดเรื่อยเปื่อยไป ทำให้สูญเสียพลังงานของพลังปรมาณูไปเปล่าๆ จึงเอามาตัดภพตัดชาติในการปฏิบัติธรรมกรรมฐานตามแนวของพระพุทธองค์ไม่สำเร็จเลย ทำไมไม่สำเร็จ...เพราะมันขาดตัวที่เก็บหรือกักขังปรมาณูธาตุให้แก่กล้า ปรมาณูธาตุส่วนนี้จึงไม่รวมตัวกัน มันจึงแตกกระจัดกระจายเรื่อย คิดไปเท่าไร ก็ฟุ้งซ่านไปเท่านั้น สูญเสียพลังงานของปรมาณูธาตุอยู่ในตัวเราเปล่าๆ คนจึงไม่รู้กลไกอันเฉียบขาดตัวนี้ เกินเฉียบขาดว่างั้นเถอะ

นี่แหละหลวงปู่จึงไม่อยากให้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นไปเจือปนกับวิทยาศาสตร์มันเจือกันไม่ได้ มันไม่เข้าข่ายเสียด้วย เรื่องของเรื่องหลวงปู่นำไปเปรียบเทียบแล้ว มันไม่มีข้อไหนที่จะเข้ากับวิทยาศาสตร์ได้เลย เพราะคำสอนของพระองค์นั้น พุ่งประเด็นที่มี “รูปธรรม” เป็นตัวยืนก็จริงแต่ “จิตเจตสิก” “รูปนิพพาน” มี “รูปธรรม” เป็นหลักก็จริง แต่เน้นหนักให้ถึงที่สุดจุดหมายปลายทางนั้น เป็นในด้านประพฤติปฏิบัติ “ตัวนามธรรม” ไม่ต้องกลัวในการเพ่ง

ทีนี้จะกล่าวย้อนย้ำอีกว่า ถึงเราจะเพ่งพุ่งเข้าสู่กลางสมองก็ไม่ผิด แต่ว่าเขาจะมาตัดอยู่ที่ปากกระบอกรู รูเข้ารูออกที่ตรงดั้งจมูกหัก มันเทียวเข้าเทียวออก ออกไปหาอยู่หากินนั่นน่ะ คำพูดก็บอกว่าไปหาอยู่หากินอยู่แล้ว จะว่าไปหาอยู่กินก็ได้

ทีนี้ที่ว่า อินทรีย์ สัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา พร้อมทั้งอิทธิบาท ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา เพียบพร้อม ทุกสิ่งทุกอย่างมีพร้อม มีนิพพิทาความเบื่อหน่าย เห็นภัยในวัฏสงสาร อย่างเพียบพร้อมทุกประการแล้ว เขาจะทำงานโดยอัตโนมัติเลย เมื่ออินทรีย์ของผู้นั้นแก่กล้า นี่ก็ขอให้เข้าใจการตัดนั้นไม่ได้ตัดกันที่กลางแก่นสมอง แต่มันออกมาหากิน มันออกมารอมร่อ อยู่นั่นนะ เมื่อออกมาแล้วมันหลบเข้าไม่ทัน มันหลบเข้ากลางแก่นสมองไม่ทัน มันจึงตัดหัวตรงที่อยู่เลยลูกตาเข้าไปนิดเดียวเท่านั้นเอง นี่แหละท่านจึงเรียกว่า “ตัดกระแสของวงปฏิจจสมุปบาท” ไม่ให้หมุนไปอีกเลย ทีนี้ “อนุสัย” มันนอนเนื่องอยู่หมักหมมอยู่ตั้งนานมาตั้งแสนภพแสนชาติก็ตาม เมื่อมันออกมาหาอยู่หากินนั้น ด้วยพลังฌานพลังปรมาณูมโนมยิทธิอันเป็น “สตินทรีย์ฌานสายฟ้าผ่า” ก็พุ่งทะยานตัดหัวมันเลย ตัดหัว “อนุสัย” กิเลสอันนอนเนื่องนั้นมันกลับเข้าที่เดิมมันไม่ทัน เลยตัดมันขาดตรงที่รอมร่อจะออกประตูห้องโดยสมมุติ ไม่ได้ตามไปฆ่ามันถึงรังที่นอนหรือเตียง เรียกว่าฆ่ามันได้ตรงประตูนั่นเอง ไม่ใช่ประตูด้านนอกแต่เป็นประตูด้านในตรง “หทัยประสาท” นี่เอง

จึงขอให้จำไว้ เป็นธรรมโอสถอันล้ำค่าของพระพุทธองค์ นับเป็นตอนสำคัญมาก หมายถึงคนประพฤติปฏิบัตินั้นต้องได้สภาวะรองรับมาจึงจะรู้แจ่มชัดได้ ก็จะรู้สภาวะที่ตนผ่านมาแล้วจะรู้ได้ทันทีทันใด ยังมีข้อลี้ลับอีกอย่างหนึ่ง เมื่อตัดลงได้แล้วเขาจะเปล่งนะ ตัวนั้นมันจะตายตัวอนุสัยมันเป็นหางที่อยู่แก่นกลางสมอง ส่วนหัวอนุสัยที่รอมร่ออยู่ปากประตู ปลายกระบอกทางตา ระหว่างทวารตาทั้งสองข้าง เมื่อตัดส่วนหัวเหมือนตัดหัวงูเห่า หางมันจะมีอิทธิฤทธิ์มาจากไหน จะมีพิษมีภัยจากไหนอีก มันก็ตายตามกันไปเท่านั้นเอง เมื่อหัวอนุสัยขาดกระเด็นไปแล้ว

ฉะนั้น หลวงปู่จึงมาให้ข้อคิดว่า จะอธิบายแต่งหนังสืออะไรก็ตาม ตัวตัดที่แท้จริงนั้น เขาตัดอยู่ที่ตรงปากกระบอก ปากรูประตูด้านในอย่างที่หลวงปู่ยกมาว่าตรงหัวงูเห่าที่มันชูคอยกขึ้นหน่อยหนึ่งตรงปากรูนั้น ตัดตรงคอนั่นเลย ส่วนตัวจากคอมาถึงหางนั้น มันก็จะตายคาในรูของมันตามเดิม แล้วก็จะเปื่อยเน่าผุพังไปไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เลย คือหมดฤทธิ์เพียงแค่นั้น มันตายไปเลย มันจะมีชีวิตชีวาอยู่อย่างไร นี่เปรียบเป็นบุคคลาธิษฐาน เมื่อตัดหัวงูขาดออกแล้วลำตัวของมันและหางนั้นจะมีปฏิกิริยาขึ้นมาอีกได้อย่างไร

นี่แหละจึงเป็นบทวิเศษในบทพระธรรมขององค์เอกสัพพัญญู หลวงปู่ยังไม่เคยเทศน์ออกเปิดเผยมาก่อนนะ เพราะทำไมจึงไม่เทศน์ ด้วยว่ารู้ตัวอยู่มาถึงระยะนี้ก็เพื่อว่าอยากจะให้คณะลูกศิษย์ลูกหามีความมั่นใจเข้าไปอีกมั่นใจเพื่อมีความมั่นคง เชื่อในพุทธคำสอนของพระพุทธองค์เพิ่มขึ้นอีกต่อหนึ่ง

และจะเป็นภาพสะท้อนแพร่ออกไปให้พวกชาวนักวิทยาศาสตร์เขาได้รู้ หรือสำนักอื่นเขาจะลอกเลียนว่าไปดับที่แก่นกลางสมองนั้น จะผิดเป้าหมายทันที เช่น สมมุติขุดเข้าไป ขุดรูงูเห่าน่ะ เมื่อขุดไปขุดไป รูก็จะไม่รู้ไปอยู่ทางไหนว่างั้นเถอะ มันจะโผล่ไปทางไหนก็ไม่รู้ เพราะมันมีโพรงหลายโพรงอยู่ในสมองนั้น มันมีหลายแง่หลายมุมตรงแก่นกลางสมองนี้ หมายถึงสมองใหญ่สมองเล็กเป็นต้น

นี่จึงเป็นการเจียระไนคำสอน เพื่อความเข้าใจวันละบทสองบท ล้วนเป็นพุทธคำสอนทั้งสิ้น วิถีการตัดกระแสนี้เฉียบขาดเกินเฉียบขาด ขออย่าได้ท้อถอยเลยเรื่องปฏิบัติธรรม มีความแก่ ความเจ็บ ความตายมันยังรอเราอยู่ ให้เราเร่งประพฤติธรรมกรรมฐาน อย่าตั้งอยู่ในความประมาท คนประมาทพระพุทธองค์ก็บอกว่า คือคนตาย ถึงยังไม่ตายก็เปรียบเสมือนคนตายนั่นเอง เพราะมีความประมาทเลินเล่อ เรียกว่ายังหลงหวงแหนร่างกาย

ตนเองและร่างกายของคนอื่นเป็นต้น ยังมีความยินดีปรีดา ยังไม่เกิดนิพพิทาความเบื่อหน่ายในร่างกายและจิตใจของตนเอง เมื่อถึงวาระสุดท้ายจึงจะรู้ได้เห็นได้ จึงจะรู้เองเห็นเอง เป็นปัจจัตตัง เฉพาะปัจจัตตังไม่ใช่มีแค่นี้นะ ยังมีอีกหลายประเด็น และหลวงปู่จะได้นำมาแสดงซ้อนให้ดูในโอกาสต่อไป

ท้ายที่สุดบรรยายวันนี้ขอให้พวกท่านทั้งหลายจงจำไว้ บทสรุปก็คือว่าพุทธศาสนาไม่ใช่วิทยาศาสตร์ เป็นประเด็นที่เข้ากันไม่ได้เลย นี่ก็ขอย้ำเพื่อกันหลงลืม การปฏิบัติของเราก็ปฏิบัติอย่างที่หลวงปู่สาวกโลกอุดรได้แนะนำมาแล้ว ขออธิษฐานจิตให้พวกท่านทั้งผู้หวังดีหมายความว่า ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ก็ขอให้เร่งปฏิบัติให้พ้นทุกข์ทางใจได้ทุกท่าน ทุกท่านด้วยเทอญ

๔ อริยภูมิ

วันนี้หลวงปู่สาวกโลกอุดร จะได้เทศนาธรรมเกี่ยวกับการบรรลุเป็นพระอริยบุคคลทั้ง ๔ อริยภูมิ คือนับตั้งแต่ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามีถึงชั้นพระอรหันต์ จะเน้นหนักไปในทางคุณธรรมว่าเป็นเช่นไร และตัดสังโยชน์ได้เป็นเช่นไรทำนองนี้ ให้ท่านผู้ฟังทั้งหลายนำไปเป็นข้อคิด หรือไปประกอบการปฏิบัติของตนให้จำเอาไว้ และก่อนอื่นก็จะทำความเข้าใจว่า

การบรรลุเป็นพระอริยบุคคล นับตั้งแต่พระโสดาบันจนถึงพระอรหันตผล มีวิธีเดียวเท่านั้น วิธีเป็นสองไม่มีเป็นอันขาด สุขวิปัสสโก เตวิชโช ฉพภิญโญ ปฏิสัมภิทัปปัตโต เหล่านี้เรียกว่าเขาแต่งขึ้นมาภายหลัง สำหรับพระโสดาบันจะขอรวบรัดไปเลย ท่านก็เพ่งฌานและมีปัญญาพร้อมเพรียงกันไป ฝ่ายสมถะก็เดินมาแล้ว ผู้มีฌาณและมีปัญญานั้นย่อมปฏิบัติทำให้ถึงพระนิพพานได้ พระพุทธองค์ก็ทรงตรัสไว้อยู่ พระโสดาบันนั้นก็ผ่านเนวสัญญานาสัญญายตนฌานเหมือนกัน ขึ้นไปถึงเหมือนกัน แต่ว่าไม่สามารถทรงและแผ่ขึ้นไปให้เต็มอานุภาพของพระอรหันตมรรคและอรหันตผล จะสมมุติให้ได้เพียง ๓ นาที เท่านั้นจึงละสังโยชน์ได้เพียงสามตัว ส่วนพระสกทาคามีนั้นได้เพียง ๔ นาที พระอนาคามีนั้นได้เพียง ๕ นาทีเท่านั้นจะอยู่ในราวนี้ คือว่าทรงฌานยังไม่ได้เต็มอานุภาพ พอที่จะแผดเผาอนุสัยอยู่ที่หทัยสันดานให้ปราศจากกิเลสอาสวะให้พินาศขาดกระเด็นลงไปได้

แต่สำหรับอรหันตมรรค อรหันตผลแล้วไซร้เต็มอานุภาพได้ จึงเกิดมีปรีชาญาณหยั่งรู้ หยั่งรู้เฉยๆ นะ เรียกว่าไม่ได้พิจารณา คือว่าหยั่งรู้ไปตามสภาวธรรมที่แท้จริงถูกต้องตามอริยสัจสี่ และปฏิจจสมุปบาทอย่างที่เคย

อธิบายมาแล้ว ก็จะอธิบายย้ำให้ดูว่า ตัวอริยสัจสี่ที่แท้จริง ที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎกนั้นกล่าวว่า

ทุกข์เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้
สมุทัยเป็นสิ่งที่ควรละ
นิโรธควรเป็นสิ่งที่ทำให้แจ้ง
มรรคเป็นสิ่งที่ควรทำให้เจริญ

เหล่านี้เป็นต้น อันนั้นก็เป็นตัวหนังสือเป็นพยัญชนะ ทีนี้ตัวที่แท้จริงก็คือ อย่างที่หลวงปู่ว่า คือว่าความคิดนั้นแหละ เริ่มต้นความคิดเป็นตัวสมุทัย เมื่อคิดไปทางกามราคะหรือทางอะไรก็แล้วแต่ ทางโกรธ ทางโลภ ทางหลง เรียกว่าผลออกมามันก็เป็นทุกข์ มันติดอยู่ที่ความคิดอย่างเดียวเมื่อดับลงแล้วนั่นจึงจะเป็นนิโรธธรรม การดับความคิดพร้อมทั้งตัวสติปัญญาของมรรค ๘ ดับพร้อมๆ กันนะ เลยไม่เหลืออะไรสักอย่างเดียว นี่เป็นคุณธรรมของพระอรหันต์จึงจะได้เต็มอานุภาพขององค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธหรืออนุปาทิเสสนิพพานธาตุ เรียกว่าสภาวะอันไม่มีสภาวะนั้นเอง

ทีนี้จะกล่าวเสียก่อนว่า ผู้ที่จะเดินทางเข้าสู่ความเป็นผู้วิเศษ เข้าสู่อริยภูมิ เข้าสู่โลกุตรธรรม ต้องมีข้อวัตรปฏิบัติให้ถูกต้องที่สุด มีกฎ มีเกณฑ์ มีวิธีอย่างเฉียบขาดที่สุด และก็ให้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องไม่ได้ทำแบบปล่อยๆ วางๆ

การที่ผู้มีบารมีธรรมจะเดินทางถึงจุดหมายปลายทางนั้น ย่อมเป็นวิสัยเป็นอุปนิสัยของท่านโดยเฉพาะเจาะจง ถึงจะได้สัมผัส หรือเรียนพระธรรมกรรมฐานจากสำนักต่างๆ อะไรก็ดี ถูกหรือผิดก็ตามท่านย่อมจะนำมาพิจารณาไตร่ตรอง เพื่อจะให้ถึงจุดหมายปลายทาง นี่คือผู้มีบารมีธรรมย่อมไม่สุดโต่งทางใดทางหนึ่งนะ เรียกว่าจะเชื่อก็ยังไม่เด็ดขาดอะไรทำนองนี้แหละ ย่อมมีวิจิกิจฉาเป็นธรรมดา ในระหว่างยังไม่ได้บรรลุถึงมรรคผลนิพพาน

ชั้นใดชั้นหนึ่ง แต่ว่าการที่ยังไม่เชื่อนี้ต้องให้มีขอบเขต เราต้องเคารพครูบาอาจารย์อยู่เสมอไป ก็ขอให้เข้าใจ

ผู้ที่เป็นพระโสดาบัน หลวงปู่ก็เปรียบเทียบแล้วว่าท่านบรรลุถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธ และทรงสภาวะไม่ให้คิดไปคิดมาได้ ๓ นาที พระสกทาคามีนั้นทรงองค์ฌานไม่ให้คิดไปคิดมาไม่มีจุติอุบัติใดๆ ทั้งสิ้น ๔ นาที พระอนาคามีนั้นทรงสภาวะไว้ได้ ๕ นาทีเพียงแค่นี้ เลยไม่เต็มอานุภาพ มันเสื่อมเสียก่อน ขึ้นที่ไหนก็ขึ้นไม่ได้ หมายความว่ากำลังส่งของอริยมัคคญาณหรือว่าพลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิยังไม่ได้เกิดขึ้น เพียงแต่ว่าดับได้ชั่วคราวเท่านั้นไม่เหมือนพระอรหันตมรรค พระอรหันตผลนี้เต็มอานุภาพทันที

เพราะพระอรหันต์ ท่านทรงสภาวะขาดสันตติได้ไม่ต่ำกว่า ๑ ชั่วโมงขึ้นไป ด้วยการเพ่งเข้าไปสติพลังฌานปรมาณูมโนมยิทธินี้แหละ คือเพ่งเข้าไปตรงนี้ ตรงดั้งจมูกหักคือว่าหทัยทวาร บ่อเกิดของจิตมันอยู่ตรงนี้ เมื่อดับลงแล้วไซร้ ท่านจึงได้ตรัสรู้เรียกว่าถึงขั้นอรหันตผล

เมื่อบรรลุแล้วมีคุณธรรมต่างกันมาก พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี ทั้งสามอริยภูมิขั้นต้นนี้ เห็นอนัตตาธาตุพอลางๆ เห็นนิพพานพอลางๆ ยังไม่เด่นชัด เพราะว่ายังไม่ได้บรรลุถึงคุณธรรมที่จะให้เป็นพระอรหันตผล แต่พระอรหันตผลแล้วเด่นชัดเลยทีเดียว เห็นอนัตตาธาตุอย่างเด่นชัด เพราะทรงสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือทำสัจฉิกรณกิจให้แจ้งลงได้ อยู่ในปลายห้วงขององค์ฌานนิโรธสมาบัตินั้นเอง และอีกประการหนึ่งนั้นบางคนก็อาจจะข้องใจว่า ผู้บรรลุพระอรหันต์นั้นไม่ผ่านการบรรลุเป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี บรรลุเป็นพระอรหันต์เลยจะได้ไหม อันนี้หลวงปู่ก็ตอบว่าได้อยู่ ก็ผู้มีอินทรีย์อันแก่กล้าที่สุด จะผ่านวิธีทั้งสามนี้ไปเลย สำหรับผู้มีอินทรีย์ยังหย่อนนี้ก็ต้องไต่เต้าบันได ๒-๓ ขั้นไปก่อนจึงจะถึง ยกตัวอย่างก็มีหลายท่าน เช่น พระพาหิยะ ก็ไม่ได้ผ่านอะไรพุ่งพาดไปทีเดียวได้เป็นพระอรหันต์ขิปปาภิญญา รู้ธรรมโดยฉับไว อย่างรวดเร็ว

ทีนี้จะกล่าวถึงคุณธรรมของพระโสดาบันนั้น ท่านละสังโยชน์ได้ ๓ ตัว เสียก่อน คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลพัตตปรามาส คำว่าสักกายทิฏฐินี้ คือ ท่านเห็นว่าร่างกายและจิตใจของท่านนั้น คือว่าขันธ์ห้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเหล่านี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เหล่านี้เป็นต้น ท่านว่าเราไม่เที่ยง เราเป็นทุกข์ เราเป็นอนัตตา ขออธิบายซ้ำตรงนี้ให้เข้าใจ พระโสดาบันนี่ยังมีเราไม่เที่ยง เราเป็นทุกข์ เราเป็นอนัตตา มีเราอยู่ยังเอาออกไม่ได้ คือยังไม่ได้เป็นอนัตตาธาตุที่แท้จริง คือว่ายังมีเราไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา นี่คือคุณธรรมของพระโสดาบัน ไม่เหมือนพระอรหันต์ พระอรหันต์นั้นถึงสุญญตาวิโมกข์เลย นี่ขอให้เข้าใจเอาไว้

ข้อสีลพัตตปรามาสนี้ พระโสดาบันท่านไม่ปฏิบัติแบบลูบๆ คลำๆ ในศีลพรต ไม่ได้หมายเอาเฉพาะที่ว่าเชื่อตามศีลพรตนอกศาสนาพุทธนะ คำว่าพระโสดาบันนี้ถึงมีศีล ๒๒๗ บริบูรณ์ หรือฝ่ายอุบาสก อุบาสิกา มีศีล ๕ ศีล ๘ หรือสามเณรมีศีล ๑๐ ทำนองนี้ ท่านจะไม่ถือศีลแบบลูบๆ คลำๆ คือถือเอาศีลเป็นใหญ่แต่ท่านก็ไม่ด่างพร้อย คือท่านไม่ถือศีลนี้เป็นอัตตาตัวตน เพียงแต่เอาเป็นข้อวัตรข้อระเบียบ หรือเป็นข้อห้ามเท่านั้น ไม่เอาดีเอาเด่นจนสุดโต่งที่ว่าขึ้นสู่พระธรรมเบื้องสูง พระโสดาบันท่านทำเป็นเบื้องบาทให้เกิดสมาธิขึ้นไป และอีกวิธีหนึ่งปฏิบัติธรรมสีลพัตตปรามาสนั้น หมายความว่าไม่เชื่อวิธีอื่น คือท่านรู้วิธีอย่างดีอย่างถูกต้องเลยทีเดียว วิธีเช่นนี้ท่านถูกต้องแล้ว ดับความคิดดับจิตดับใจลงได้ เข้าสู่กระแสพระนิพพาน เข้าสู่กระแสแห่งความดับ แห่งจิตใจ คือดับแห่งสังขารขันธ์การปรุงแต่ง อยู่ที่หทัยทวาร (ตรงดั้งจมูกหัก) ดับลงได้

ถึงจะบอกท่านไปทำวิปัสสนาหรือกรรมฐานอย่างอื่นทำวิธีอื่นท่านก็ไม่ไป ไม่ไปลูบๆ คลำๆ ทางอื่นแล้ว ต้องเป็นผู้เด็ดขาดถึงขนาดนั้นจึงจะเป็นพระอริยบุคคลได้ คำว่าวิจิกิจฉานั้นสิ้นความลังเลสงสัยในข้อวัตรปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนานี้ ว่าเป็นข้อวัตรปฏิบัติอันวิเศษ ที่จะให้ถึงความพ้นทุกข์ได้อย่างแน่นอน แต่ยังไปไม่ถึงเท่านั้น ยังเป็นผู้เดินทางอยู่

และอีกประการหนึ่งคุณธรรมของพระโสดาบัน..ทีนี้มีสามข้อแล้ว แต่สำหรับการเป็นอยู่ของพระโสดาบันในด้านที่เรามองเห็นด้วยตา ว่าใครเป็นหรือไม่เป็นพระโสดาบันนี้เราไม่รู้ จะสังเกตเห็นได้อย่างอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ในรูปภาพหรือโทรทัศน์ก็แล้วแต่ คุณธรรมของพระโสดาบันมีมากมายก่ายกอง ไม่เชื่อมงคลตื่นข่าว ต้องมีศีลอันบริสุทธิ์ ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ก็ดี ท่านมีข้อวัตรเชื่อในพุทธคำสอน ไม่ลุแก่โอวาทพระศาสดาเป็นแน่แท้ ถึงชีวิตท่านจะวางวายท่านก็ยอม ท่านเข้าสู่กระแสจะเป็นภพชาติที่สุดท้ายมาแล้ว อีกไม่กี่วันข้างหน้า อาจจะได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์เร็วๆ นี้

คุณธรรมของพระโสดาบันนั้น ชาวไทยของเรา อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ สามเณรก็ดี ยังเข้าใจผิดมาก เช่นคำพูดที่ว่า จีวรไม่ใช่พระ พระไม่ใช่จีวร คำพูดคำนี้ผู้พูดยังไม่ได้ขึ้นจากขุมอเวจีมหานรกเข้าใจไหม คำพูดของพระโสดาบันจะไม่พูดออกมาเป็นอันขาดคำพูดคำนี้ เพราะพระพุทธองค์ตรัสไว้แล้วว่า ผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงชัยของพระอรหันต์ เข้าใจไหม พระโสดาบันท่านจะไม่พูดออกมาเลยโบสถ์ไม่ใช่พระ พระไม่ใช่โบสถ์ อะไรทำนองนี้ คำสอนต่างๆ ของพระศาสดาท่านจะไม่จ้วงจาบ และอีกประการหนึ่งนั้น ถ้าพระโสดาบันไปต่างประเทศ เผื่อว่าเขาไม่ให้เข้าประเทศของเขานั้น เขามีข้อห้ามว่าต้องนุ่งเสื้อนุ่งกางเกงเสียก่อน จึงจะให้เข้าสถานที่แห่งนั้น จะเอามีดมาปาดคอท่านทิ้ง ให้ท่านนุ่งเสื้อ นุ่งกางเกง พระโสดาบันท่านก็จะไม่ยอมเป็นอันขาด เพราะท่านเห็นแล้วว่านั่นมันเป็นธงไชยของกิเลส พวกเสื้อพวกกางเกงนั้น นี่หมายถึงพระภิกษุสามเณรที่เป็นพระโสดาบันแล้วนะ เฉียบขาดถึงขนาดนั้น หลวงปู่ยังเห็นรูปภาพพระบางองค์ไปถ่ายลงหนังสือพิมพ์ใส่ชุดต่างๆ นานา ใส่ชุดนักรบอะไรสุดแล้วแต่ไม่เอ่ยชื่อเสียก็ได้ก็คงจะรู้กัน คุณธรรมของพระโสดาบันไม่ใช่บรรลุธรรมเฉยๆ ถ้าเป็นพระภิกษุสามเณรนะ ถึงอย่างไรท่านก็ไม่ยอม จะเอาเสื้อผ้ามาให้ท่าน บอกว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนานั้นอยากไปดู คำว่าอยากไปดูนี่หมดหน้าที่พระโสดาบันไม่มี เพราะ

ท่านเข้าสู่กระแสอันประเสริฐ คือกระแสพระนิพพานอย่างที่ว่าเฉียบขาดแล้วนี่ ท่านจะไปทำอย่างนั้นได้อย่างไร โอวาทของพระศาสดาตรัสไว้เช่นไร ท่านจะไม่ลุแก่โอวาทนี่ก็ขอให้เข้าใจไว้ นี่แหละเป็นคุณธรรมของพระโสดาบัน แต่หลวงปู่ยังไปเห็นนะพระผู้มีชื่อเสียงบางองค์ยังไปนุ่งชุดฆราวาส ติดรูปไว้เหนือพระพุทธรูปอย่างหน้าตาเฉย...อะไรทำนองนี้ ไม่มีคุณธรรมของพระโสดาบันอย่างแน่นอน นี่หลวงปู่สาวกโลกอุดร ประกาศขึ้นมาเลยเห็นไหม นี่คนอยากให้หลวงปู่เทศน์ แต่ถึงใครจะเกลียดหลวงปู่ก็ช่าง หลวงปู่ต้องเชิดชูบูชาองค์เอกสัพพัญญูสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ ท่านจารึกเอาไว้แล้วว่าถ้าใครจ้วงจาบผ้ากาสาวพัสตร์ของพระองค์ ผู้นั้นยังห่างไกลมรรคผลนิพพาน ไม่เชิดชูบูชานี่ขอให้เข้าใจ เพียงแต่แค่พระโสดาบันนี้หลวงปู่ก็ยังว่ามันไม่มีแล้วอยู่ในประเทศไทยรักษาไว้ไม่ได้ ยังทำกันเลื่อนลอยต่างๆ นานา อย่างเห็นรูปอาจารย์องค์หนึ่งไปเยอรมันไปนุ่งเสื้อนุ่งกางเกงกินข้าวกับฝรั่งเฉยอยู่ที่ประเทศเยอรมันเห็นไหม นี่เรียกว่าลืมไป..ลืมว่าตัวเองเป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดาเอกแห่งโลก ท่านตรัสรู้มาด้วยความเหนื่อยยาก พระองค์จึงบัญญัติว่าผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงไชยของผู้สิ้นกิเลสของพระอรหันต์ ผู้ที่จะเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายผู้มีบารมีธรรมนั้น คุณธรรมอยู่ในจิตใจของท่าน มันจะไปตกต่ำปานนั้นเชียวหรือ หลวงปู่ยังมองไม่เห็นทาง..นี่ก็ขอให้เข้าใจ ไม่ได้ตกต่ำเลวทรามถึงขนาดนั้น จะเอาเงินมากองท่วมทับจากพื้นปฐพีถึงชั้นเทวโลกพรหมโลก ท่านก็จะไม่ยอมเป็นอันขาด นี่ก็อธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้งแล้วเห็นไหม

ทีนี้พวกท่านทั้งหลายไปพิสูจน์ดู คณาจารย์ต่างๆ จะพูดเช่นไร ถ้าใครพูดว่าจีวรไม่ใช่พระ พระไม่ใช่จีวร คนนั้นเป็นเพียงแต่ว่าปรัชญาบ้าบอคอแตกเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปสู่กระแสพระนิพพานแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น เป็นการกล่าวจ้วงจาบพระบรมศาสดาโดยตรงเลยทีเดียว จ้วงจาบ

พระบรมศาสดาโดยที่ว่า พระบรมศาสดาท่านตรัสไว้แล้ว โอวาทของพระองค์เป็นพระวาจาที่ตรัสไว้เป็นอย่างดี จึงเป็นตัวหนังสือเขียนออกมาครั้งหนึ่ง

พระสกทาคามี ก็ดับลงได้ถึงองค์ฌานสัญญาเวทยิตนิโรธประมาณ ๔ นาที ทำนองนี้ เรียกว่าเพิ่มเข้าไปอีก เพิ่มขึ้นไป คือกามราคะ ปฏิฆะอย่างหยาบนั้นท่านย่อมบรรเทาลงได้ แต่พระโสดาบันยังละไม่ได้นะตัวกามราคะปฏิฆะนี้ ก็ขอให้เข้าใจ

พระอนาคามีนั้นดับลงได้เพียงประมาณ ๕ นาที ทรงฌานไว้ได้ ๕ นาที มันเสื่อมเสียก่อน หมดกำลังส่งของอริยมัคคญาณ หรือพลังฌานปรมาณูมโนมยิทธิ พุ่งอย่างสุดวัดสุดเหวี่ยงได้แค่นั้น

สำหรับพระอรหันต์แล้วเต็มอานุภาพทันที จะเปรียบเทียบเป็นบุคคลาธิษฐานให้ฟังให้เข้าใจในสภาวะและคุณธรรมของบุคคลทั้ง ๔ พระอริยภูมิ สมมุติพระโสดาบันให้เป็นฆราวาสผู้ชายนะ ทีนี้ท่านมีภรรยาอยู่ สมมุติว่าภรรยาของท่านเกิดคิดนอกใจไปคบชู้ทำนองนี้ ทีนี้พระโสดาบันสติท่านยังไม่เร็วนะ ท่านยังละตัวกามไม่ได้ จะมีจิตคิดอาฆาตพยาบาทจองกรรมจองเวรคิดสาปแช่งอะไรต่างๆ นานา ถึงกระทั่งที่ว่า ๗ – ๘ ประโยคจิตโน่นแหละจึงจะได้สติ ว่าเขาเป็นแต่เพียงธาตุเพียงขันธ์ จึงจะยับยั้งมันลงได้ เปรียบเป็นบุคคลาธิษฐาน อีกอย่างหนึ่งที่ว่าท่านจะเกิดอีก ๗ – ๘ ชาตินั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งว่างั้นเถอะเผื่อเกิดอีกชาติต่อๆ ไป อันนี้เปรียบเทียบพระโสดาบันที่จะได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ขอให้เข้าใจ คือว่ามีจิตอาฆาต พยาบาทรุนแรงอยู่ หมายความว่ามันคิดนอกใจเราอย่างนั้นอย่างนี้ สาปแช่งให้มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ถึง ๗ – ๘ ประโยคจิต จึงจะได้สติว่าเออ..เขาเป็นแต่เพียงธาตุเพียงขันธ์

พระสกทาคามีนี้ ถ้าเกิดเรื่องในทำนองเดียวกันท่านก็คิดจองกรรมจองเวรจะจ้างคนไปฆ่าเพียงแต่คิดนะไม่ถึงกับลงมือ เพียงท่านคิดเพียง ๒ ประโยคเท่านั้น จะได้สติขึ้นมาเห็นว่าเป็นธาตุเป็นขันธ์ ไม่มีสัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา

พระอนาคามีนี้ เพียงแต่จะคิดยังไม่จบประโยคด้วยซ้ำไปก็จะได้สติขึ้นมาทันที หลวงปู่ก็บอกแล้วว่า พระอนาคามีท่านดับได้ ๕ นาที คือว่าตัวกามราคะปฏิฆะ อย่างกลางนะบรรเทาลงได้ ไม่ใช่ว่าพระอนาคามีนี้ดับตัวกามราคะและปฏิฆะคือความโกรธ ในส่วนละเอียดนั้นยัง ยังดับไม่ได้ เห็นไหมมันผิดกับพระไตรปิฎกแล้ว ทำไมถึงผิดกัน มันมีข้อรับรองอยู่ข้างหน้า คือรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา ยังคล้องใจอยู่ เมื่อมีอวิชชาแล้วไซร้จะไปละกามราคะ โทสะ อะไรไม่ได้เลย นี่ขอให้เข้าใจตัวละเอียดนะ นี่คุณธรรมของพระอนาคามี

ทีนี้จะเปรียบความกล้าหาญชาญชัยของ ๔ อริยภูมินี้ ก็ไม่เหมือนกัน คือว่าการสร้างสมบารมีมาไม่เหมือนกัน สมมุติว่าให้เป็น ๔ คนนะ ยังไม่ได้เป็นอะไรสักคนนะตอนนี้ เอาเป็นพระก็ได้นะ ๔ รูปนี้ หมายความว่าจะเอาให้ถึงพระอรหันต์ทุกองค์ สมมุติให้มีเข็มอันวิเศษเล่มหนึ่งอยู่ในก้นมหาสมุทร วัดจากผิวน้ำทะเลลงไปเลยจนถึงก้นมหาสมุทรนั้นลึกถึง ๑๐ โยชน์ ก็เปรียบคล้ายสังโยชน์เหมือนกัน ต่างคนต่างองค์อยากจะได้เข็มวิเศษนั้น หมายถึงพระนิพพานชั้นพระอรหันต์ด้วยกันทั้งหมดนั่นแหละ

จำพวกที่ ๑ อยากจะได้เข็มวิเศษนั้นก็ทะยานดำดิ่งลงในมหาสมุทรที่มีเครื่องหมายระยะวัดไว้อย่างดี ถ้าดำลงไปถึงก็จะได้เข็มวิเศษ เข็มเนรมิตที่ว่าดับภพดับชาติได้ทันทีไม่ได้ไปงมทางอื่นนะ เดี๋ยวนี้การประพฤติธรรมกรรมฐานก็งมเข็มเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่ามหาสมุทรไหน ทะเลไหนก็ไม่รู้นะ ไม่มีเครื่องหมายด้วย อันนี้มีเครื่องหมายอย่างดีเลย บอกความลึกไว้ทุกๆ ระยะหนึ่งโยชน์ รู้จักวิธี แต่จำพวกที่ ๑ นี้ ดำลงไปได้สามโยชน์ ทนไม่ไหวโผล่ขึ้นมาใจมันจะขาด อินทรีย์ยังไม่ถึง หมายถึงได้เพียงพระโสดาบันไม่ได้เข็มวิเศษเลย แต่ว่าจับเชือกลงไปอยู่ด้วยความรวดเร็ว

จำพวกที่ ๒ พุ่งทีเดียวเลยลงไปได้ ๔ โยชน์ ไม่ได้ๆ ใจมันจะขาดโผล่ขึ้นมาอีก มันลึกมาก ของวิเศษมันอยู่ลึก ได้เป็นเพียงพระสกทาคามี

จำพวกที่ ๓ พุ่งลงไปอีกได้เพียง ๕ โยชน์ โผล่ขึ้นมาอีกไม่เอา ไม่เอา พุ่งกลับคืนมาใจมันจะขาดได้เป็นพระอนาคามี

แต่ด้วยอานุภาพของพระอรหันตมรรค พระอรหันตผล ผู้ที่ท่านสร้าสมกุศลบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม หมายถึงพวกที่ ๔ นี้พุ่งทะยานลงทีเดียวเลยผ่านลงไปทั้ง ๑๐ โยชน์ ลงไปจับเข็มอันวิเศษ อยู่ก้นมหาสมุทร หมายถึง องค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือองค์ฌานพระนิพพานชั้นพระอรหันต์ขึ้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองได้เลย มีอินทรีย์แก่กล้าถึงขนาดนั้น มีความกล้าหาญชาญชัยต่างกัน ถึงขนาดนั้น นี่คือกำลังส่งมันต่างกัน ความรวดเร็วก็ต่างกัน

ทีนี้ทำไมในพระไตรปิฎกนั้นเขาบอกว่า เมื่อบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้าไม่บวชเป็นพระภิกษุหรือภิกษุณีนั้น จะมีอายุอยู่ได้ไม่เกิน ๗ วัน ก็จะดับขันธ์ปรินิพพาน คือเป็นฆราวาสได้บรรลุเป็นพระอรหันต์นะ เช่นว่าพระยะสะ หรือว่าพระพาหิยะ ที่ท่านได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ก่อนบวช ก็จะเปรียบเทียบเข้ามาให้ดูเป็นพระอรหันต์สมัยนั้นมันอดอยากเสื้อผ้ามาก ต้องไปหาเองให้ได้ภายใน ๗ วัน คงจะได้อยู่หรืออีกอย่างหนึ่ง ผู้มีสมบัติพัสถานนั้นต้องไปแบ่งปันสมบัติให้ลูกให้เมีย ให้สำเร็จเสร็จสิ้นลงเสียก่อนจึงจะมาบวช พระองค์อนุโลมให้

มีคำถามว่า ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วจะอยู่ครองเรือน โดยไม่เกี่ยวข้องเรื่องผัวเมีย มีความสุข มีเงินมีทองมากมายจิปาถะ จะอยู่ได้ไหม หลวงปู่ตอบว่าอยู่ไม่ได้ๆ เป็นอันขาดเลย หมายความว่ามันไม่ใช่สถานที่วิเวกสงบ ถึงเขาจะปลูกกระต๊อบอยู่ในป่าดงพงทึบอะไรก็แล้วแต่ ถ้าไม่ได้บวชแล้วอยู่ไม่ได้ จะมีอันเป็นไปภายใน ๗ วันเป็นแน่แท้ นี่พระองค์ตรัสไว้ นี่คำพูดของศาสดาไม่เปลี่ยนแปลง หลวงปู่จึงเปรียบเทียบว่าให้ไปหาเครื่องอัฐบริขาร หรือไปแบ่งสมบัติเสียก่อนให้เรียบร้อยแล้ว ก็ไปลาพระเจ้าแผ่นดินเสียก่อนจึงมาบวช สมัยก่อนไม่ได้ลา ต่อมาจึงบัญญัติ (หมายถึงพวกมหาเศรษฐี หรือพวกที่รับราชการอยู่กับพระเจ้าแผ่นดิน)

ถ้าอยู่เป็นฆราวาสวิสัยแล้ว ยังไม่ได้บวชเป็นพระเมื่อได้เป็นพระอรหันต์นี้ ภัยพิบัติจะมากมายก่ายกอง ถ้านุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์เข้าไปแล้ว คนเขาก็จะไม่เบียดเบียนอะไรทำนองนี้ มันศักดิ์สิทธิ์ถึงขนาดนั้น คือว่าผ้ากาสาวพัสตร์นี้แหละที่ใครนุ่งห่มเข้าไปแล้ว ถึงว่าผ้านี้เขาจะไม่มีชีวิตจิตใจก็ดี แต่จะมีอานุภาพมีปาฏิหาริย์อยู่ในตัว ผ้ากาสาวพัสตร์ที่พระเณรห่มอยู่นี้ทำให้ผู้เห็นนั้น เกิดศรัทธาปสาทะ เกิดความเชื่อ ความเลื่อมใสขึ้นมาได้

กำลังของการปฏิบัติก็ไม่เหมือนกัน มันเฉียบขาด ผู้ที่เป็นพระโสดาบันนี้อยากจะเป็นพระสกทาคามี มันก็พุ่งขึ้นไปไม่ได้ ทำไมไม่ได้ ต้องพยายามเพียรอีกเร่งความเพียรเข้าไปอีก ขนาดพระอานนท์นะได้เป็นพระโสดาบันตั้งแต่พรรษาแรก จนกระทั่งพระพุทธองค์ปรินิพพานแล้ว จึงได้เพียรเพ่งต่อไปอีกอย่างหนักใกล้วันทำสังคายนาจึงได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ คือว่าพระโสดาบันเพียรเพ่งไปทีไรก็ไปติดอยู่ตรงนั้นขึ้นไปไม่ได้เลย พระสกทาคามีพระอนาคามีก็เหมือนกัน ส่วนพระอรหันต์นี้ อินทรีย์ท่านเต็มเปี่ยมมาแล้วบารมีท่านสร้างสมมาเต็มเปี่ยมพอดี ถึงอย่างไรก็ได้ตรัสรู้อย่างแน่นอน หลวงปู่ไม่กล้าเข้าเปรียบเทียบอย่างพระโมคคัลลานะ และพระสารีบุตรท่านก็เป็นพระโสดาบันมาก่อน แต่อินทรีย์ของท่านเฉียบขาดเมื่อจะเอาจริงๆ แล้วครั้งเดียวท่านได้เลย เรียกว่าภายใน ๗ วันและ ๑๕ วัน อย่างพระโมคคัลลานะและพระสารีบุตร

มีบางพวกเขาพูดว่ามีบุคคลสองจำพวกเข้านิโรธสมาบัติได้ คือพระอนาคามีและพระอรหันต์นั้น หลวงปู่ก็จะขอบอกว่า พระอนาคามีนี้เข้านิโรธสมาบัติไม่ได้ คือพระอนาคามีทรงสภาวะไว้ไม่ได้เลย เรียกว่ามันขึ้นไปถึงมันเสื่อมเลยทรงไว้เพียง ๕ นาทีเท่านั้น คือจะทรงสภาวะเข้านิโรธสมาบัติอย่างที่เขาสมมุติว่า เข้าเป็น ๖ – ๗ วันนั้นไม่ได้ เพราะว่ามีตัวอวิชชาและอุทธัจจะคือความฟุ้งซ่านรำคาญใจคล้องใจอยู่ แต่ท่านทำให้ความฟุ้งซ่านรำคาญใจนั้นอ่อนลงได้ อีกไม่ช้าไม่นานท่านก็จะได้ถึงอรหันตผลอย่างแน่นอน

ผู้ใกล้เข้าไปแล้วพระอนาคามีนี้ ก็ขอให้เข้าใจการเปรียบเทียบดังที่หลวงปู่ได้บรรยายมานี้

แท้ที่จริงแล้วสรรพสัตว์ในแหล่งหล้าฟ้าดินนี้ พระพุทธองค์ตรัสไว้แล้วว่าไม่มีหญิงมีชาย เป็นแต่เพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลมประชุมกันเข้าเท่านั้น อันนี้เราไปหลงใหล ไปใฝ่ไปฝัน ก็ไม่ว่ากันเพราะฝ่ายหนึ่งเป็นอุบาสกอุบาสิกา อีกฝ่ายหนึ่งเป็นพระภิกษุสามเณร ผู้นั่งใกล้พระรัตนตรัย ผู้รักษาพระธรรมวินัยอันใกล้ชิด กิเลสตัณหามากๆ นั่นแหละที่จะพาให้พ้นทุกข์ พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า ***"ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อใดราคะ โทสะ โมหะของสมณพราหมณ์หรือภิกษุเหล่านั้นแก่กล้า และขณะเดียวกัน ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาของเขาแก่กล้า เขาย่อมได้ตรัสรู้แน่นอน" ทีนี้พวกที่นอนเนื่อง เลยไปไม่ถึงไหน ท่อนที่สองก็ว่า "ต่อเมื่อใด ราคะ โทสะ โมหะ ของเขาก็นอนเนื่อง (หมายถึงมันอ่อน) และศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาเขาก็อ่อน เขาย่อมไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลย"*** นี่ถูกต้องที่สุดเป็นพุทธพจน์ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ แต่สำหรับหลวงปู่นั้น คือว่าตัวสมาธิอย่างแท้จริงนั้นเขาตั้งมั่นมาแล้วก่อนบวชโน้น ถึงจะมีความฟุ้งซ่านรำคาญใจ กิเลส ตัณหา ราคะเผาลนสักปานใด แทบใจจะขาดสักปานใด ก็สู้อยู่อย่างนั้นแหละ สุดท้ายด้วยอานุภาพของพระธาตุพนมที่หลวงปู่ไปขอพร พระองค์จึงดลบันดาลเข้าให้ ให้ถูกจุด จุดนี้เลยทีเดียว ทีนี้บางฝ่ายก็บอกว่า พระองค์ตรัสรู้ด้วยอานาปานสติ ที่ไหนได้ อานาปานสติเขาเป็นกองลม จะเอามาตรัสรู้ได้อย่างไร เขาเป็นกายปรนเปรือกายให้เป็นอยู่ อันนี้ก็ขอให้เข้าจิต เข้าใจตามที่หลวงปู่ได้เทศน์ธรรมมานี้ฯ

(เนื้อหาสาระและการเปรียบเทียบ อันมีจุดเด่นอีกหลายตอน ขอให้รับฟังได้จากเทปที่บันทึกเอาไว้ในเรื่อง ๔ อริยภูมิ ครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒)

สรุป

ข้อสำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนาของเรานี้ พระพุทธองค์ทรงมุ่งหมายให้พุทธบริษัทของพระองค์ ให้ปฏิบัติบำเพ็ญตนให้ได้บรรลุถึงสัญญาเวทยิตนิโรธ เป็นข้อสำคัญที่สุด และเมื่อผู้ใดมีวาสนาบุญญาธิการได้บรรลุถึงสัญญาเวทยิตนิโรธ ทุกๆ สิ่งทุกๆ อย่างอยู่ในสกนธ์กายและจิตใจของตนนี้ก็จะแจ่มแจ้งแทงตลอดไปหมดสิ้น เท่าที่อาตมาบรรยายนิโรธธรรม และปฏิจฺจสมุปบาทมานี้ ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลาย ได้คลำเป้าหมายในการปฏิบัติให้ถูกต้องตามพุทธประสงค์เท่านั้น อาตมามิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อความอยากโด่งอยากดัง หรือเพื่อไปข่มใครๆ ทั้งสิ้น ถ้ารู้แล้วมัวแต่อ้ำอึ้งอยู่ มันก็ไม่ใช่สาวกที่แท้จริงของพระพุทธองค์เท่านั้นเอง ถ้ารู้แล้วพูดไม่ถูกอธิบายไม่เป็น และแนะนำผู้อื่นอย่างถูกต้องไม่ได้ ก็แปลว่าคนนั้นโกหกตัวเองและโกหกผู้อื่นอีกด้วยเท่านั้นเอง หรือถ้ารู้แล้วมัวแต่อ้ำอึ้งอยู่ มันก็เท่ากับส่งเสริมพวกจินตนาการเดาเอาอย่างผิดๆ เท่านั้นเอง หรือถ้ารู้แล้วมัวแต่อ้ำอึ้งอยู่พระพุทธศาสนาของเราก็ปนปี้ไปกับพวกผิดๆ เท่านั้นเอง หรือถ้ารู้แล้วมัวแต่อ้ำอึ้งอยู่มันก็เท่ากับพระพุทธศาสนาของเราไม่มีผู้รู้อะไรเลยเท่านั้นเอง

ฉะนั้น ในหนังสือเล่มนี้จะได้สรุปลงเป็นอริยสัจสี่เสียเลย หลายปีผ่านมาแล้วที่อาตมาไปพักปฏิบัติธรรมอยู่ดอยสัพพัญญู หรือดอยก่องข้าว ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ตอนนั้นพระมหาฯ ท่านหนึ่งไปสนทนาธรรมเป็นเชิงสอนอาตมาไปในตัวด้วย ท่านมหาฯ องค์นั้นพูดว่า อริยสัจสี่เป็นอริยสัจเล็ก ปฏิจฺจสมุปบาทจึงเป็นอริยสัจใหญ่ เพราะมันมีถึง ๑๑ ตัว มันจึงใหญ่กว่าอริยสัจสี่ ซึ่งมี ๔ ตัวเท่านั้นเอง ท่านมหาฯ องค์นั้น ท่านก็พูดเอาจริง

เอาจังและเป็นเชิงแนะนำอาตมาไปด้วย อาตมาก็หลงเชื่ออยู่ตั้งหลายปี เพราะตอนนั้นอาตมาไม่มีปัญญาเป็นที่พึ่งของตัวเองได้เลย เรียกว่าใครเขาสอนยังไง อ่านพบยังไง ก็อยากจะเชื่อไปตามนั้นเลย แต่ก็ใช่ว่าอาตมาจะงมงายไปยึดมั่นถือมั่นตลอดไปแต่อย่างเดียว คือ เชื่ออย่างฟังหูไว้หูเท่านั้นเอง

แต่บัดนี้ อาตมาขอประกาศก้องพิภพโลกาอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้เสียเลยว่า อริยสัจสี่นั่นแหละ เป็นอริยสัจที่วิเศษสุด ยิ่งใหญ่ประเสริฐที่สุดในโลก ส่วนปฏิจจสมุปบาทฝ่ายเกิดทุกข์นั้นมีสองสัจจะเท่านั้นเอง คือ มันมีแต่สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ กับตัวทุกข์เท่านั้นเอง เมื่อดับกิเลสในปฏิจจสมุปบาทฝ่ายเกิดทุกข์ลงได้เมื่อใด จึงเป็นอริยสัจสี่โดยวิเศษสุดนั่นแล

ข้อนี้แปลว่า เมื่อดับสังขารการปรุงใจให้คิดลงได้เมื่อใด จึงเป็นนิโรธสัจจะ ทีนี้พระพุทธองค์ของเรา พระองค์เห็นว่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้เวียนว่ายตายเกิดไปกับกระแสกามโอฆะวัฏสงสาร และเป็นทุกข์ไปตามกระแสอุปาทานขันธ์ห้าอายตนะนี้ พระพุทธองค์ได้แยกรูปแยกนาม หรือกระจายรูปร่างของคนเรานี้ออกเป็นธาตุสี่ ขันธ์ห้า อายตนะสิบสอง ธาตุสิบแปด อินทรีย์ยี่สิบสอง ออกเป็นส่วนๆ ออกเป็นกองๆ เรียกว่า กองรูป กองนาม กองธาตุ กองขันธ์ เพื่อให้พวกเราได้ศึกษาแนวทางปฏิบัติ สรุปเรียกอีกวิธีหนึ่งว่า กองศีล กองสมาธิ กองปัญญา ทั้งหมดที่ว่ามาโดยย่อๆ นี้ เขาก็อยู่หมวดมัคคสัจจ์ทั้งสิ้น เขาจะไปอยู่หมวดกิเลสสมุทัย หมวดกิเลสทุกข์ หาสวรรค์วิมานอะไรกันอีก

แต่ยุคนี้สมัยนี้ พวกเล่นไปโกยเอาขันธ์ห้า ชนิดที่กระจายออกมาแล้วด้วยพระวิชชาญาณของพระองค์นั้น แล้วจับยัดเข้าไปใส่ตรงนามรูปในปฏิจจสมุปบาท ซึ่งเป็นอธิบดีอารมณ์ของกิเลส และเป็นชื่อแทนกิเลสโดยตรงทีเดียว แล้วก็พากันแยกรูปแยกนาม หรือกระจายออกแทนกิเลสมันซะเลย เพราะกิเลสนามรูปตัวนี้มันโง่ มันยังมองเห็นเป็นเราเป็นเขาเป็นคนเป็นสัตว์

เป็นกลุ่มเป็นก้อนอยู่ กิเลสมันไม่มีปัญญาไปกระจายออกได้ เราก็ช่วยเหลือมันมั่ง บางทีถึงวันดีคืนดีก็จะได้พากันเป็นอรหันต์เร็วๆ ว่างั้นเถอะ บางท่านอธิบายตอนนามรูปไปไม่รอด ก็เลยจับเอานามรูปวกเข้ามาทดชะลอพักไว้หรือเอาเข้ามาเป็นกายกับใจของเจ้าของตามเดิม ทำแบบนี้มันก็เพิ่มวิญญาณเข้าไปอีกหลายจุดหลายที่เท่านั้นเอง และก็แปลว่า ไปจับเอาตัวอธิบดีอารมณ์ของกิเลสมาเป็นตัวเจ้าของเสียเลย วงปฏิจฺจสมุปบาทเลยขาดอธิบดีอารมณ์อยู่ตอนนามรูปนี้เอง การวิ่งของกิเลสในปฏิจฺจสมุปบาทเลยไม่เป็นวงซะแล้วคราวนี้ เกิดวิ่งซิกแซ็ก วนหน้าวนหลัง วกไปวนมา ตัวพระเอกของกิเลสคือวิญญาณพเนจร ก็เลยตกม้าตายอยู่ตรงนามรูปนี้เอง เมื่อกิเลสไปถึงผัสสะไม่ได้ ตอนนี้ก็เลยเกิดมีบุญหล่นทับ เลยได้กลายเป็นพระอรหันต์ฟรีๆ โดยที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนเลย

ท่านผู้ใฝ่ความพ้นทุกข์ทั้งหลาย ต่อแต่นี้เป็นต้นไปท่านพึงรู้เถิดว่าถ้าเรียกนามรูปอยู่ที่ใดแล้ว ก็แปลว่านั่นเป็นชื่อของกิเลสสมุทัยโดยตรงทีเดียว ถ้าเป็นธาตุหรือเป็นขันธ์ห้าชนิดที่กระจายออกแล้ว ก็ต้องเรียกว่า รูปขันธ์ นามขันธ์ หรือเรียกตามพระนักปฏิบัติท่านพากันเรียกว่า รูปนาม เท่านั้นเอง

เหตุที่ได้เรียกว่านามรูปนั้น เพราะกระแสของนามสังขาร คือ ความจงใจ ความดำริ ความครุ่นคิด มันเป็นชนวนก่อน คือ มันเป็นปัจจัยเป็นต้นเหตุให้กิเลสเกิดก่อน ท่านจึงเรียกเอานามก่อน เลยรวมกันเข้าจึงเรียกว่า นามรูป เท่านั้นเอง

แต่พระภิกษุยุคต่อๆ มา ตีปริศนาธรรมของพระองค์ไม่ออก เลยไปโกยเอารูปนามขันธ์ห้าชนิดที่กระจายออกแล้วด้วยพระวิชชาญาณของพระองค์ซึ่งเขาอยู่หมวดมัคคสัจจ์นั้น เอามาจับยัดเข้าไปเป็นนามรูปในหมวดสมุทัยในวงปฏิจฺจสมุปบาทให้ยุ่งเหยิงไปหมดเลย แล้วก็พากันเขียนเหมาเอาเองว่าเป็นพุทธพจน์ทั้งนั้นเลย ข้อนี้แปลว่ากิเลสสมุทัยในปฏิจฺจสมุปบาทของยุคปัจจุบันนี้เขาฉลาดหลักแหลมเอาเหลือฟ้าเหลือดินจริงๆ อาตมาไม่เคยพบเคยเห็นว่า

กิเลสสมุทัยโลกไหนมันจะกำแหงกล้ามาอวดอุตริมนุสธรรม มีวิชชาญาณไปเที่ยวแยกรูปแยกนามอย่างหน้าตาเฉยอยู่ถึงขนาดนั้น เห็นมีแต่ว่าเมื่อกิเลสมันเจอของสวยๆ งามๆ แล้ว เห็นแต่ว่ามันคอขึ้นหืด หน้ามืดตามัว กระเซ็นกระสายตาลายไปเท่านั้นเอง และเมื่อกิเลสยุคปัจจุบัน มันหัวสมองใสถึงขนาดนี้ มิน่าล่ะถึงตีปริศนาธรรมของพระองค์ไม่ออก และอาตมาก็ขอรับรองยืนยันได้ว่าไม่มีใครๆ จะตีปริศนาธรรมของพระองค์ออกอย่างแน่นอน นอกเสียจากว่าท่านผู้นั้นได้ผ่านวิชชาญาณในนิโรธสมาบัติมาก่อนแล้ว จึงจะรู้แจ้งแทงตลอดในปริศนาธรรมของพระองค์ได้ นอกนั้นไม่มีเลยเป็นอันขาด

และอาตมาได้ตั้งสัจจะปฏิญาณตนเอาไว้แล้วว่า จะเผยแพร่สัจธรรมพุทธคำสอนอันถูกต้อง เพื่อทดแทนพระคุณอันวิเศษสูงสุดของพระองค์ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ดังที่แจ้งอยู่ในคำนำนั้นแล้ว

“คนรู้ไม่บอก คนบอกไม่รู้
ของจริงนิ่งเป็นใบ้ ของพูดได้ไม่ใช่ของจริง”
อันนี้เป็นคำพูดของเดียรถีย์ ๑๘ มงกุฎ

ด้วยความปรารถนาดี
จาก หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

“หลวงปู่สาวกโลกอุดร” ตัวจริงต้องมี

พญาตุ้มปรอทดำกายสิทธิ์

ที่ออกแสงเหมือนดาว เป็นสัญลักษณ์ประจำตัว

รายนามเจ้าภาพสร้างหนังสือ

คัมภีร์นิพพาน

วิธีการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“หลวงพ่อขอตั้งสัตยาธิษฐาน ขออวยพร ขอให้ทุก ๆ ท่านจงได้เพิ่มพูนวาสนา บุญญาธิการให้สูงส่งยิ่ง ๆ ขึ้นไป และขอให้กองมหากุศลส่วนนี้ จงดลบันดาลให้สัมฤทธิ์ผลเป็นสำเภาแก้ว สำเภาทองคอยรองรับเนื้อนาบุญของตนเองในภพชาติต่อ ๆ ไปด้วยเทอญ”

คำอวยพร...จากหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

ในการพิมพ์หนังสือ อานุภาพฌานสายฟ้าผ่า ครั้งที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๓๓

พิมพ์ด้วยเงินทำบุญจาก *กองทุนธรรมะหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล*

พระอาจารย์มนตรี ถาวโร
พระอาจารย์สุบิน อธิจิตฺโต
พระอาจารย์สมัย กันตฺสาโล
พระมหากันติทัต กนฺติทตฺโต
พระไพรถ อริยว์โส
พระภัคภูมิ วรพงศ์
พระพิชิต กุสลจิตโต
พระสำอางค์ ธีรญาโณ
พระสถิตย์ ขันติโก
แม่ชีนฤนาท โกวิน
คุณพ่อสมศักดิ์ ศรีตะพันธ์
คุณณัฏฐะกา ศรีตะพันธ์
คุณธัมลดา นภาพร และครอบครัว
คุณรันรริน การบรรจง
คุณตฤณ กิตติวัฒนชนก
คุณสุชาติ เฉลิมสันต์
คุณนัชชา ธัญทิพชยางกูร
คุณมณีรัตน์ ไชยวังษา
คุณมณชัย มาลัย
ร.ต.พีระพิทักษ์ วณิชกุลธวัช
คุณสุรเชษฐ์ อินฤทธิ์
คุณอัครเชษฐ์ สิมมาลา
คุณแม่วิไล แก้วไวยุทธ
คุณมณีนุช แก้วไวยุทธ
คุณอนุพันธ์ สุทธยากร
คุณกมลวรรณ จันทร์งาม
คุณโฆษิต จันทร์บัว
ส.อ.ดำรงศักดิ์ ทองดีนอก
คุณปัญญา พวงประเสริฐกุล
คุณเยาวภา นิ่มดี
คุณอนุศาสน์ ศิริรัตนาการณ์ และครอบครัว
คุณจิตตานันท์ วศินระพี

คุณทวีสิน อินทร์นอก
คุณปิติพัฒน์ ศิริพันธ์โนน
คุณธีรวีร์ ศิริพันธ์โนน
คุณสุจิตรา มณีพันธ์
คุณณัฐวุฒิ ใจหาญ
ผอ.ดร.บุษกร แสนยะบุตร
คุณสุมารักษ์ สมศรีสุข
คุณเยาวลักษณ์ สอนสนาม และครอบครัว
คุณเสาร์ สอนสนาม
ด.ช.ธนนันท์ ดีกา
คุณเกตุสุขบารมี ดีกา
คุณดรุณี ร่องพืช
คุณกชกร ศิลปี
คุณฟ้ารุ่ง พุทธปวน
คุณชาคริยา จอมภา
คุณปฏิมา พุทธปวน
คุณดวงเดือน ปุอุบล
คุณนิพนธ์ จันทร์ขอนแก่น และครอบครัว
คุณสำเนียง จันทร์ขอนแก่น และครอบครัว
คุณไพชยันต์ จันทร์ขอนแก่น และครอบครัว
คุณชาญชัย จันทร์ขอนแก่น และครอบครัว
คุณรัญจวน นันทวงศ์ และครอบครัว
คุณแม่อนงค์ พินิจผล และลูกหลาน
คุณฐิติมา ศรีบุญ และครอบครัว
คุณหนูเพ็ญ จันทร์ขอนแก่น และครอบครัว
คุณสมชาติ เพชรศรี
คุณณฐกร วรรณมาศ และครอบครัว
คุณบำรุง นาวินโชคธรรม
พ.จ.ท.ณรงค์ศักดิ์ นาวินโชคธรรม
คุณลำดวน มหาวัน
คุณกรณิศ พูนโต และครอบครัว
คุณพุทธรักษ์ อินทร์นอก
คุณเจนวิทย์ ศิริพันธ์โนน
ด.ช.ณภัทร ศิริพันธ์โนน
คุณดนัยพร จันทร์แทน
คุณกุลนาฏ ใจหาญ
ด.ช.ปรัชยากร ทองวล
คุณภัทราภรณ์ สมศรีสุข
คุณรักชาติ ศรีสูงส่ง
คุณปัญปณัช สอนสนาม
ด.ช.พิตรพิบูล ดีกา
คุณศักดิ์ณรงค์ มงคล
ร.ต.นิธิกร คำจำปา
คุณจำลอง พุทธปวน
คุณภานุวัฒน์ จอมภา
คุณวรัญญา จอมภา
คุณศจี กิ่งชัยภูมิ
คุณป้อมเพ็ชร สาระพุทธิ
คุณแม่วิไล ยนตการ
คุณเมืองมนต์ จันทร์ขอนแก่น
คุณวรวรรณ ฐานะ
คุณตุ ศิลปแก่น
คุณพ่อประดิษฐ์ พินิจผล
คุณดุษฎี แจ้งภูเขียว
คุณพุทธพงษ์ ยนตการ
ด.ช.ปวริศ ยนตการ
คุณนัฐฐริกา เอี่ยมทราย
คุณแม่ทุเรียน เกสุดา
คุณพ่อเลียง เกสุดา
คุณประเสริฐ มหาวัน
คุณธีรภัทร์ มหาวัน
คุณครรชิต จองจิ่ง

คุณปัทมพร จองจิ่ง
คุณสมเกียรติ ซึ้งกมลพิสุทธิ์ และครอบครัว
คุณภัทรภรณ์ สาระพิมล
ด.ญ.กัญญาภัทร สาระพิมล
ร.ต.อ.เทียมศิลป์ สาระพิมล
คุณโรสรัชนีกร มั่นจีระ
คุณสมจิตต์ ตันติภัทราศิลป์
คุณเทียมจันทร์ ดาตา และครอบครัว
คุณสุนทร ช้างงาดี
คุณศรีพร ปัญจบุตร และครอบครัว
คุณติณ ตันอุด
คุณวนิดา ตันอุด
คุณกัญญาณัฐ ก้อนจันทร์เทศ
คุณเรืองยศ สาระพิมล
ด.ช.ภัทรพล สาระพิมล
คุณแม่สมผล สาระพิมล
คุณแม่สมส่วน มั่นจีระ
คุณโยธิน ตันติภัทราศิลป์
พ.ต.ท.รวีพันธ์ ปุยะติ
คุณบัวแก้ว องอาจอิทธิชัย และครอบครัว
คุณดำรงค์ ปัญจบุตร
คุณวาสนา ตาคม และครอบครัว
คุณต้าน ตันอุด